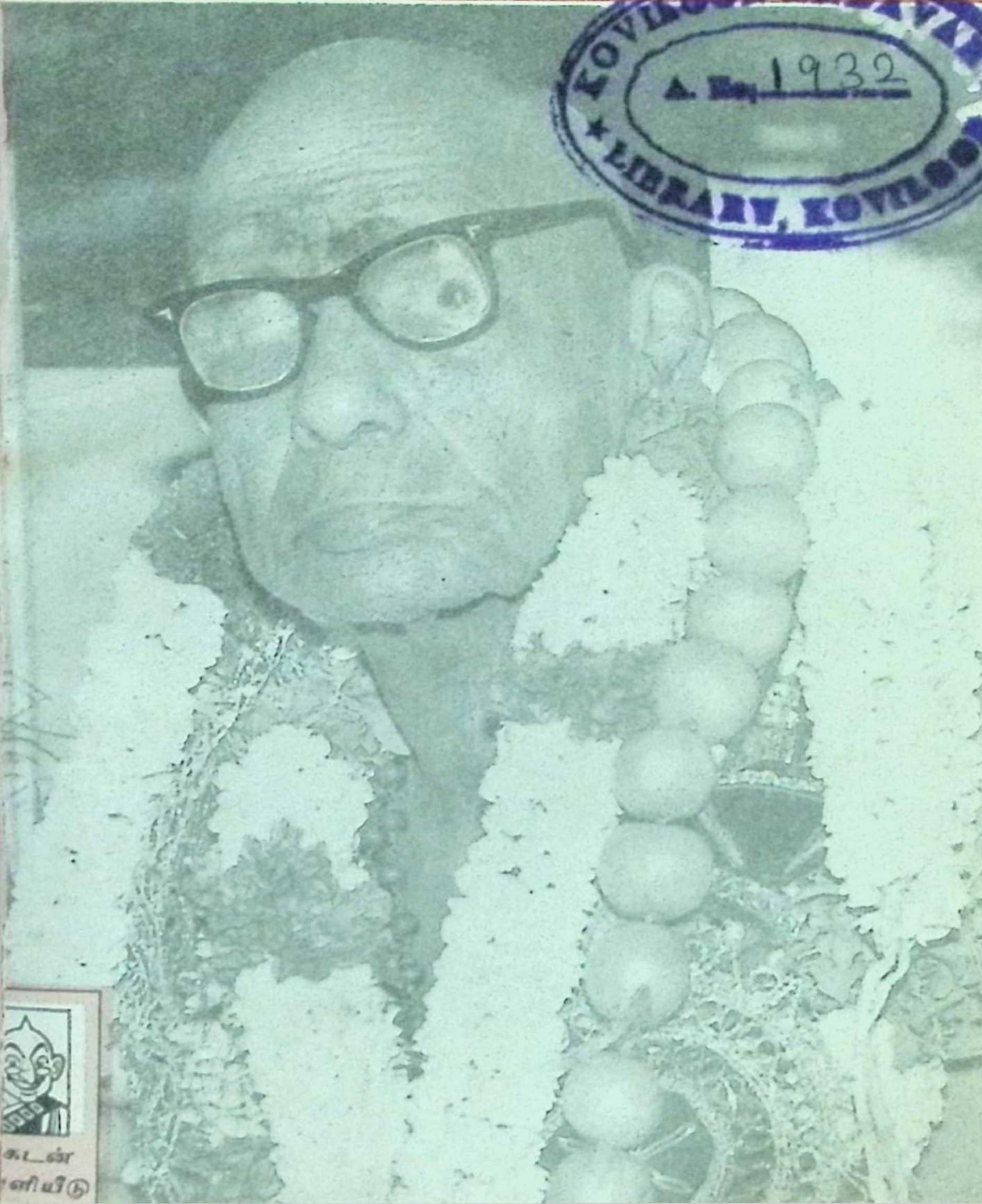

அருள் உரை

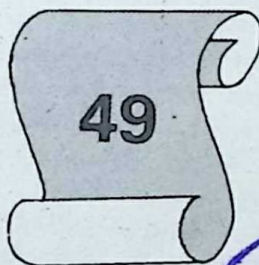
கடன்
ளியீடு

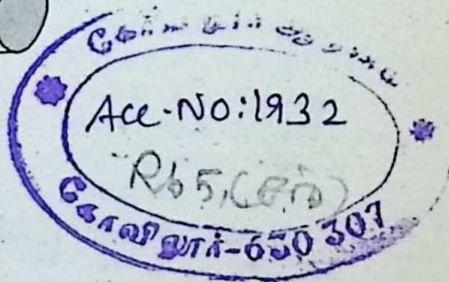
ஐக்கரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

1932

விகடன்
வெளியீடு

1993

12/00

முதற்பதிப்பு: அக்டோபர், 1993

பின் அட்டை ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து நொருக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள்

அதிகார பேதமின்மையின்
தோஷங்கள்

மத புருஷர்களுக்கெல்லாம் மேலேதான் இப்போதும் காந்தியைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் செய்கிறது அவர் கொள்கைக்கு வேறாய் இருக்கிறது என்னும் போது 'ஹிபாக்ரினி' என்ற தோஷம் ஏற்படுகிறது. டிப்ளமஸி யில் ரொம்பவும் கீழ் லெவல்களுக்கு (war-time - உலக யுத்தத் தின்போது) போன அனேக அன்னிய தேச ராஜாங்கள் அவர்களுடைய மதங்கள் சொன்ன ஸத்யக் கொள்கையை மீறியே போயிருக்கின்றன. நம் தேசத்திலோ 'அர்த்த சாஸ்திரம்' என்றுள்ள ராஜநீதியில் முதலிலேயே ராஜதந்திரம் என்பதாக அவசியமான ஸந்தர்ப்பத்தில் இப்போது சொல்கிற 'டிப்ளமஸி'யை அனுமதித்திருப்பதால், நம்முடைய ராஜாக்களுக்கு ஸந்தர்ப்ப நெரிசலில் ஸத்யத்தை ஒளிக்க வேண்டியிருந்தபோது சாஸ்திர விரோதமாகப் போகிற தோஷமோ, ஹிபாக்ரினி தோஷமோ ஏற்படவில்லை. இன்னின்ன ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸத்யத்துக்கு விலக்குத் தரலாம் என்று வகைப்படுத்தி வரம்பு கட்டி சாஸ்திரத்தில் வைத்துவிட்டதாலேயே அவற்றில் மட்டுமே அப்படிச் செய்வது, மற்றவற்றில் பரம ஸத்யமாக நடந்து கொள்வது என்று நம் ராஜாக்கள் ஆட்சி செய்திருக்கிறார்கள்.

இப்படி விதிவிலக்காகச் சிலதைச் சொல்லாமல், விதி விலக்கே கிடையாது என்று வைத்த தேசங்களிலோ, ஏதோ

சிலதில் என்றில்லாமல், அனேக விஷயங்களில் ஸ்த்ய விரோத மாகப்போன ராஜாக்களும், ராஜாங்கங்களும் தோன்றுவதும், கிளர்ச்சி, புரட்சி என்று ஏற்படுவதுமாய் இருந்திருக்கிறது. ஹிஸ்டரியைப் பார்த்தால் தெரியும். ஆனால், இந்த அம்சத் தைக் கவனிக்காமலே அர்த்த சாஸ்திரம் பண்ணின சாணக் கியனைக் கபடி, தந்திரசாலி, unscrupulous என்றுகூட விமரிசிப் பதைப் பார்க்கிறோம்!

லக்ஷ்ய நிலையை எல்லோருக்கும் நடைமுறையாக வைப் பதில் இன்னொரு தோஷம் என்னவென்றால், தாங்கள் மதத் தின் கொள்கைக்கு விரோதமாகப் பண்ணுகிறோமென்று இருக் கக்கூடாது என்பதற்காக, இப்படி விரோதமாகப் போகிற வர்கள் மூலக்கொள்கையையே தங்களுக்கு ஸாதகமாகத் திரித்து அர்த்தம் பண்ணுவது! 'நீங்கள் எப்படி மாம்ஸம் சாப்பிடலாம்?' என்று பௌத்தர்களிடம் ஹிந்துக்கள் கேட்ட போது, அவர்கள் தங்களுடைய மதக்கொள்கையையே திரித்து, 'பிராணிக்கு நாங்கள் நேராக ஹானி செய்யக் கூடாது என்பதுதான் எங்களுடைய புத்தர் சொல்லும் அஹிம்ஸா தர்மம். நாங்கள் ஹானி உண்டாக்காமலே வேறெவனோ கசர்ப்புக் கடைக்காரன் விற்பதை நாங்கள் சாப்பிடுவதில் அஹிம்ஸைக்குத் தோஷமில்லை' என்று சொல்வதுண்டாம். இப்படிப் பலபேர் சொல்லிச் சொல்லி ஒரு மதத்தின் மூலக் கொள்கைக்கு விரோதமாகப் பண்ணுவதே அதன் கொள்கை யாகப் பிற்பாடு ஆகிவிடுகிறது; அதாவது, மதத்தின் ரூபமே திரிந்து போகிறது. இது எல்லாவற்றையும்விடப் பெரிய தோஷம்!

இத்தனை தோஷங்களும் நமக்கு வராமல், அதிகாரி பேதம் செய்து தர்மங்களை வித்யாஸப்படுத்திக் கொடுத்திருக்கும் நம் மத சாஸ்திரங்கள் நம்மையும் ரக்ஷித்து, உத்தம தர்மங்களையும் திரியாமல் ரக்ஷித்து வந்திருக்கின்றன. நாமோ 'அதிகாரி பேதமே வேண்டாம், எல்லாம் ஸமம்' என்கிறோம். அதோடு நமக்குப் பிடித்த இந்த அபேத வாதம்தான் நம் மதத்தின் மூலக் கொள்கையே; அதில் ஜாதி வித்யாசமே கிடையாது என்று சொல்லி, அதற்கு 'நல்ல பெயர்' உண்டாக்குகிறோம்! இதுவும் மூலமதத்துக்கு விரோதமாகப் போவதோடு நிற்காமல், இந்தப் போக்குத்தான் மதத்தின் ஒரிஜினல் ரூபமே என்று திரித்துக்

காட்டும் தோஷத்தில் சேர்ந்ததுதான்.

எடுத்துச் சொல்வதற்கு எவருமில்லை! சொன்னால் புரிந்து கொள்வார்கள்; ஆயிரத்தில் ஒருவராவது ஒப்புக் கொள்வார்கள்; சற்று முன் நான் சொன்ன 'நல்லவர் ஒருவர் உளரேல்' கொள்கைப்படி இந்த அளவுக்காகவதுதான் திருப்திப்படலாம் என்றுதான் இவ்வளவும் சொல்வது.

'அவனவன் தனக்கான கர்மாவைக் கண்ணும் கருத்துமாய்ப் பண்ணினாலே உயர்ந்த ஸித்தியை அடைகிறான். எவனும் ஸ்வதர்மப்படிப் பண்ணும் கர்மா ஈச்வரனுக்கு அர்ச்சனையாகி அவனுக்கு ஸித்தியைத் தருகிறது' என்று பகவான் தீர்மானமாக (கீதை 18.45-45) சொல்லியிருப்பதை மறந்து இப்போது மதாபிமானமுள்ளவர்களே சீர்திருத்தம் பேசுகிறார்கள். அவரவர் கர்மாவைப் பொறுத்தே ஆசாரம் மாறுவதால் இங்கே கர்மா என்கிறபோது அதிலேயே அதைச் செய்பவனுக்கான ஆசாரமும் அடங்கி விடுகிறது.

விதி விலக்கில்லாமையின் விளைவுகள்

சாஸ்திர விதிகள் சிலவற்றுக்கு சாஸ்திரத்திலேயே விலக்குத் தந்திருப்பதும் மனுஷ்ய மனோபாவத்தைப் புரிந்து கொண்டு, நீக்குப் போக்கோடு அதை அபிவிருத்தி அடையப் பண்ணுவதற்குத்தான். ஸத்யம், அஹிம்ஸை மாதிரியான பெரிய தர்மங்களை, கொள்கைகளைக்கூட அதைவிடப் பெரிய ஸத்யமான ஒன்றுக்காக, ஒரு நிர்ப்பந்தத்தில் கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுக்கவும் நம் சாஸ்திரம் இடம் தருகிறது. 'விட்டுக் கொடுப்பது' என்று வெளியிலே தோன்றினாலும், உள்ளே பார்த்தால் இதுதான் உண்மையில் தர்மத்தின் 'லெட்டரை' மட்டுமில்லாமல் 'ஸ்பிரிட்'டைக் காப்பாற்றிக் கொடுப்பது என்று தெரியும். திருஷ்டாந்தமாக ஓர் அபலை ஸ்திரீயைப் போக்கிரிகளிடமிருந்து ரக்ஷிக்க வேண்டியபோது 'வாய் ஸத்ய'த்துக்கு ஒரு 'அமெண்ட்மெண்ட்' போட்டு,

‘ஸத்யம் பூதஹிதம்’

- எது ஜீவ ஜந்துக்களுக்கு நல்லது பண்ணுமோ அதுதான் ஸத்யம் - என்று அதன் ஸ்பிரிட்டைக் காட்டி சாஸ்திரமாக எழுதி வைத்தார்கள்.

எதற்கும் 'எக்ஸெப்ஷன்' உண்டு. இதைப் பார்க்காமல் ரொம்பவும் தீவிரமாக ஒரு ரூலை ஒருவர் சொன்னால் அப்புறம் அவரே அதற்கு மாறாகப் பண்ண வேண்டிய எக்ஸெப்ஷனலான ஸந்தர்ப்பம் வருகிறபோது என்னவோ போலாகிறது.

காந்தி ஒரேயடியாக அஹிம்ஸை, அஹிம்ஸை என்றார். அவரே ஒரு ஸமயம் ஒரு கன்றுக்குட்டி உயிர்போகாமல் ரொம்பவும் அவஸ்தைப்பட்டபோது அதற்கு ஒரு 'பாய்ஸன்' மருந்தைக் கொடுத்து உயிர் போகும்படிப் பண்ணினார்.

அவர் ஏற்கெனவே தீவிர அஹிம்ஸா வாதம் பண்ணிய தாலேயே இப்போது பலபேர், 'அப்பேர்ப்பட்டவர் இப்படி கோஹத்தி பண்ணிவிட்டாரே' என்று கண்டனம் தெரிவித்தார்கள்.

இன்னொன்றுகூடப் பண்ணினார். ஒரு ஸமயம் தேசத்திலே பெரிய பஞ்சம் வந்தது. அப்போது எல்லா மாகாணத்துப் பிரதிநிதிகளும் அப்போதிருந்த டில்லி ராஜாங்கத்திடம் ஜாஸ்தி உணவுப்பண்ட உதவி வேண்டுமென்று ஓர் ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் கேட்டுக் கொண்டார்கள். காந்தியும் அங்கே 'அட்வைஸ்' பண்ணுவதற்காக இருந்தார். அப்போது அவர் சென்னை மாகாணத்திலிருந்தவர்களும் இப்படி கேட்கிறதைப் பார்த்து, 'சுற்றி ஸமுத்ரம் இல்லாத யு.பி-க்காரர்கள், எம்.பி-க்காரர்கள்தான் அழுகிறார்களென்றால், மூன்று ஸமுத்ரங்களும் மூன்று பக்கம் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிற, மெட்ராஸ் ஸ்டேட்டைச் சேர்ந்த நீங்களும் கூடச் சேர்ந்து அழுவதாவது?' என்றாராம். என்ன அர்த்தமென்றால், 'ஸமுத்ரத்தில்தான் நிறைய மதஸ்யம் கிடைக்குமே, பிடித்துத் தின்னுங்களேன்' என்று அர்த்தம்.

அவர் போனவிட்டு (காந்திஜி காலமான பிறகு) நேரு வானால் 'பாகிஸ்தான் 'அக்ரஷன்' (ஆக்கிரமிப்பு) செய்தால் நாம் படையெடுப்பதற்கு பாபுவிடமிருந்தே அனுமதி வாங்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

சாஸ்திர ரூல் டிஸ்க்ரிமினேஷன் செய்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டு எல்லாருக்கும் பொது ரூல் பண்ணினவர்கள் தங்கள் ரூலில் சாஸ்திரம் காட்டுகிற நீக்குப்போக்குக்கூட இல்லாமல் ரொம்பவும் தீவிரமாக ஆரம்பிப்பதையும் கடைசியில் சாஸ்திரம் சொல்கிறபடியே அதிகார பேதம், ஸந்தர்ப்ப பேதம் பார்த்து அதை இளக்கிக் கொள்ளும்படியாவதையும் பார்க்கிறோம். அல்லது இளக்கிக் கொள்ளாத போது அந்த ரூலை அவர்களுடைய 'ஃபாலோயர்'கள் காலக் கிரமத்தில் அடியோடு விட்டுவிடும்படியாகிறது. இவற்றைக் காட்டுவதற்காகவே புத்தரையும் காந்தியையும் சொன்னேன். புத்தர் அவதாரந்தான் காந்தி என்றுகூடச் சொல்கிறார்களே!

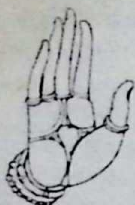
எதையும் எல்லாருக்கும் பொதுவாய் வைப்பதற்கில்லை என்பதால் வர்ணாச்ரமப்படி தர்மாசாரங்களை வித்யாஸமாய் வைத்திருக்கிறது. எதையும் எல்லா ஸந்தர்ப்பத்துக்கும் பொதுவாக வைப்பதற்கில்லை என்பதால் அதற்கு விலக்குத் தந்து 'ஆபத்(து) தர்மம்', 'யாத்ரா தர்மம்' என்றெல்லாமும் சாஸ்திரங்கள் 'ரிலாக்ஸ்' பண்ணியிருக்கின்றன.

இதெல்லாம் கூடாது என்று நல்ல எண்ணத்தோடேயே மாற்றினாலும் அது நடைமுறையில் ஸரியாய் வருவதில்லையென்பதற்கு திருஷ்டாந்தமாகத்தான் இந்த இரண்டு பேரையும் சொன்னேன். அவர்களைக் குற்றம் சொன்னதாக அர்த்தமில்லை. தனி வாழ்க்கையில் ரொம்ப சுத்தர்களாக இருந்து கொண்டு, நல்ல தியாகிகளாக ஸர்வஜனக்ஷேமத்தையே நினைப்பவர்களாக இருந்த இந்த இரண்டு பேர்கூட நம் வைதிக வழிக்கு வித்யாஸமாகச் செய்தபோது அவர்கள் நினைத்தபடி நல்லது நடக்கவில்லை. அவர்களாலேயே அந்தக் கொள்கைகளைத் தீவிரமாக நடத்திக் காட்ட முடியவில்லை என்று நான் எடுத்துக் காட்டினது, இவர்கள் பண்ணினது தப்பா ஸரியா என்று இவர்களை 'இன்டிவிஜுவலாக' (தனி மனுஷ்யர்களாக) வைத்து முடிவு செய்வதற்காக இல்லை; அப்படியானால் நான் செய்கிறவை ஸரியா, தப்பா என்றும் சர்ச்சை செய்ய வேண்டியவரும். அதனாலே இங்கே இன்டிவிஜுவலைப் பற்றிப் பேச்சில்லை. அந்த வாதம் வேண்டாம். 'சாஸ்திரம்' என்கிறதில் சொல்லியிருக்கிற அதிகார பேதமும், அதையொட்டி ஏற்படுகிற ஆசார அனுஷ்டான பேதமும் ஸரியா தப்பா என்று எடைபோட்டு, அதை மாற்றி வேறுவிதமாய் பண்ணப் போனால் கடைசியில் இப்படிப் புதிசாகப் பண்ணினது பூர்ணமாக நடைமுறைக்கு ஸாத்யப்படாமல் போவதைத்தான் பார்க்கிறோம் என்று நிதர்சனமாகக் காட்டவே, இந்த இரண்டு பேர் செய்ததை ஒரு எக்ஸாம் பிளாகக் காட்டினேன்.

நல்ல அறிவும், அன்பு மனஸும், ஸ்வயநல நோக்கமில்லாத குணமும் கொண்ட இரண்டு பேர் செய்ததே ஸரிப்பட்டு வரவில்லை என்பது சாஸ்திரத்தின் பெருமையை 'அன்டர்ஸ்தான்' பண்ணிக் காட்டுவதற்காகச் சொன்னதேயன்றி, இவர்களுக்குக் குறைவு சொல்வதற்காக அல்ல. வேறு யாரைச்

சொல்லியிருந்தாலும் இவர்களைப் போல எல்லாருக்கும் தெரிந்தவர்களாக இருக்க முடியாது என்பதால் இந்த இரண்டு பேரைச் சொன்னேன்.

பார்ஸிகளையும், ஜைனர்களையும் போலச் சின்ன கம்யூனிஸ்டுகளாக இருந்தால் ஒரே ரூலை அதைச் சேர்ந்த எல்லாருக்கும் பொதுவாக வைத்தாலும் அதை அத்தனை பேரும் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு நடக்க முடிவதைப் பார்க்கிறோம். பெளத்தத்தைவிட ஜைனர்களுக்கு அஹிம்ஸையில் இன்னும் 'ஸ்ட்ரிக்ட்' ரூல் இருந்தாலும் அவர்கள் அதிலிருந்து விலகவில்லையென்று பார்க்கிறோம். இதற்கு வித்யாஸமாக, ஏராளமான ஜன ஸமுஹத்தைப் பெற்றிருந்தும் எத்தனையோ ஆயிரம் வருஷங்களாக மற்ற எந்த மதஸ்தரையும்விட உயர்ந்த பண்புகளைக் கொண்டவர்களாக நம்முடைய மதஸ்தர்கள் இருந்து வந்திருக்கிறார்களென்றால் அதற்குக் காரணம் அதில் ஐடியல் ரூல், ஸாமான்ய ஜனங்களுக்கு ஸாத்யமான நடைமுறை, வழி ஆகிய இரண்டிற்கும் இடம் கொடுத்து, ஐடியலைச் சிலருக்கு மட்டும் 'கம்பல்ஸரி'யாக்கி, அதன் மூலமே அது மற்றவர்களையும் இன்ஃப்ளூயென்ஸ் பண்ணி அவர்களிடமும் கணிசமான அளவு 'ஆப்ஷன்'லாகப் பரவுப்படி நம் சாஸ்திரங்கள் வசதி பண்ணிக் கொடுத்திருப்பதுதான்!

ஆசாரத்தில் நீக்குப்போக்கு

வர்ண தர்மம், ஆச்ரம தர்மம், ஆபத் தர்மம், யாத்ரா தர்மம் என்று வித்யாஸமாக இருப்பதைப் போலவே பிரதேசத் தைப் பொறுத்தும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் வித்யாஸமாகப் போக சாஸ்திரம் இடம் கொடுத்திருக்கிறது. சீதோஷ்ணத்தில் இருக்கும் வித்யாஸத்துக்கும் ('ஹிமாலயன் ரீஜ்'னுக்கும் ராஜஸ்தான் பாலைவனத்துக்கும் எத்தனை வித்யாஸம்?), இந்தப் பெரிய தேசத்தில் ஒவ்வொரு பிரதேசத்தில் வெவ்வேறு நூற்றாண்டுகளில் வந்து மோதின அன்னிய தேசக் கலாசாரத்தின் செல்வாக்குக்குக் கொஞ்சம் இடம் கொடுத்தும் பிராந்திய ரீதியில் ஆசார அனுஷ்டானங்களில் சில வித்யாசங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இதை தேசாசாரம் என்கிறோம். Basic ஆக (அடிப்படையில்) ஒரே சாஸ்திரந்தான் என்றாலும், சில விஷயங்களில் பிரதேச ஆசாரங்கள் என்று மாறுபட்டு அங்கங்கே இருக்கின்றன. அங்கங்கே உள்ளவர்களில் பரம சிஷ்டர்களும் அந்த 'ரீஜனல்' ஆசாரப்படிதான் செய்கிறார்கள்.

புருஷர்கள் எல்லாருக்கும் தேசம் பூராவும் பஞ்சகச்சம்தான். பெங்காலி பாபு, அதைச் சொருகாமல் அப்படியே விட்டாலும் இது ஒரு சின்ன 'டிஃபரன்ஸ்'தான். ஆனால் ஸ்திரீகளைப் பார்த்தால் நம் ஊரிலேயே அய்யருக்கும், ஐயங்காருக்கும் கட்டு வித்யாஸம். கன்னட தேசத்தில் ஒரு மாதிரி. மஹாராஷ்டிரத்தில் வேறு ஒரு தினுஸு. இதிலெல்லாமே கச்சம் உண்டு. வடக்கேயோ ஸ்திரீகள் உடுத்துவதில் கச்சம் போடுவதில்லை. அங்கே குஜராத், யு.பி., காஷ்மீர், பெங்கால் ஒவ்வொன்றிலும் ஸ்திரீகளுக்கு வெவ்வேறு கட்டு இருக்கிறது. இங்கேயே மலை யாளத்தில் கச்சமில்லாமல் 'முண்டு' என்று உடுத்துகிறார்கள். இதெல்லாம் அந்தந்த தேசாசாரமாக மதிக்கப்படுகின்றன. ஸமீப காலத்தில் உண்டாக்காமல் நெடுங்காலமாக ஒரு 'ட்ரெடிஷனாக' வந்து, அங்கேயுள்ள சாஸ்திரஜ்ஞர்களும்

அனுஸரித்த எதற்குமே சாஸ்திர ஸம்மதமுண்டு.

இப்படியே குலாசாரம் என்று ஒன்று. இதில் குடும்பங்களுக்கிடையில் வித்யாஸமான வழக்கங்களைப் பார்க்கிறோம். ஸாதாரணமாக ஒரு கல்யாணத்தில் இது நன்றாகத் தெரியும். 'பிள்ளையாத்தில் இப்படி இப்படி வழக்கமாம். அப்படித்தான் செய்யணும்' என்பார்கள். நாந்தி, விரதம், கன்யாதானம், பாணிக்ரஹணம், மாங்கல்ய தாரணம், ஸப்தபதி, பிரவேச ஹோமம், ஓளபாஸனம் முதலியன எல்லாருக்கும் ஒரே மாதிரி தான் பெரும்பாலும் இருக்கும். இதிலேயும்கூட யாரார் எந்த ஸூத்ரமோ அதன்படி வித்யாஸம் இருந்தாலும், இந்தப் பெயருள்ள சடங்குகள் எல்லாருக்கும் 'காமன்'தான். ஆனால் இதுதவிரப் பல விஷயங்களில் வித்யாஸம் இருக்கும். திவஸச் சமையலில்கூட இன்ன இன்ன சேர்க்கலாம், சேர்க்கக் கூடாது என்பதற்கு குலாசாரப்படி வித்யாஸம் இருக்கிறது.

ஒரே ரூலில் எல்லாரையும் கட்டிப் போடுவதில் ஏற்படும் சிரமங்கள் இல்லாமலிருக்கவே இப்படித் தேசம், காலம், இடம் போன்றவற்றுக்கு நெகிழ்ந்து கொடுத்து ஆபத் தர்மம், யாத்ரா தர்மம், தேசாசாரம், குலாசாரம் ஆகியன ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

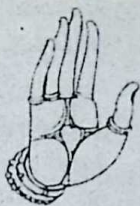
ஆபத் தர்மம், யாத்ரா தர்மம் என்று நடுநடுவே சொன்னேனே, இவை தாக்ஷிணயத்தின் பேரில் ஏற்படுத்தினவை. சிலவிதமான ஸந்தர்ப்பங்களில் ரொம்ப 'ஸ்ட்ரிக்ட்'டாக சாஸ்திர ரூல்படிச் செய்ய முடியாமலிருக்கும்போது ரூல்களை 'ரிலாக்ஸ்' செய்து கொடுத்து இந்த ஆபத் தர்மம், யாத்ரா தர்மம் முதலியவற்றை சாஸ்திரமே அனுமதித்திருக்கிறது.

வெளியூர்களுக்குப் போகிறபோது எல்லா ஆசாரங்களையும் அனுஷ்டிக்க முடியா விட்டாலும், முடிந்த மட்டும் பண்ணுவதே போதும் என்று யாத்ரா தர்மத்தில் இருக்கிறது. ஸ்வசேஷ்ட்ரத்தில் (தன் ஊரில்) ஸ்வக்ரஹத்தில் (சொந்த வீட்டில்) அத்தனை ஆசாரங்களையும் பின்பற்றத்தான் வேண்டுமென்றாலும், வெளியூரில் அவற்றில் பாதி பண்ணினாலும் போதுமானது என்கூட இருக்கிறது. செங்கல்பட்டில் வீடு, மெட்ராஸில் ஆபீஸ்; இல்லாவிட்டால் எப்போதும் டூரில் போகிற வேலை என்று இருக்கும் இக்காலத்தில் இம்மாதிரி

‘லீனியண்ட் ரூல்’களைச் சொல்வதற்கே பயமாயிருக்கிறது! இருக்கிற ஆசாரத்தையும் ஜனங்கள் விட்டுவிடுவதற்கு நானே வழி சொல்லிக் கொடுத்த மாதிரி ஆகிவிடக்கூடாதே! யாத்திரையையும், வெளியூர் வாஸத்தையும் சாஸ்திரம் நினைத்தது உத்யோக நிமித்தமாக, உதர நிமித்தமாக அல்ல. ஏதோ கேஷத்ராடனம், அல்லது ஒரு கல்யாணம், இல்லா விட்டால் பந்துக்களின் மரணம் இம்மாதிரி காரணத்துக்காக எப்போதாவது பிரயாணம் பண்ணுவதைத்தான் சாஸ்திர காரர்கள் நினைத்தார்களே தவிர, ஜீவனோபாயத்துக்காக நித்யப்படி யாத்திரை செய்வதையல்ல.

பூர்ண உபவாஸம் முடியாவிட்டால் பழம், பால் சாப் பிடலாம்; பக்வான்னத்துக்கு (நன்றாக ஜலத்தில் வெந்த உணவு வகைகளுக்கு) உள்ள சேஷ தோஷம் தைலபாகத்துக்கு (எண்ணெய் அல்லது நெய்யில் வறுத்த பக்ஷணம், வறுவல் முதலானவற்றுக்கு) இல்லை; மடிக்குறைவானவர்களிடம் தீர்த்தம் வாங்கிச் சாப்பிடும்படி நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டால் அதில் கொஞ்சம் மோரைத் தெளித்துக் கொண்டால் தோஷ பரிஹாரம் - என்றெல்லாம் பல exemption கொடுத்திருப்பது தாக்கிண்ய நோக்கில்தான். பலஹீனர்களிடமுள்ள கருணையாலேயே அவர்களுக்கு விரத உபவாஸங்கள் வேண்டாம். ‘நாளும் கிழமையும் நலிந்தோர்க்கில்லை’ என்று வைத்திருக்கிறது.

இதேமாதிரி, ஆபத்துக் காலத்தில் அனேக ஆசாரக் கட்டுப் பாடுகளைத் தளர்த்திக் கொடுத்து ஆபத் தர்மம் என்பதாக ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அப்போதுங்கூட எங்கே அடியோடு முடியவில்லையோ அங்கேதான் ஆசாரத்தைத் தளர்த்தலாம். முடிந்த இடத்தில் பின்பற்றத்தான் வேண்டும். திருஷ்டாந்தமாக உபநிஷத்திலேயே ★ ஒரு கதை வருகிறது.

முடிந்தவரை பூர்ண ஆசாரம்

இடியும் மழையுமாகக் குருதேசம் ஒரு ஸமயத்தில் பாழாய்ப் போயிருந்தது. அன்ன ஆஹாரம் கிடைக்காமல் எல்லாரும் கஷ்டப்பட்டார்கள். சாக்ராயண உஷஸ்தர் என்று ஒரு ரிஷி. அவரும் அவருடைய இளம் மனைவியும் அலைந்து திரிந்துகொண்டு போய் யானைப்பாகர்கள் வசிக்கிற ஒரு கிராமத்தை அடைந்தார்கள். யானைகளுக்கென்று பூர்வத்தில் தான்யம் சேமித்து வைத்திருப்பார்களல்லவா? யானையின் தீனியில் துளிப்பாகம் மனுஷ்யனுக்குப் போதுமே! அதனால் அங்கே கொஞ்சம் தான்ய நடமாட்டம் இருந்தது. எவனோ ஒரு யானைப்பாகன் 'குல்மாஷம்' என்கிற தான்யத்தை (கொள்ளு என்று நினைக்கிறேன்) தின்று கொண்டிருந்தான். பிராணனை ரக்ஷித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக ஆபத்-கால தர்மப்படி அவனிடம் உஷஸ்தர் அந்தக் கொள்ளில் கொஞ்சம் யாசித்துப் பெற்றார்.

யானைப்பாகன் அதை அவர் சாப்பிட்டவுடன் குடிப்பதற்காகத் தான் குடித்துக் கொண்டிருந்த ஜலத்திலிருந்தே கொஞ்சத்தைக் கொடுத்தான். 'உச்சிஷ்டத்தை (ஒருவர் உண்டு மிகுந்ததை) வாங்கிக்கொள்ள மாட்டேன்' என்று ஆசார விதியைக் காட்டி உஷஸ்தர் ஜலம் வாங்கிக் கொள்ள மறுத்து விட்டார். 'கொள்ளு மாத்திரம் உச்சிஷ்டமில்லையா? அதை வாங்கிக் கொண்டீரே!' என்று யானைப்பாகன் கேட்டான். அதற்கு அவர், 'அதை வாங்கிச் சாப்பிட்டிரா விட்டால் என் பிராணனே தேஹத்தில் தங்கியிருக்காது. பிராண ரக்ஷணை அவச்யம் என்ற பெரிய தர்மத்துக்காக, அதைவிடச் சிறிய உச்சிஷ்ட தர்மத்தை விட்டேன். இப்போது தீர்த்தமில்லாமல் என் பிராணன் போய்விடாது. சாப்பிட்ட வாய்க்குத் தீர்த்தபானம் இன்பமாகத்தானிருக்குமென்றாலும் இப்போது நான் உன்னிடம் ஜலம் வாங்கிக் குடித்தேனானால் அது எனக்கு

இன்பம் தருகிற காமத்துக்காகத்தான் ஆகுமேயன்றி சாஸ்தி ரோக்தமான ப்ராண ரக்ஷணை என்ற தர்மத்துக்கு ஆகாது. ஆகையால் வேண்டாம்' என்றார்.

தர்ம-அர்த்த-காம-மோக்ஷம் என்று நாலு சொல்கிறோம். ஆசாரத்தில் அர்த்த, காமங்கள், இம்மை நலன்கள் யாவும் அடக்கமானாலும், இவற்றை விடவும் அது தர்மத்தையே முக்யமாகக் கொண்டு மோக்ஷத்தை லக்ஷ்யமாகக் கொடுக்கிறது என்பதையும் இது புரிய வைக்கிறது.

பெண்கள் தினமும் ஸ்நானம் செய்து ஈரத்தலையோடு கஷ்டப்பட வேண்டாம் என்ற தாக்ஷிண்யத்தினால்தான் விசேஷ தினங்களைத் தவிர மற்ற நாட்களில் அவர்கள் தலையில் மஞ்சள் ஜலம் புரோக்ஷித்துக் கொண்டாலே போதும் என்று சாஸ்திரம் சொல்கிறது. கர்ப்பம் நன்றாக வளர்ந்தபின் ஒரு கர்ப்ப ஸ்திரீ எந்த விரதம் இருந்தாலும் பலிக்காது என்பதுகூட அவள் அந்த ஸ்திதியில் விரதோப வாஸங்களால் காயக்கிலேசம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டா மென்ற கருணையால்தான். குழந்தைப் பிராயத்திலும், வாலிபப் பிராயத்திலும் ஒருவனைப் புஷ்டியாக வளரவிட வேண்டுமென்றுதான் பிரம்மச்சாரிக்கு விரத உபவாஸங்கள் சொல்லாமல், ஸாத்விக உணவாக எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் சாப்பிடலாமென்று வைத்திருக்கிறது. வியாதியஸ் தருக்கும் அனேக விதிகளிலிருந்து விலக்குக் கொடுத்திருக்கிறது.

தாக்ஷிண்யத்துக்காக principle-ஐ (கொள்கையை) விட்டு விட்டார்கள் என்று அர்த்தமில்லை. ஆசார அனுஷ்டானத்தில் நாம் எத்தனை நம்பிக்கை வைத்திருந்தாலும் இம்மாதிரி அவை ரொம்ப சிரம ஸாத்யமாகிறபோது மாத்திரம் பகவானே கருணையினால் அவற்றை 'ஓவர்லுக்' பண்ணி விடுவான். சிரமத்தை முடிந்த பிற்பாடு நாம் அவற்றை உரியபடி அனுஷ்டிக்கத்தான் வேண்டும் என்பதே தாத்பரியம். குறிப்பிட்ட சில ஸமயங்களில் சில ஆசாரங்களைத் தளர்த்திக் கொடுத்திருக்கிறது என்பதனால் அதையே எக்காலத்துக்கும் நடைமுறையாக்கிக் கொண்டுவிடக் கூடாது. ஒன்று முடியாதபோது அதற்குப் பதிலாக (Substitute ஆக), இரண்டாம் பக்ஷமாக (secondary-யாக) இன்னொன்றைச் சொல்லியிருக்கும். இதற்குக்

‘கௌண்ம்’ என்று பெயர். ‘கௌண்’ ஆசாரத்தையே மூலமான ‘முக்ய’ அல்லது ‘ப்ரதான’ விதிக்குப் பதில் எப்போதும் அனுஷ்டிப்பதென்பது முறையாகாது. ‘முக்ய விதி’, ‘பிரதான விதி’ என்பது ஜெனரல் ரூல். ‘கௌண் விதி’ என்பது Subsidiary ரூல்.

சில ஸமயங்களில் ‘முக்ய’த்தையும் பண்ணிவிட்டு, ‘கௌண்’த்தையும் அதோடு பண்ணுவது விசேஷிக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக ஸ்நானம் என்றால் ஜலத்துக்குள் முழுகி அழுக்கு போகக் குளிப்பதுதான். ஆனால் உடம்பு ஸரியில்லாத போது அப்படிப் பண்ண வேண்டாமென்று ‘கௌண்’மாகத் தலைக்கு விட்டுக் கொள்ளாமல் கழுத்து வரை குளித்தால் போதும். ‘டெம்பரேச்சர்’ இருந்தால் இடுப்புவரை குளித்தாலே போதும், அதுவும் முடியா விட்டால் ஈரத்துணியால் துடைத்துக் கொண்டாலும் ஸரி. ரொம்பவும் தாபஜ்வரமானால் இதுகூட வேண்டாம், தலையோடு கால் விபூதியைப் பூசிக்கொண்டாலே ஸ்நானம்தான் என்றெல்லாம் சாஸ்திரங்களில் flexible ஆக (நெகிழ்ந்து கொடுத்து) விதி செய்திருக்கிறது. நன்றாகத் தலைக்கு ஸ்நானம் பண்ணின பிற்பாடும், அதாவது ‘ப்ரதான’ அல்லது ‘முக்ய’ விதியை அனுஸரித்த பின்னும் இப்படி (‘முழு நீறு பூசிய’ என்று பெரிய புராணத்தில் சொல்லியிருக்கிற மாதிரி) தலையோடு கால் விபூதி பூசிக் கொண்டு ‘கௌண்’ ஸ்நானமும் பண்ணலாம். ஆனால், நல்ல ஆரோக்ய ஸ்திதியிலிருக்கும்போது குளிக்காமல் விபூதி ஸ்நானம் மட்டும் பண்ணினால் போதுமென்று இருக்கப் படாது!

ஸ்நான வகைகள்

ஸ்நானத்தில் ஐந்து தினுஸு சொல்லியிருக்கிறது. இவற்றில் 'ஸ்நானம்' என்றவுடன் நாம் நினைக்கிறபடி ஜலத்தை மட்டும் கொண்டு குளிப்பது 'வாருணம்' - வருண பகவான் ஸம்பந்தமுள்ளது. இதை 'அவகாஹ'மாக, அதாவது நாம் ஜலத்துக்குள் இறங்கி, முழுகிப் பண்ணினால்தான் 'முக்ய' ஸ்நானம் பண்ணினதாக ஆகும். பாத்திரத்தில் வைத்துக் கொண்டு மொண்டு தலையில் விட்டுக் கொள்வதுகூட இரண்டாம் பக்ஷம்தான். அதற்கப்புறந்தான் 'கௌண'மாக கழுத்துவரை, இடுப்பு வரை என்பதெல்லாம். ஆக ஐந்து ஸ்நானங்களில் ஜலத்தால் செய்கிற வாருணம் ஒன்று.

விபூதி ஸ்நானம் என்று இப்போது சொன்னதற்கு 'ஆக்நேயம்' என்று பேர். அக்னி ஸம்பந்தமுடையது என்று அர்த்தம். அக்னியில் பஸ்மமாக்கித்தான் விபூதி கிடைப்பதால் அதற்குப் 'பஸ்மா' என்றே பெயரிருக்கிறது. ஜலம் விட்டுக் குழைக்காமல் விபூதியை வாரிப் பூசிக் கொள்வதை 'பஸ்மோத்தூளனம்' என்றே சொல்கிறோம்.

பசுக்கள் செல்கிறபோது பறக்கிற அவற்றின் குளம்படி மண்ணை ரொம்பவும் புனிதமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அதற்குக் 'கோ தூளி' என்று பெயர். பாலகிருஷ்ணனே இப்படித்தான் நீலமேகச்யாமள காத்ரத்தில் பசுக்களின் தூளிசந்தனப் பொடி தூவினாற்போலப் படிந்து 'கோதூளி தூஸரித'னாக இருந்தானாம். ஒரு பசு மந்தை போகிறபோது, அவை கூட்டமாகப் போவதாலேயே காற்றின் சலனம் அங்கே ஜாஸ்தியாகி, குளம்படி மண் நிறையக் கிளம்பும். இந்தக் கோதூளி நம்மை அபிஷேகம் பண்ணும்படியாக அங்கே போய் நின்று கொண்டால் அதுவும் ஐந்தில் ஒருவகை ஸ்நானமாகும். இதற்கு 'வாயவ்யம்' என்று பெயர் - வாயு என்கிற காற்றின்

ஸம்பந்தமுடையது என்று அர்த்தம். காற்றால்தானே தூளி பறக்கிறது?

அபூர்வமாக வெய்யில் அடிக்கும்போதே மழையும் பெய்வதுண்டல்லவா? அந்த மழை ஜலம் தேவலோகத்திலிருந்து வருகிற தீர்த்தத்துக்கே ஸமானம். அதனால் இதற்கு 'திவ்யஸ்நானம்' என்று பெயர். எப்போதாவது இப்படி வெய்யிலோடு மழை பெய்துவிட்டால் உடனே நாம் அதில் போய் நின்றுவிட வேண்டும்.

மந்திர ஜலத்தைப் புரோக்ஷித்துக் கொள்கிறோம். தலையோடு கால் விட்டுக் கொள்ளாமல், அதை விரலால்தான் தெளித்துக் கொள்கிறோம். 'ஆபோ ஹிஷ்டா' என்று ஸந்த்யாவந்தனத்தின்போது, அதாவது முக்கிய ஸ்நானமாக நன்றாகக் குளித்துவிட்டே செய்கிற ஸந்த்யாவந்தனத்தின்போது, இப்படி மந்திரஜலப் புரோக்ஷணமும் செய்து கொள்கிறோம். பூஜை, ஹோமம், யாகம் முதலானவற்றிலும் கலசம் வைத்து அதிலுள்ள ஜலத்தை அபிமந்திரித்துக் கடைசியில் வாத்தியார் (புரோஹிதர்) தர்ப்பைக் கட்டால் அதை எல்லாருக்கும் தெளிக்கிறார். இதுவும் ஐந்து ஸ்நானங்களில் ஒன்று. இதற்கு 'ப்ராஹ்மம்' என்று பெயர். 'ப்ரம்மம்' என்றால் வேதம், வேத மந்திரம் என்பது ஓர் அர்த்தம். அதனால் அபிமந்திரிக்கப்பட்ட தீர்த்தப் புரோக்ஷணத்துக்கு 'ப்ராஹ்ம ஸ்நானம்' என்று பெயர் கொடுத்திருக்கிறது. மந்திரம் சொல்லக் கூடாதவர்களுக்கு பகவந்நாமா இருக்கிறது என்று முன்னேயே சொன்னேன். நாமமெல்லாமே மந்திரந்தான்!

பார்க்கப் போனால் எல்லா ஸ்நானமுமே ப்ராஹ்மம்தான். எந்தக் காரியமானாலும் அந்தக் காரியத்தை மட்டும் பண்ணாமல் அதோடு மந்திரத்தையும் சேர்த்து ஈசுவர ஸ்மரணையோடு, ஈசுவரார்ப்பணமாகப் பண்ணுவதற்காகத்தானே அத்தனை ஆசாரங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன? அவற்றிலே சிறப்பாக வருணனையோ, வேறு ஒரு தேவதையையோ மந்திரபூர்வமாக ஒரு குடும்பத்தில் ஆவாஹனம் பண்ணிப் பிறகு அந்த ஜலத்தைப் புரோக்ஷித்துக் கொள்வது 'ப்ராஹ்மம்' என்று பெயர் பெற்றிருக்கிறது.

உடம்பு அசக்தமாய் எந்த விதத்திலும் வாருண ஸ்நானம் செய்ய முடியாதவர்களுக்கு இந்த மந்திர தீர்த்த ப்ரோக்ஷணமே அதனிடத்தில் 'கௌண' ஸ்நானமாகிறது.

பஞ்ச பூதங்கள் என்னும் ஐம்பூதங்கள் - ஐந்து ஸ்நானங்கள் என்று பார்க்கிறபோது, வாருணம்தான் அப்பு; ஆக்நேயம் (விபூதி) என்பது தேயு; கோதூளி என்கிற வாயவ்யம் வாயு. இவை தவிர ப்ராஹ்மம், திவ்யம் என்று இரண்டு சொன்னேன். பஞ்ச பூதங்களில் பிருத்வியும் ஆகாசமும் விட்டுப்போயிருக்கின்றன. மந்த்ரங்களெல்லாம் ஆகாசத்தில்தான் சப்த தன்மாத்திரையாக வியாபித்திருக்கின்றன; அவற்றையே ரிஷிகள், யோக சக்தியால் நமக்குப் பிடித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். சப்த, ஸ்பர்ச, ரூப ரஸ, கந்தங்களை பஞ்சபூதங்களில் ஒவ்வொன்று ஆசுர்யித்திருப்பதாகச் சொல்லும்போது சப்தத்துக்குத்தான் ஆகாசம். இங்கே சப்தம் என்பது வேத மந்திரமே. ஆனதால் மந்திர தீர்த்தப் புரோக்ஷணமான 'ப்ராஹ்ம ஸ்நானம்' ஆகாச ஸம்பந்தமானது எனலாம்.

வெய்யிலின்போது பெய்யும் மழையான 'திவ்ய'மும் வானுலகிலிருந்து - தேவலோகத்திலிருந்து - வருவதாகக் கருதப்படுவதால் ஒருவகையில் ஆகாச பூதத்தின் ஸம்பந்த முடையதே. பிருத்வி பாக்கி இருக்கிறது. 'வாயவ்யம்' என்று சொன்னதில் கோதூளியில்தான் நிற்கிறோம்? காற்றினால் எழுப்பப்பட்டு அந்தத் தூளி நம்மேல் படிவதால் அதற்கு 'வாயவ்யம்' என்று பேர். இருந்தாலும், வாஸ்தவத்தில் நம்மை அபிஷேகிக்கிற வஸ்துவான குளம்படி மண் என்பது பிருத்வி தான். ஜெனரல் ரூலான வாருண ஸ்நானத்திலும் சுத்திக்காகத் தேய்த்துக் கொள்ளும் மிருத்திகை (புற்றுமண்) பிருத்விதான். இப்படியாக ஐம்பூதங்களுக்குமாக ஐந்து ஸ்நான வகைகள். முடிவில் எதுவானாலும் ஆத்மாவைப் பாபம் போகக் குளிப்பாட்டுவதற்காகவே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்நானம் ஐந்து வகை என்பது மட்டுமில்லை. அவற்றில் 'முக்ய' ஸ்நானமான நீராடலுக்கே ஐந்து அங்கங்கள் சொல்லியிருக்கிறது.

ஸங்கல்பஸ்-ஸூக்தபடநம் மார்ஜநம் ச(அ)கமர்ஷணம் 1
தேவதா தர்ப்பணம் சைவ ஸ்நாநம் பஞ்சாங்க உச்சயதே 11

முதலில் 'ஸங்கல்பம்.' எந்தக் கர்மாவானாலும் பாபப்பிராயச் சித்தமாகவும் பரமேச்வரப் பிரீதிக்காகவும் இதைப் பண்ணுகிறேன் என்று ஸங்கல்பம் பண்ணிக் கொண்டு ஆரம்பிக்க வேண்டும். முன்னேயே சொன்னபடி வேத ஸூக்தங்களைச் சொல்வது 'ஸூக்தப் படனம்', 'மார்ஜனம்' என்பது 'ஆபோ ஹிஷ்டா' முதலிய மந்திரத்தால் முதலில் ஜலத்தைப் புரோக்ஷணம் செய்து கொள்வது. அப்புறம்தான் உள்ளே முழுகி ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். அப்போது மூன்று தடவை அகமர்ஷண ஸூக்தத்தை ஜலத்துக்குள்ளிருந்து ஜபிக்க வேண்டும். இதுதான் ச்லோகத்தில் கூறப்படும் 'அகமர்ஷணம்'. அதற்குப் பொழுதேயில்லாமல் இக்கட்டு ஏற்பட்டால், காயத்ரியை முதலில் பாதம் பாதமாகவும், அப்புறம் பாதி பாதியாகவும், அப்புறம் முழுக்கச் சேர்த்தும், அதாவது, மொத்தம் மூன்று தடவை ஜபிக்க வேண்டும்.

ரொம்பவும் அவஸரம், தவிர்க்கவே முடியாது என்றால் பிரணவத்தை மூன்று முறை சொன்னாலும் போதும். இதையே தினப்படி ஆக்கிக் கொண்டுவிடக் கூடாது. இது சோம்பேறித் தனத்திலும், அடங்காமையிலுந்தான் சேர்க்கும். அவசரஸமயத்திலும், ஆபத்துக் காலத்திலும் 'ஐயோ, பூர்ணமாக ஆசாரப் படிப் பண்ண முடியவில்லையே' என்கிற நிஜமான தாபத்தோடு கௌணமாக ஆசாரத்தைக் குறைத்துக் கொண்டு பண்ணினால்தான், பகவான் அந்தத் தாபத்தையே மெச்சிப் பூர்ண பலன் தருகிறானாதலால், மற்றக் காலங்களில் இப்படிப் பண்ணினால் அதை மன்னிக்க மாட்டான். ஸ்நானம் முடிந்தவுடன் ஜலத்திலிருந்து கொண்டே தேவ, ரிஷி, பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். இதுதான் ஐந்தாவது அங்கமான தர்ப்பணம்.

குளியல் என்று ஸாமான்யமாகத் தோன்றுகிற காரியத்துக்கு இத்தனை லக்ஷணங்களும் விதிகளும்! இப்படியே ஒவ்வொன்றுக்கும்.

வாழ்க்கை அம்சங்களில் இண்டு இடுக்கு விடாமல் பல் தேய்ப்பதிலிருந்து ஆரம்பித்து, புத்ரோத்பத்தி பண்ணுவது, ஒரு பிரதேதத்தை டிஸ்போஸ் பண்ணுவது உள்பட இது சின்னது, இது பெரிசு - இதுதான் ஆத்மார்த்தமானது, இது

லோக ஸம்பந்தமானது என்று பிரிக்காமல் எல்லாவற்றையும் ஆத்ம ஸம்பந்தமாக்கிக் கணக்கில்லாமல் ஆசார விதிகளைக் கொடுத்திருக்கிறது.

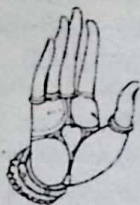
‘ஸ்நானம்’ என்று ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டால் அதில் இவ்வளவு வகை சொன்னேன். அதற்கு முதலில் தூர்வை, மிருத்திகை முதலியவற்றைத் தரித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று முன்னே சொன்னேன். ஸ்நானம் செய்வதற்கு இன்னம் அனேக ரூல்கள் இருக்கின்றன. வெளி சுத்தத்துக்கு மாத்திரமென்றால் அழுக்குப்போக நன்றாகத் தேய்த்துக் குளித்தால் மட்டும் போதுமென்று விட்டுவிடலாம். உள் சுத்தத்துக்குமானதால் நமக்குத் தெரியாத, புரியாத, (பிடிக்காத கூடத்தான்!) ரூல்களையும் இப்படி சுத்தியான ரிஷிகள் கொடுத்துள்ள சாஸ்திரப் பிரகாரம் follow பண்ண வேண்டும். உதாரணமாக, ஓர் ஆற்றிலே ஸ்நானம் செய்யும்போது பிரவாஹத்துக்கு அபிமுகமாக - அதாவது நீரோட்டம் எந்தப் பக்கமாகப் போகிறதோ, அந்தப் பக்கத்துக்கு எதிராக நின்று கொண்டு - ஸ்நானம் பண்ண வேண்டும்.

குளத்தில் ஸ்நானம் செய்யும்போது அதன் ஓட்டம் எந்தப் பக்கம் போனாலும் அதைக் கவனிக்காமல் ஸூரியனுக்கு அபிமுகமாக, அதாவது ஸூரியனைப் பார்க்க நின்றுகொண்டு - குளிக்கணும். க்ரஹணம், ஆசௌசம் (சாவுத் தீட்டு), ஸூதகம் (பிரஸவத் தீட்டு) முதலியவற்றில் அஸ்தமனத்துக்கு அப்புறம் குளத்தில் ஸ்நானம் செய்ய நேர்ந்தால் எப்படி ஸூர்யனுக்கு அபிமுகமாகப் பண்ணுவது? இம்மாதிரி விஷயங்களைக்கூட சாஸ்திரக்காரர்கள் யோசித்து ராத்திரியில் தடாக ஸ்நானம் செய்கிறவர்கள் கிழக்கு அல்லது வடக்குப் பார்த்துச் செய்ய வேண்டுமென்று வைத்திருக்கிறார்கள். அகத்தில் கிணற்றடியில், பாத்ருமில் மொண்டு விட்டுக் கொண்டு ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்களும் கிழக்குப் பார்க்கவே பண்ண வேண்டும். பொதுவாக எந்தக் கர்மாவுக்குமே எடுத்தது கிழக்கு. பித்ரு கர்மாவுக்கு மட்டும் தெற்கு.

எந்தத் திக்கைப் பார்த்துப் பண்ணணும், எப்படி உட்காரணும் (பத்மாஸனத்திலே தியானம்; சப்பளாம் கொட்டிக் கொண்டு மற்ற காரியங்கள்; ஆசமனம் பண்ணும்போது,

குந்திக்கொண்டு); கையை எப்படி வைத்துக் கொள்ளணும் (ஸங்கல்பத்தின்போது தொடையில் வலது உள்ளங்கையை இடது உள்ளங்கைக்கு மேலே; பிராணாயாமத்தில் மூக்கின் இன்ன பக்கத்தை இன்ன விரலால் பிடித்துக் கொள்ளணும் என்பது; ஆசமனத்தில் எந்த விரலை மடக்கி, எந்த விரலை நீட்டணும் என்கிறது;) - இப்படி அனேகம்; ஒவ்வொன்றுக்கும் அளவு (ஆசமனத்துக்கு உளுந்து முழுகுகிற அளவு ஜலம்; தர்ப்பணத்துக்கு ஒரு மாட்டுக் கொம்பு பிடிக்கிற அளவு ஜலம் - 'கோச்ருங்க ப்ரமாணம்') என்று இருக்கிறது; கையில் இடுக்கிக் கொள்ள, கீழே போட்டுக் கொள்ள எத்தனை தர்ப்பை, தர்ப்பணத்துக்கு எத்தனை எள்ளு, ஹோமத்துக்கு ஆஜ்யமோ (நெய்யோ), ஹவிஸோ என்ன அளவு; எந்தெந்த வஸ்துவை எந்தெந்தப் பக்கம் பார்த்து வைக்கணும் என்று ரொம்ப ரொம்ப detailed ஆக, minute ஆக, elaborate ஆக (அம்சம் அம்சமாக, நுணுக்கமாக, விஸ்தாரமாக) ஆசார விதிகளை சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன.

பழகினால், இத்தனையும் ஸுலபத்தில் வந்துவிடும். முடியுமா என்று மலைத்தால்தான் மலைத்துக் கொண்டே நிற்கும்படியாகும். ஒரு காரை ஓட்டுவது என்றால் எத்தனை தினுஸு ஸ்விட்ச், ப்ரேக், கியரைப் பழக்கத்திலே ஸரளமாகக் கையாள முடிகிறது? அனுபவஸ்தர்களான ச்ரேளதிகள் ஒரு யக்ஞத்தைப் பண்ணும்போது எப்படி டக், டக்கென்று அத்தனை விதிகளின்படியும் அனாயாஸமாகப் பண்ணிக் கொண்டு போகிறார்களென்று பார்த்தால் தெரியும். ஈடுபாடு இருந்து விட்டால் எதுவும் முடியும்!

ஈடுபாடு, சிரத்தை

ஈடுபாடு, சிரத்தை இந்த இரண்டும் இரண்டு நேத்ரங்கள் மாதிரி. சிரத்தை என்றால் ரொம்பவும் அக்கறையாக, கவனமாகச் செய்வது என்று பொதுவில் அர்த்தம் செய்து கொள்கிறோம். கவனக்குறைவாக இருந்தால் 'அசிரத்தையாயிருக்கிறான்' என்கிறோம். சிரத்தை என்றால் நம்பிக்கை, Faith என்று முக்யமான அர்த்தம். புத்தி பூர்வமாக நிரூபிக்கக் கூடியவற்றிலும், பிரத்யக்ஷமாகப் பலனைத் தருவதிலும் 'நம்பிக்கை' என்ற ஒன்றுக்கு இடமில்லை. இவற்றின் கீழ்வராத அத்ருஷ்ட, ஆத்மார்த்த விஷயங்களில் பெரியோர்கள் - மெய்ப்பொருளைக் கண்டுணர்ந்த முன்னோர்கள் - ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிற ஆசார, அனுஷ்டானங்களில் நம்பிக்கை ரொம்பவும் அவசியம்.

பகவான் (கீதையில்) 'சுரத்தாவான் லபேத ஞானம்' சிரத்தையுள்ளவன்தான் ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவு பெறுகிறான் - என்கிறார் (கீதை 4.39). 'சுரத்தம்' ('சுரார்த்தம்' என்று தப்பாக 'ர்' போட்டுச் சொல்லுகிறார்களே, அது) என்றாலே சுரத்தையோடு செய்யப்படுவது என்றுதான் அர்த்தம். காரணம் கேட்காமல், நம்பிச் செய்ய வேண்டும். ஸயன்ஸ்படி ஸரியாய் வருகிறது. மனோதத்வத்துக்கு ஏற்றதாயிருக்கிறது, ஆரோக்யத்துக்கு உகந்ததாயிருக்கிறது என்றெல்லாம் காரணம் பார்த்துக் கொண்டு ஆசாரங்களை ஏற்பது என்றால், அனேக ஆசாரங்களுக்கு இன்று நாமுள்ள அறிவு வளர்ச்சி நிலையில் இப்படிப்பட்ட காரணங்களைக் காட்ட முடியாமலும் இருக்கும். அதனால் அவற்றைத் தள்ளி விடுவது என்றால் ஒரே அனாசாரத்தில்தான் முடியும். சிலதைப் பண்ணுவது, சிலதை விடுவது என்பது பாதிக் கிணறு தாண்டுகிற கதைதான்.

இது அவநம்பிக்கை யுகம் என்றே வர்ணிக்கிறார்கள்.

‘தெரியாதவற்றை எப்படி நம்புவது?’ என்று கேட்கிறார்கள். நமக்கு நேராகத் தெரியாத அதி ஸுக்ஷ்மமான விஞ்ஞான தத்வங்களையும் ரிஷிகள் எப்படியோ தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு அனேக ஆசாரங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தோமல்லவா? இப்போது நாம் வைத்திருக்கும் லாபரட்டரி, கருவிகள் ஆகியன இல்லாமலே இப்படித் தெரிந்து கொண்டிருந்தவர்கள்தான் - அதாவது மர்மமானதையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ள அதிந்திரிய சக்தி பெற்றிருந்தவர்களேதான், நம் விஞ்ஞானத்திலே வராத ஆசாரங்களையும் சொல்லியிருக்கிறார்களென்பதால், இது நிஜமாயிருப்பதால் அதுவும் நிஜமாகத்தானிருக்கும் என்று நம்பலாம். ஆசாரங்களில் த்ருஷ்டத்தில் தெரிகிற உண்மையே அத்ருஷ்டமும் உண்மையாய்த்தானிருக்க வேண்டுமென்பதற்கு ஸாக்ஷியாயிருக்கிறது!

நம்புவதற்கு இன்னொரு காரணம் சொல்கிறேன். ஸத்யமே பரம தர்மமென்று அத்தனை சாஸ்திரங்களும் சொல்கின்றன. பொய் சொல்வது மஹா பாபம் என்றும் அதற்காக எப்பேர்ப்பட்ட நரகாவஸ்தைகள் பட்டாக வேண்டுமென்றும் சாஸ்திரக்காரர்கள் நிறையச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்படிச் சொன்னவர்களே, பொய்யாக, ‘இது பாவம், இது புண்யம்’ என்று அத்ருஷ்டம் என்ற பெயரில் எதையாவது சொல்லித் தப்பித்துக் கொண்டு விடலாம் என்று விதிகளை எழுதி வைத்திருக்க முடியுமா? தங்களுக்கு ஏதோ ஒரு Grace-ல் reveal ஆகியிருந்தாலொழிய (தெய்வ கிருபையில் வெளிப்பட்டிருந்தாலொழிய) அல்லது intuition ஆக ஹ்ருதயத்திலிருந்து ஸத்யம் ஸ்புரித்தாலொழிய, ‘ஸத்யான் நாஸ்தி பரோ தர்ம:’ (ஸத்யத்துக்கு மேலே எந்த தர்மமுமில்லை) என்று சொல்கிற சாஸ்திரக்காரர்கள் எந்த ஒரு விதியையும் செய்திருக்க மாட்டார்கள்.

என்னென்னமோ கொஞ்சங்கூடப் புரியாததாகவும் அனேக சாஸ்திர விதிகள் இருக்கிறதே என்று யோசிக்கக்கூடாது. இந்தப் புஸ்தகத்தை ஒரு புரட்டு புரட்டினால் எனக்கே கொஞ்சம் தலை சுற்றுகிற மாதிரிதான் இருக்கிறது*. இதவ்வளவும் செய்கிறது

★ தர்ம சாஸ்திர நூல் எதையோ புரட்டியபடி ஸ்ரீ பெரியவர்கள் இதையும், இனி தொடர்ந்து வருவதையும் சொல்கிறார்கள். நூலின் பெயர் தெரியவில்லை.

ஸாத்யமா என்று இருக்கிறது. நான் மடாதிபதி. ஆசாரங்களை அனுஷ்டிக்க எனக்கு வசதி நிறைய உண்டு. நீங்களே (வசதி) செய்து கொடுக்கிறீர்கள். எனக்கே முடியுமா என்று இருந்தால் இந்தக் காலத்தில், டவுன் லைஃபில் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிற உங்களைப் பற்றி என்ன சொல்வது? ஆனாலும் அவரவரும் முடிந்தமட்டும், utmost பிரயத்னம் பண்ணணும்; பாக்கியும் முடியவில்லையே என்று மனஸாறப் பச்சாத்தாபப் படணும்; 'ரிடையர்' ஆனவிட்டாவது இன்னம் எவ்வளவு ஜாஸ்தி பண்ண முடியுமோ, அவ்வளவு பண்ணணும் என்று த்ருட ஸங்கல்பம், சபதமே பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். அப்போது பரமேச் வரன் நாம் ஸின்ஸியராகக் கார்யத்தில் அனுஷ்டிக்கிற ஆசாரங்களை மட்டுமில்லாமல், மனஸில் ஸின்ஸியராக நினைக்கிறதையும், மொத்தத்தில் சாஸ்திரத்தில் நமக்குள்ள சிரத்தையையும் பார்த்து நம்மைக் கைதூக்கி விடுவான்.

ஆசார விதிகளில் சில

இன்னதுதான் ஆசாரத்தில் வருகிறது, இன்னது இல்லை என்று சொல்ல முடியாமல், ஸகல விஷயங்களையும் பற்றி இதில் (கையிலுள்ள புஸ்தகத்தில்) போட்டிருக்கிறது. சிலதைப் பார்த்தால் நவீன நாகரிகக்காரர்களுக்குச் சிரிப்பாக வரும்! (புஸ்தகத்தை முன்னும் பின்னுமாகப் புரட்டிப் படித்தபடியே:)

நெருப்பை வாயால் ஊதப்படாது.

புருஷன் தீபத்தை அணைக்கக் கூடாது.

பொம்மனாட்டி பூசணிக்காயை உடைக்கக் கூடாது.

நெருப்பை வாயால் ஊதினால் சாம்பலோ, கெரஸின் புகையோ லங்க்ஸுக்குள் போய்விடும் என்று முதல் ரூலுக்குக் காரணம் சொன்னால், மற்ற இரண்டுக்கும் இப்படிப்பட்ட காரணம் ஒன்றும் தெரியவில்லை. நெருப்பை வாயாலே ஊதப்படாது என்பதற்குக்கூட சாஸ்திரம் சொல்கிற காரணம்,

வாயால் ஊதுவதால் எச்சில் காற்று அக்கினி பகவான் மேலே பட்டு அபசாரமாகி விடும் என்பதுதான்!

(புஸ்தகத்தைப் பார்த்தபடி:) இன்ன நாட்களில்தான் கௌரவம் (கூவரம்) பண்ணிக்கலாம்;

இன்னின்ன நாளில்தான் எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்ளலாம் -

இதற்கெல்லாம் 'காரணம்' என்று தேடினால் ஒன்றும் கிடைக்காது.

(புஸ்தகத்தைப் படித்தவாறு:) நகத்தைக் கிள்ளப்படாது; எச்சில் பண்ணக்கூடாது -

இதெல்லாம் 'பெர்ஸனல் ஹைஜீன்'.

(மீண்டும் புஸ்தகம்:) சூதாடக்கூடாது;

மதுபானம் கூடாது -

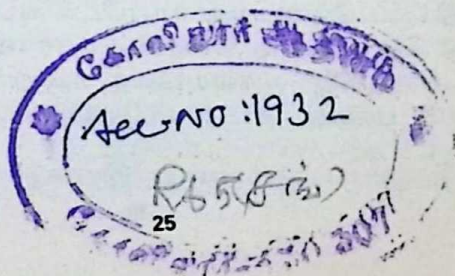
இவற்றில் ethics (நன்னெறி), ஆரோக்யம், குடும்ப வாழ்க்கையின் நன்மை எல்லாமே ஆசாரம் என்ற ரூபத்தில் வந்துவிடுகின்றன.

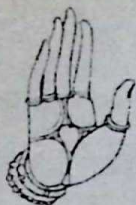
(புஸ்தகம்:) விவாஹ காலம், யாத்ரா காலம் தவிர, மற்ற ஸமயங்களில் பெண்டாட்டியோடு சேர்ந்து சாப்பிடக் கூடாது.

மத்யான்ன வேளையில் பால் சாப்பிடக் கூடாது. ராத்திரியில் தயிர் கூடாது; மோருக்குத் தோஷமில்லை -

இது டாக்டர்களும் ஒப்புக்கொள்வதுதான் என்று இதிலேயே போட்டிருக்கிறது.

(புஸ்தகத்தைப் பார்த்து:) நார்மடி, பட்டு, சால்வை முதலானவற்றைத் தோய்க்கா விட்டாலும் (துவைக்கா விட்டாலும்) எப்போதும் அவை மடிக்கு உதவும். ஆனாலும் பல தடவை கட்டிக் கொண்டு அவை வியர்வையாய், அழுக்காய் ஆகிவிட்டால், அமாவாஸ்யை தினத்தில் பயற்றம் கஞ்சி சேர்த்த ஜலத்தில் துவைக்கலாம். இதனால் மடி போகாது.

பட்டுத் துணி

இங்கே பட்டைப் பற்றி என் அபிப்ராயத்தைச் சொல்ல வேண்டும். (அது) உங்களுக்கே தெரிந்திருக்கும். ஒரு முழப் பட்டுக்காக நூற்றுக்கணக்கில் பட்டுப் பூச்சிகளைக் கொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இதனாலே 'அஹிம்ஸாபரமோ தர்ம:' என்கிற பெரிய ஆசாரத்துக்கு பங்கம் வந்துவிடுகிறது. அதுவும் தவிர, பட்டு விலையும் ரொம்ப ஜாஸ்தியாயிருப்பதால் பட்டுப் புடவை மோஹத்தால் குடும்பப் பொருளாதாரமே சீர்கெடுகிறது. இதிலே வசதியிருக்கிறவர்களைப் பார்த்து வசதியில்லாதவர்களும் 'காப்பி' பண்ணைப் பார்ப்பதால் ரொம்பவும் கஷ்டம், கடன், கஸ்தி உண்டாகிறது.

இந்தக் காரணங்களை உத்தேசித்து நான் பட்டு கூடாது என்றுதான் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறேன். ரொம்ப அத்யாவசியமானால், வெளியூரிலோ, மழைக் காலத்தில் நாள் கணக்காகப் பெய்து கொண்டிருப்பதால் வஸ்திரம் காயாது என்பதாலோ, மடி வஸ்திரம் எப்போதும் ரெடியாய் இருந்தால் நல்லது என்றால் அப்போது 'அஹிம்ஸாப்பட்டு' என்பதாகப் பூச்சியைக் கொல்லாமலே நெய்கிற பட்டு வஸ்திரங்களை உபயோகப்படுத்தலாம். வழக்கமான பட்டின் 'நைஸ்', 'ஷைனிங்' எல்லாம் அஹிம்ஸாப் பட்டுக்கு இல்லைதான். என்றாலும் ஜீவகாருண்யத்தை உத்தேசித்து இதைத்தான் உபயோகப்படுத்த வேண்டும்.

(மறுபடியும் புஸ்தகத்தைப் படித்தவண்ணம்:)

அதிதிக்குப் போடாமல் சாப்பிடக் கூடாது; வாசலில் நின்று கொண்டு தெருக்கோடி வரையில் யாராவது வெளி மனுஷ்யர்கள் சாப்பாட்டுக்கு வருவார்களா என்று பார்த்துவிட்டுத்தான் போஜனம் பண்ண உட்கார வேண்டும்.

அதிதி, அப்யாகதர் என்று இரண்டு வகை உண்டு. அதிதி

என்பது நமக்குத் தெரியாதவர்; தானாகவே வந்தவர். அப்பா கதர் தெரிந்தவர்; நாம் கூப்பிட்டு வந்தவர். இரண்டு பேருக்கும் அன்னம் போட வேண்டும்.

இதிலே மனுஷ்யாபிமானமே ஆசாரமாக ஆகியிருக்கிறது. ஈகையில்லாமலிருப்பது நன்னெறிப்படி தப்பு என்பது மட்டு மில்லை; அது அனாசாரம்கூட.

(புஸ்தகம் பார்த்து:) கால் அலம்பித் துடைத்துக் கொண்டு தான் படுத்துக் கொள்ள வேண்டும்;

கார்த்தாலே பல் தேய்த்துவிட்டு இத்தனை தடவை கொப் பளிக்கணும்; போஜனம் முடிந்தபின் இத்தனை தடவை கொப் பளிக்கணும் என்றெல்லாம் கணக்கு -

எழுந்தவுடனும் சாப்பிட்டவுடனும் இப்படிச் கொப்பளிப் பதே நம்முடைய தொண்டை, கழுத்து முதலிய gland-களின் சுரப்பு ஆரோக்ய ரீதியில் எப்படியிருந்தால் ஹிதமோ, அப்படி இருப்பதற்கு உதவுகிறது என்று குறிப்பு போட்டிருக்கிறது.

பல் தேய்க்காமல் bed-coffee குடிப்பது அனாசாரத்துக்கு அனாசாரம்; அனாரோக்யத்துக்கு அனாரோக்யம். ஒரே எச்சில் ப்ரஷ்ஷை பல நாளுக்கு வைத்துக் கொள்ளாமல் அன்றன்றும் ஒரு குச்சியால் தேய்த்துவிட்டு அதைப் போட்டு விட வேண்டும். ஆலங்குச்சி, வேலங்குச்சி இதற்கு எடுத்தது என்பதால்தான் 'ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி' என்பது.

இப்படியெல்லாம் நன்றாகப் பல் தேய்க்கணும், ஏப்பம் வரும் வரை கொப்பளிக்கணும் என்று போட்டிருக்கிற சாஸ்தி ரத்திலேயே சிராத்தம் முதலான தினங்களில் குச்சி போட்டுப் பல் தேய்க்காமல் வாயைக் குழப்பிக் கொண்டு கொஞ்சம் கொப்பளிப்பதோடு நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் இருக்கிறது. ஆசாரமென்றாலே செளசமென்று சொல்லிவிட்டு இதென்ன அசுசியாயிருக்கிறதே என்று நினைக்கக் கூடாது. சிராத்தத்தில் ஸ்நானம், மற்ற மடி ஸமாசாரங்களை ஏகமாகச் சொல்லியுள்ள அதே சாஸ்திரத்தில்தான் இப்படிச் சொல்லி யிருக்கிறது என்பதாலேயே இதற்கு நமக்குத் தெரியாத காரண் மிருக்க வேண்டுமென்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

நமக்குத் தெரியும்படியாகவும் ஒரு காரணம் இந்தப் புஸ்தகம் போட்டவர் சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது: நன்றாகப் பல் தேய்த்து, நாக்கை வழித்துக் கொண்டு, அப்புறம் கொப்பளித்தால் பித்த நீரெல்லாம் வெளியே வந்துவிடும்; மற்ற நாட்களில் அப்படி வரவேண்டியதுதான்; ஆனால், இப்படிப் பித்தநீர் வந்தவுடன் பசி எடுத்துவிடும்; மற்ற தினங்களில் அப்போது பாலோ, மோரோ, கஞ்சியோ பானம் பண்ணிக் கொள்ளலாம்; ஆனால், சிராத்த தினத்தில் ஒட்ட ஒட்டக் கிடக்க வேண்டும். அன்றைக்கு ரொம்பவும் லேட்டாக அதாவது, மத்யானம் ஒரு மணிக்கு மேலே அபரான்ன காலத்தில்தான் சிராத்த கர்மா ஆரம்பித்து, அப்புறம் அதை முடித்து போஜனம் பண்ண வேண்டுமாதலால் அதுவரை பசி எடுக்காமலிருக்கவே பித்த ஜலமும் வெளியே போக வேண்டாமென்று இப்படிப் பல் தேய்க்கிறதை relax செய்திருக்கிறது என்று எழுதியிருக்கிறார். அதாவது, இதுவும் தாக்ஷிண்யத்தோடு ஆசாரம் பண்ணிக் கொடுத்திருப்பதில் சேரும்.

(புஸ்தகத்தைப் புரட்டி:) எந்தெந்த உறவுக்காரர்கள் செத்துப் போனால் எத்தனையெத்தனை நாள், அல்லது நாழி தீட்டு, செத்துப்போய் எத்தனையோ நாழி அல்லது நாள் கழித்துத் தான் தகவலே கிடைக்கிறதென்றால் அதுவரை தீட்டு காக்காததற்கு என்ன பிராயச்சித்தம் - என்கிற ஆசௌச விதிகளும்; இதே மாதிரி, குழந்தை பிறந்தால் இன்னின்ன பந்துக்களுக்கு இத்தனை நாள் தீட்டு என்கிற ஸூதக விதிகளும் பக்கம் பக்கமாகப் போட்டிருக்கிறது.

இந்த இரண்டு தீட்டுக்கும் இடையே வித்யாஸங்கள் இருக்கின்றன. இந்த இரண்டுக்குமே வித்யாஸமாக க்ரஹண காலத்தீட்டைப் பற்றிப் போட்டிருக்கிறது. மற்ற தீட்டுக்களில் ஜபம் கூடாது என்றால், க்ரஹண காலத்திலே ஜபம் பண்ணுவதற்கு வீரியம் அதிகம்; அது அபரிமிதமாகப் பலன் தரும்.

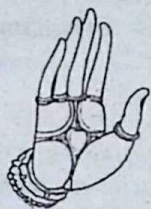
எந்தத் தேசத்திலும் இல்லாதபடி ரொம்பக் கடுமையாகத் தீட்டுக்களை, அதிலும் சாவுத் தீட்டைச் சொன்ன அதே சாஸ்திரம், ஒரு பிள்ளை விவாஹ காலத்தில் ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டு கங்கணம் கட்டிக் கொண்டுவிட்ட பின், அந்தச் சடங்கு சேஷ ஹோமத்தோடு முடிகிறவரையில் அவனுக்குச்

சொந்த மாதா பிதாக்கள் மரணமடைந்தால்கூடத் தீட்டுக் கிடையாது என்றும் சொல்கிறது.

இப்படியெல்லாம் விசித்ரமாக ஏகப்பட்டவை போட்டிருக்கிறது.

(புஸ்தகத்தைப் புரட்டி:) இளநீரை வெண்கலப் பாத்திரத்தில் வைத்தால் அது கள்ளுக்கு ஸமமாகிவிடும் -

இதற்குக் 'கெமிக்கல் ரியாக்ஷன்' ஏதாவது காரணமாக இருக்கலாம் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் சொல்லலாம். ஆனால், அதுமட்டும் காரணமாயிருக்க வேண்டுமென்பதில்லை.

சாஸ்திர கர்மாவும்
ஸிந்தெடிக் வஸ்துக்களும்

'கெமிகல் என்றதால் மனஸில் தோன்றுகிற ஒன்றைச் சொல்கிறேன். இந்த நாளில் இயற்கையான வஸ்துக்களுக்குப் பதில் அதே பலனைத் தருகிற பொருள்களைக் கெமிஸ்ட்ரி மூலம் 'ஸிந்தெட்டிக்'காகப் பண்ணுகிறார்கள். இம்மாதிரி இப்போது சாஸ்திர கர்மாக்களில் பிரயோஜனப்படுகிற திரவியங்களின் பலனைத் தருகிற கெமிகல்களையும் பண்ணலாம். அதனால் அந்த கெமிகலைக் கர்மாவில் பிரயோஜனம் பண்ணி விடக் கூடாது. ஏனென்றால் இரண்டும் ஒரே பலனைத் தருவது தான் என்று இவர்கள் சொல்லும்போது த்ருஷ்ட பலனைத் தான் சொல்கிறார்கள். அதைவிட முக்யமான அத்ருஷ்டப் பலன் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிற த்ரவியத்துக்குத்தான் உண்டே தவிர, த்ருஷ்டமாக அதே பலனுள்ள மற்ற எதற்கும் கிடையாது. 'ஸிந்தெடிக்'காக (செயற்கையாக)ச் செய்ததுதான் என்றில்லை; இயற்கையாகவே உண்டாகிறவற்றில்கூட சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிற ஒன்றுக்குப் பதிலாக இன்னொன்றை 'ஸ்ப்ஸ்டிப்யூட்' பண்ணக் கூடாது. சாஸ்திரத்திலேயே 'ஸ்ப்ஸ்டிப்யூட்' சொல்லியிருக்கிற அம்சங்களில் மாத்திரம் ஒன்றுக்குப்

பதில் அதிலேயே சொல்லியிருக்கும் இன்னொன்றை உபயோகப்படுத்தலாம்.

வெளியிலே நமக்குத் தெரிகிற பலன் ஒன்று என்பதால் வஸ்து ஒன்றாகிவிடுமா? கற்கண்டும் படிக்காரமும் பார்வைக்கு ஒரே மாதிரியிருந்தாலும் ஒன்றாய்விடுமா? ருசி, பௌதிகமான குணங்கள் இவற்றைக் கொண்டு இவை இரண்டும் வேறே வேறே என்று தெரிந்து கொள்கிறோம். இந்தப் பௌதிக விஷயங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஒரே மாதிரியிருக்கிறவைகளும் கூட, பௌதிகாதீதமான ரீதியில் வேறே வேறேதான் என்றும் சாஸ்திரக்காரர்கள் கண்டுபிடித்து, இதுமாதிரி வஸ்துவில்கூட இதைத்தான் சேர்க்கலாம்; இது கூடாது என்கிறார்கள். ஒரே மாதிரிக் காய்கறிதான் என்றாலும் சிராத்தத்தில் பீன்ஸ் சேர்க்காதே, அவரைக்காய் சேர் என்கிறார்கள்; மிளகாயும் உறைப்பு, மிளகும் உறைப்பு என்றாலும் மிளகாய் சேர்க்காதே, மிளகு சேர் என்கிறார்கள்.

(புஸ்தகத்தைப் பார்த்து) தீட்டுக் காலத்தில் எந்த விரதமும் இருந்து பலனில்லைதானென்றாலும், அப்போதுங்கூட ஏகாதசி வந்தால் உபவாஸம் இருக்கத்தான் வேண்டும்!

ஒரு நாளில் த்வாதசி எத்தனை நாழிகையிருக்கிறதோ அதில் எட்டில் ஒரு பாகத்துக்கு 'ஹரிவாஸரம்' என்று பெயர். இதற்குள்ளேயே பாரணை (முதல் நாள் இருந்த ஏகாதசி உபவாஸத்தை முடித்து போஜனம் பண்ணுவது) செய்து விடவேண்டும். இதற்காக, வழக்கமாக மாத்யான்ஹிக காலத்திலேயே (காலை ஆறு மணிக்கு ஸூர்யோதயமானால் காலை 10-48-லிருந்து பகல் 1-12 வரை மாத்யான்ஹிகமாகும்) பண்ண வேண்டிய மாத்யான்ஹிதம், வைச்வதேவம் முதலான வற்றை த்வாதசியன்று மாத்திரம் முன்னாலேயே பண்ணி விடலாம் என்று relax செய்திருக்கிறது. ஆனால், த்வாதசியன்று திவஸம் வந்தால் அதை அபரான்னம் என்பதாக (பிற்பகல் 1-12-லிருந்து 3-36 வரை) மாத்யான்ஹிகத்துக்கு அப்புறம் வருகிற காலத்தில்தான் பண்ண வேண்டும். அதன் பிறகே பாரணை.

ரொம்பவும் சிரத்தையோடு செய்வதால் சிராத்தம் என்றே

பெயருள்ள திவஸத்துக்கு இப்படி முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறது. தீட்டுக் காலத்தில்கூட ஏகாதசியன்று திவஸம் வந்தால் அன்று பித்ருசேஷமாக அன்னம், பலவித காய்கறிகளுடன், எள்ளுருண்டை அதிரஸம் முதலிய பக்ஷணங்களுடனும் சாப்பிடத்தான் வேண்டுமென்று வைத்திருக்கிறது. (மாத்வர்கள் ஏகாதசிக்கு ரொம்பவும் உயர்வு தந்திருப்பதால் அன்றைக்கு திவஸம் செய்வதில்லை.)

(புஸ்தகத்தைப் பார்த்தவாறு) த்வாதசிப் பாரணையில் ஆத்திக் கீரை, சுண்டைக்காய், புளிக்குப் பதில் எலுமிச்சை, நெல்லி முள்ளி அவசியம் போஜனம் செய்ய வேண்டும். ஒரு நாள் பட்டினிக்குப் பின் உடம்பில் ஜீர்ண நீர்கள் நல்லபடி சுரப்பதற்கு இந்த ஆஹாரமே உதவுகிறதென்று dieticians (சமையல் விஞ்ஞானிகள்) சொல்வதாகவும் இதில் போட்டிருக்கிறது.

(புஸ்தகம் பார்த்து:) பிராமணர்கள் என்றுமே வெங்காயம், உள்ளிப்பூண்டு சாப்பிடக் கூடாது. மற்றவர்களும் விரத தினங்களில் சாப்பிடக் கூடாது. மந்திர ரக்ஷணையை முன்னிட்டே பிராமணருக்கு இங்கே கூடுதல் நியமம். பிரத்யக்ஷத்திலேயே வெங்காயத்தால் காம உணர்ச்சி ஜாஸ்தியாவதாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுவதாகப் (புஸ்தகத்தில்) போட்டிருக்கிறது. இதே மாதிரி சாஸ்திரத்தில் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் தூதுவளையைச் சாப்பிடுபவர்களுக்கு இந்திரிய நிக்ரஹம் சற்று சுலபமாக ஏற்படுவதும் பிரத்யக்ஷத்தில் தெரிகிறது.

நோய் வந்த காலத்தில் பூண்டு சேர்த்த மருந்து, மற்றும் ஆசார விருத்தமான (முரணான) சரக்குகளைச் சாப்பிட சாஸ்திரமே தாக்கீண்யத்தோடு அனுமதிக்கிறது. ஆனால், பிற்பாடு பஞ்சகவ்யாதி, புண்யாஹவாசனம் பிராயச்சித்தமாகச் செய்து கொள்ளச் சொல்கிறது.

(புஸ்தகத்தைப் புரட்டி) ரொம்பவும் ஜீவதையையோடு இங்கே ஓர் ஆசாரம்! வாசலில் ஒருத்தன் பசி என்று நிற்கிற போது, அவனுக்குப் போடாமல் உள்ளே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தால் அந்த சாதம் மாம்ஸத்துக்கு ஸமம்; அப்போது, குடிக்கிற தீர்த்தம் கள்ளுக்கு ஸமம்.

ரிது காலத்தில் ஒரு ஸ்திரீ எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பது முதலான மாதவிடாய் தீட்டுக்களைப் பற்றி நிறையப் போட்டிருக்கிறது.

தீட்டால் விளையும் தீமை

தீட்டும் மடியும் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை என்பதால் 'ஸூப்பர்ஸ்டிஷன்' என்கிறார்கள். ஆனால் தீட்டுக் கலப்பதால் என்னென்ன உத்பாதங்கள் உண்டாகுமென்று சாஸ்திரத்தில் போட்டிருக்கிறதோ அதெல்லாம் கண்ணுக்குத் தெரியும்படியாக இப்போது உண்டாகி வருவதைப் பார்க்கிறோம். தனி மனிதனின் வியாதி வக்கை, மஹாசுஷுத்திரங்களிலும் விபத்து, (natural calamities) இயற்கையின் சீற்றம் என்கிற வெள்ளம், வறட்சி, பூகம்பம் எல்லாமே மடித் தப்பான காரியங்கள் அதிகமானபின் விருத்தியாகிக் கொண்டிருப்பதைப் பிரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கிறோம். அப்படியும் அந்த effect-க்கு (விளைவுக்கு) இந்த cause (காரணம்) என்று ஒப்புக்கொள்ள மாட்டோமென்றால், இதுதான் எனக்குப் பெரிய ஸூப்பர்ஸ்டிஷனாகத் தெரிகிறது.

'ஸென்டிமென்ட்'லாக (உணர்ச்சி | பூர்வமாக) மனஸை உறுதுகிற விஷயங்களையும் ஆசாரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. இன்னொருத்தர் மேலே நம் கால்பட்டு விட்டால், புஸ்தகத்தை மிதித்து விட்டால் நமக்கே என்னமோ குற்றம் பண்ணினாற்போலத் தோன்றுகிறது. பெரியவர்களாக இருக்கிறவர்கள் வருகிறபோது நாம் உட்கார்ந்திருந்தாலோ, படுத்திருந்தாலோ, அவர்களுக்கு எதிரே காலை நீட்டிக் கொண்டிருந்தாலோ நமக்காகவே உள்ளே ஏதோ அபசாரம் பண்ணிவிட்டது போலத் தோன்றுகிறது. நல்ல லக்ஷ்மீகரமாக ஒரு ஸுமங்கலி நாம் காரியத்தை ஆரம்பிக்கும்போது வந்தாலோ, வெளியே கிளம்பும்போது எதிர்ப்பட்டாலோ ஒரு மனநிறைவு உண்டாகிறது. இதெல்லாமே சாஸ்திரமாகவும் வந்து விடுகின்றன.

இதே ஸமயத்தில் அமங்கலியானவர்கள் ரொம்பவும் வருத்தப்படும்படியாகவும்தான் அவர்களை ஒதுக்கி வைத்து விதிகள் (இந்தப் புஸ்தகத்தில்) போட்டிருக்கிறது. தாங்கள் நல்ல வைராக்யத்தோடு, ஈச்வர ஸ்மரணை தவிர வேறே பந்த பாசம் இல்லாமல் ஜீவித்துக் கடைத்தேற வேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத்தில்தான் இப்படி ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்களென்று அவர்கள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதே சாஸ்திரத்தில் ஒற்றைப் பிராமணன் எதிரே வந்தால் அபசகுனம் என்றுதானே ஆகிறது? அதனால் இதெல்லாம் நம் புத்தியூர்வமாக ஸமாதானம் சொல்கிற ஸர்க்கிளுக்குள் இல்லை.

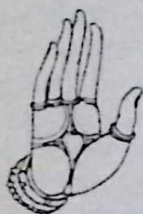
மந்திராபூர்வமாய்
தெய்வ நினைவோடு
காரியம்

மனோ, வாக், காயம் என்கிறபடி மனஸால் பகவத் ஸ்மரணம், வாக்கினால் மந்திரம், காயத்தால் காரியம் மூன்றையும் சேர்த்துத்தான் ஆசாரங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மந்திரம் அல்லது பகவந் நாமம் இல்லாமல் காரியத்தைப் பண்ணுவதில் பிரயோஜனம் இல்லை. மனுஷ்யன் செய்கிற காரியத்தில் அனேகம் எல்லா ஜீவஜந்துக்களுந்தான் செய்கின்றன. ஒரு கிருமியிலிருந்து ஆரம்பித்து எந்த ஜீவராசியும் சாப்பிடத்தான் செய்கிறது. அப்படியே மனுஷ்யனும் செய்தால் மனுஷ்ய ஜன்ம எடுத்து என்ன பிரயோஜனம்? அதனால்தான் இவன் பிராணா ஹூதி செய்து, கோவிந்த நாமாவைச் சொன்னபடிச் சாப்பிட வேண்டுமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. மீன் கூடத் தான் ஸதாவும் ஜலத்திலேயே முழுகியிருக்கிறது. அதனால் அது ஸ்நானம் பண்ணி மடியாகியிருக்கிறதாகி விடுமா? மந்திரவத் தாகக் குளித்தால்தான் அது ஸ்நானமாகும். அல்லது கோவிந்தா, கோவிந்தா என்றோ, இஷ்ட தெய்வத்தின் நாமத்தைச் சொல்லிக் கொண்டோ ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். இப்படி எல்லாமே காரியமாக மட்டுமில்லாமல் மனஸும் வாக்கும் ஈச்வரனிடம் செலுத்தப்பட்டுச் செய்யப்படுவதுதான்

ஆசாரம்.

மீனைப் பற்றிச் சொன்னதால் ஒன்று வேடிக்கையாய் ஞாபகம் வருகிறது. மடி, மடி என்று எச்சில், துப்பல் ரொம்பவும் பார்க்கிற சாஸ்திரத்திலேயே ரொம்பவும் மடிதப்பு மாதிரித் தோன்றுகிற சிலவற்றைப் பூஜார்ஹமாக (பூஜைக்கு உரியதாக) உயர்வு கொடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறது. தேனீ யுடைய எச்சில்தான் தேன். 'வண்டெச்சில்' என்றே அதற்கு ஒரு பேர். பட்டுப் பூச்சியின் எச்சில் இழைதான் பட்டு. கன்றுக் குட்டி எச்சில் பண்ணி ஊட்டின பிறகு கறப்பதே பால். புண்ய தீர்த்தங்களிலும் மத்ஸ்யங்கள் வாழத்தான் செய்கின்றன. ஆனால், இவற்றையெல்லாம் ஈச்வராராதனையிலேயே பிரயோஜனப் படுத்துகிறோம்.

இப்படி சாஸ்திரத்திலேயே சாஸ்திரத்தின் பொதுவிதிக்கு மாறாகவும், அதைத் தளர்த்திக் கொடுத்து relax பண்ணியும் சில விதிகள் இருக்கின்றன. இப்படியிருக்கிறதே என்று நாமும் மேலே மேலே விலக்குகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு போவது, தளர்த்திக் கொண்டு போவது என்பதாக ஸ்வதந்திரம் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது.

மூல சாஸ்திரமும்,
மாறான ஸம்பிரதாயமும்★

பொதுவான சாஸ்திராசாரம் இருக்கும் போதே, அதற்குள் வித்யாஸமாகச் சில குலாசாரங்கள், ஸம்பிரதாயங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மூல சாஸ்திரத்தில் இருப்பதற்குக் கூடுதலாகவும், சில சின்ன அம்சங்களில் அதற்கு மாறாகவும்கூட நீண்ட காலமாகவே நல்ல சிஷ்டர்கள் உள்பட பலரும் அனுசரிக்கிற

★ இவ்விஷயமாக அருள் உரை 34-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'பிரம்மசரியம்' என்ற கட்டுரையில் 'சாஸ்திர விதியும் பொது வழக்கும்' என்ற உட்பிரிவைப் பார்க்கவும்.

அனேக சம்பிரதாயங்கள் எப்படியோ ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

ஒன்றுக்கொன்று வித்யாசமான இந்தப் பல ஆசரணைகளைக் குலாசாரம், தேசாசாரம் என்ற பெயர்களில் பிற்காலத்தரம் சாஸ்திரங்களே ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றன என்றும், சாஸ்திரத்தில் நிரம்பப் பயபக்தியுள்ள பூர்விகர்கள் காலத்திலிருந்தே இப்படிப்பட்ட மாறுதல்களும் செய்யப்பட்டிருப்பதால், அவர்களுக்கு இப்படிப் பண்ணலாமென்று ஏதோ ஒரு திவ்யாக்ளை 'கிடைத்துத்தான்' மாறுதல் செய்திருப்பார்களென்று வைத்துக் கொண்டு, அந்தப்படியே நாமும் பண்ணிக் கொண்டு போகலாம் என்றும் சொன்னேன். இதனால் இப்போது நாமும் தலைக்குத் தலை தோன்றின மாதிரியெல்லாம் மாற்றிக்கொண்டு போகலாம் என்று அர்த்தமாகாது. நாம் பண்ணுகிற மாறுதல், இப்போதெல்லாம் 'கான்ஷன்ஸ்' 'மனஸ் ஸாக்ஷி' என்று பெரிதாகச் சொல்கிறார்களே, அதன்படி நமக்குத் திருப்தியாயிருந்து விட்டால் மட்டும் போதாது. அதற்குப் பரமேசுவரனின் அங்கீகாரம் இருக்கிறது என்று நமக்கு நிச்சயமாகத் தெரிய வேண்டும்.

குலாசாரம், தேசாசாரம் என்று நமக்குத் தெரிந்து அனேகத் தலைமுறைகளாக வந்திருப்பவை மூல சாஸ்திரங்களுக்குக் கொஞ்சம் வித்யாஸமாகப் போகிற இடங்களில்கூட அவற்றின் வழியிலேயே நாமும் போவதில் தப்பில்லை என்று நான் சொன்னாலும், இப்போது ரொம்பவும் சாஸ்திரக்ஞர்களாக இருக்கப்பட்ட சில பேர், 'ஸித்தாந்தம், அதை வைத்து உண்டான ஆத்மார்த்தமான அனுஷ்டானங்கள், சின்னங்கள் ஆகியவற்றில் குலாசாரப்படியே பண்ண வேண்டுமென்றாலும், இவ்வளவு ஆத்மார்த்தமாக இல்லாத விஷயங்களுக்காகத் தேசாசாரம், குலாசாரம் என்ற பெயர்களில் ஆதி வைதிகாசாரத்துக்கு வித்யாஸமாகப் போவது ஸரியில்லைதான். மூலத்தைத்தான் ஸ்டிரிக்டாக ஃபாலோ பண்ணணும்' என்று தைரியமாக ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் சொல்கிறதிலும் சாரம் இல்லாமலில்லை. தேசாசாரம், குலாசாரம் முதலியவற்றைப் பற்றிச் சற்றுமுன் நான் சொன்னதற்கு ஒரு sub-clause போட்டால் தேவலையென்று இப்போது தோன்றுகிறது; அதாவது, ஒரு ஸித்தாந்தத்தோடு

சேராமலே மூல சாஸ்திரத்துக்கு மிகவும் வித்யாஸப்பட்டிருக்கிற சில பழக்கங்கள் பல தலைமுறைகளாகவே ஏதோ காரணங்களுக்காக ஒரு ஸம்பிரதாயமாக வளர்ந்து வந்திருந்தால்கூட இவற்றை ஒரிஜினல் சாஸ்திரப் பிரகாரம் திருத்தினால்தான் தேவலை என்று தோன்றுகிறது. உதாரணமாக:

மூன்று தலைமுறைகளுக்குப் பொதுவான மூதாதையில்லா விட்டால்தான் உறவுக்காரர்களுக்குள் கல்யாணம் பண்ணலாம் என்று சாஸ்திரத்திலிருக்கிறது. ஆரோக்கியத்தின்படி Consanguinous marriage (ரத்த பந்துக்களுக்குள் விவாஹம்) பற்றிச் சொல்கிறவர்களும் சாஸ்திரம் சொல்வது சரியே என்கிறார்கள். ஆனாலும் நம் தக்பிண தேசத்தில் நீண்ட காலமாகவே பரம வைதிகக் குடும்பங்களில்கூட அத்தான் - அம்மங்காள், அம்மாஞ்சி - அத்தங்காள் என்று அத்தை, மாமா ஸந்ததிகளுக்கிடையே, அதாவது இரண்டாவது மூதாதையான தாத்தாவே பொதுவாயிருக்கிற உறவு முறையில் - சாஸ்திரத்துக்கு முரணாகக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டுதான் வருகிறார்கள். இன்னம் ஒரு படி மேலே போய் மாமா மருமானே பண்ணிக் கொள்வதையும் சில இடங்களில் பார்க்கிறோம். 'இதென்ன அநியாயம்?' என்று வடக்கத்திக்காரர்கள் கேட்கிறார்கள். வடக்கே குளிர்காலத்தில் குளிர் மிகவும் அதிகமாயிருப்பதாலும், அங்கே துருக்கர் ஆட்சியின் இன்ஃபுளெயன்ஸ் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக அதிகமாக இருந்திருப்பதாலும் நம்மைவிட அவர்கள்தான் ரொம்ப ஆசாரஹீனமாக, பூஜாரிகூட சட்டை போட்டுக் கொண்டும், ஸாதுக்கள்கூட ஹுக்கா குடித்துக் கொண்டுமிருந்தாலும், இந்தக் கல்யாணக் கொள்வினை - கொடுப்பினையில் அவர்கள்தான் நம்மைவிட சாஸ்திரோக்தமாக இருக்கிறார்கள்.

வேறு சில விஷயங்களிலும் அவர்கள் நம்மைவிட வைதிகம். எனக்கே ஆசாரம் சொல்லிக் கொடுக்கிற வடக்கத்திக் காரர்கள் இன்றைக்கும் இருக்கிறார்கள். சமீபத்தில்★ நடந்த ஒன்று சொல்கிறேன். கோரக்பூரில் 'கல்யாண கல்பதரு' பத்திரிகை நடத்துகிறார்கள். அந்தக் கீதா ப்ரெஸ்காரர்கள் பக்த

★ 1956-ல் நடந்ததாக இருக்கலாம்.

கோஷ்டியோடு தக்ஷிணத்துக்கு யாத்ரை வந்திருந்தார்கள். நானாறு, ஐநாறு பேர் இருக்கும். காஞ்சீபுரத்துக்கும் வந்தார்கள். அன்றைக்கு எனக்கு மௌன தினம். மா மரத்தடியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். தரிசனத்துக்கு வந்தார்கள். பிரஸாதமாகக் கல்கண்டு தந்தேன். அப்போது பல பேர் என்னவோ தயங்கித் தயங்கி வாங்கிக் கொள்கிற மாதிரி இருந்தது. நான் பாட்டுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டே போனேன்.

ஒரு பெண் மட்டும் இப்படித் தயக்கத்தோடு வாங்கிக் கொள்வது என்றில்லாமல், அதை வாங்கிக் கொள்ளவே யில்லை. பளிச்சென்று, 'யஹ் காம் மேம் நஹி ஆதா; கோயி தூஸ்ரா ப்ரஸாத் தீஜியே' என்று சொல்லி விட்டாள். அதாவது, 'இது ஒரு காரியத்துக்கும் பிரயோஜனப்படாது; வேறே ஏதாவது ப்ரஸாதம் தாருங்கள்' என்றாள். உடனே எனக்கு மற்றவர்கள் ஏன் தயங்கினார்கள் என்ற காரணம் புரிந்து விட்டது. முன்னெல்லாம் சர்க்கரை ஆலைகளில் கரும்பைச் சுத்தமாக்கிக் கல்கண்டு பண்ணுவதற்கு மாட்டு எலும்புகளை உபயோகப்படுத்தி வந்தார்கள். அதனால் அது ஸ்வாமி நைவேத்யமாகவும் பிரஸாதமாகவும் இருப்பதற்கில்லை என்று வடக்கே வைத்திருந்தார்கள். (1934-36-ல்) நான் வடக்கே யாத்ரை பண்ணினபோது இதைத் தெரிந்து கொண்டு சேர்க்கக் கூடாது என்று வைத்திருந்தேன். அப்புறம் கொஞ்சம் வருஷத்துக்கு பிற்பாடு ஆலைக்காரர்கள் சிலர் இப்போதெல்லாம் எலும்பை உபயோகப்படுத்தாமலே வேறு தினுஸில் ப்ராஸெஸ் பண்ணுவதாகத் தெரிவித்தார்கள். அதிலிருந்து மறுபடி கல்கண்டு சேர்ப்பது என்று ஆரம்பித்தேன்.

ஃபாக்டரிகளின் பழைய முறையை நினைத்துத்தான் இப்போதும் இந்த வடக்கத்தி கோஷ்டி கல்கண்டை 'அக்ஸெப்ட்' பண்ணிக்கொள்ள முடியவில்லை; ஆனாலும் 'ரிஸிப்யூஸ்' பண்ணினால் ஸ்வாமிஜிக்கு மரியாதைக் குறைச்சலாச்சே என்று 'ரிலக்டன்ட்'டாக வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பெண்ணானால் ஆசார்யனைவிட ஆசாரந்தான் முக்கியம் என்று (ஆசார்யர்கள் ஒருத்தர் போய் இன்னொருத்தர் என்று வந்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள்; ஆசாரம்தானே என்றைக்கும் சாச்வதமாக, இத்தனை ஆசார்யார்களுக்கும் basic

ஆக இருக்கிறது என்று) தைரியமாக 'இது வேண்டாம்; வேறே கொடுங்கோ' என்று சொல்லிவிட்டாளென்று புரிந்து கொண்டேன். மௌனமானதால் அப்போது ஒன்றும் எக்ஸ்ப்ளைன் பண்ணவில்லை. நம்மைவிடச் சிலதில் வடதேசக்காரர்கள் சாஸ்திரோக்தமாயிருக்கிறார்களென்பதற்காகச் சொன்னேன்.

இப்படியேதான் பிரம்மச்சர்ய காலத்திலிருந்து அங்கேதான் கச்சம் போட்டு வேஷ்டி உடுத்துகிறார்கள். குருகுலத்தில் ஸமாவர்த்தனம் ஆனதும் - அதாவது, படிப்பு பூர்த்தியானதுமே - கல்யாணம் ஆனாலும் ஆகாவிட்டாலும் பஞ்சக்கச்சமும்; மேல் வேஷ்டியும் ஒருத்தனுக்கு உண்டு என்பதுதான் சாஸ்திரம். இப்போது குருகுல வாஸமென்பதே போய் விட்டதென்றாலும் எங்கேயாவது நாலு பசங்கள் பாடசாலைகளில் அத்யயனம் பண்ணுவதாவது இருக்கிறதல்லவா? தக்ஷிண தேசத்தில் இப்படிப்பட்ட பாடசாலைப் பசங்கள்கூடப் படிப்பை முடித்தபின், கல்யாணமாகும் வரையில் கச்சமில்லாமல்தான் இருக்கிறார்கள். இப்போதுதான் இப்படியென்றில்லாமல், எனக்குத் தெரிந்த வரையில் முன் தலைமுறைகளிலும் இப்படித்தானிருந்திருக்கிறது. மற்றப் பிராந்தியங்களிலெல்லாம் ஸகல வர்ணத்தாருமே கச்சமில்லாமல் வேஷ்டி கட்டுவதில்லை என்று வைத்துக் கொண்டிருக்க, தமிழ்நாட்டிலும் மலையாளத்திலும் மாத்திரம் பிராமணன் உள்படத் 'தட்டுச்சுற்று' என்று ஒன்று கட்டிக் கொள்வதாயிருக்கிறது. இதுவும் அசாஸ்திரியமே; அனாசாரமே.

சாஸ்திரங்களில் சொன்னதற்கு மாறாக 'அச்சான்யம்' என்ற பேரில் சிலவற்றைப் பின்பற்றுவதாக ரொம்பக் காலமாகவே ஏற்பட்டிருக்கிறதாகத் தெரிகிறது. உதாரணமாக, தாயார்-தகப்பனார் உள்ளவர்கள் பூணூலைத் தோள் மாற்றிப் போட்டுக் கொண்டால் பார்க்க அச்சான்யமாயிருக்கிறது. இதனால் பிரம்மயஜ்ஞத்தில் மாதா-பிதா உள்ளவர்கள்கூட, தங்கள் வம்சத்தின் நேர் மூன்று மூதாதைகளைத் தவிர்த்து வேத சாகா - ஸுத்ர முன்னோர்களுக்குப் பூணூலை மாற்றிப் போட்டுக் கொண்டு தர்ப்பணம் பண்ணத்தான் வேண்டுமென்று சாஸ்திரத்தில் இருந்தாலும், அப்படிச் செய்யாமல் இருக்கிறார்கள்.

கல்யாணமாகாத அக்கா இருக்கிறபோது தம்பிக்குப் பூணூல் போடக் கூடாது, ஒரு வீட்டில் மூன்று பிரம்மச்சாரி இருக்கக் கூடாது என்கிற மாதிரி வெறும் ஸென்டிமென்டில் தோன்றிய வழக்குகளை, ஏதோ பெரிய சாஸ்திர விதி மாதிரி ஃபாலோ பண்ணிக் கொண்டு வாஸ்தவத்திலே சாஸ்திரத்தில் கண்டிப்பாக உபநயனத்துக்குச் சொல்லியுள்ள வயசு வரம்பை மீறுகிறார்கள். இம்மாதிரி ஸனாதன வைதிக மதத்தின் 'ஸ்பிரிட்' டுக்கே வித்யாசமாகச் செய்வதையெல்லாம் மாற்றினால்தான் தேவலை.

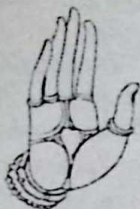
'ஸதாசாரம்' என்பதற்கு லக்ஷணம் சொல்கிறபோதே அது ச்ருதி-ஸ்மிருதிகளின் மூல ரூல்களுக்கு விரோதமில்லாமலிருக்க வேண்டுமென்று தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

யஸ்மிந் தேசே யத் ஆசார: பாரம்பர்ய: க்ரமாகத: |
ச்ருதி-ஸம்ருத-யவிரோதேந ஸதாசாரஸ்-ஸ உச்சயதோ ||

பரம்பரையாக, வழி வழி, அனேக ஸத்துக்கள் வெவ்வேறு தேசங்களிலோ, ஒரு தேசத்தின் வெவ்வேறு சீமைகளிலோ எப்படி வாழ்ந்திருக்கிறார்களோ அந்த முறைக்கு 'ஸதாசாரம்' என்று பெயர் என்று broad-minded ஆக (விசால மனஸோடு) இங்கே லக்ஷணம் கொடுக்கிறபோதே, ஆனாலும் நம் தேசத்தில் எந்தச் சீமையானாலும் இந்த ஆசாரங்கள் ச்ருதி ஸ்மிருதிகளுக்கு அவிரோதமாக, அதாவது பொதுவான வேதத்திற்கும் மூல தர்ம சாஸ்திரங்கள் இவற்றுக்கு விரோதமாகப் போகாத வையாக இருக்க வேண்டுமென்றும் நிபந்தனை போட்டிருக்கிறது:

ச்ருதி-ஸம்ருத்-யவிரோதேந.

சாஸ்திரங்களில் அது போடுகிற விதிக்கு மாறாக அதுவே விலக்கு தருகிற இடத்தில் மட்டுந்தான் நாமும் விலகிப் போகலாம்; மற்றபடி, மூலப்படிதான் செய்ய வேண்டும். செய்வது என்பது தற்போதைய வாழ்க்கை முறையில் ஸாத்யமோ ஸாத்யமில்லையோ; மனஸிலாவது மூல சாஸ்திர ரூல்தான் 'அதாரிடி' என்ற எண்ணம் வேண்டும். அந்தப்படி பண்ணத்தான் நம்மால் முடிந்த அளவு முயல வேண்டும்.

கேள்வி கேட்காமல்

வி வாஹத்தில் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு தீசைப் பண்ணிக் கொண்டுவிட்ட வதுவரர்களுக்கு (மணமக்களுக்கு) சாவுத் தீட்டுக்கூடக் கிடையாது என்று சாஸ்திரமே சொல்கிறது. யக்ஞ தீக்ஷிதனுக்கும் ஏறக்குறைய இப்படியே அது தான் போட்ட கண்டிப்பான ஆசௌச ரூலுக்குத் தானே 'எக்ஸம்ப்ஷன்' தருகிறது. ரதோத்ஸவத்திலே எந்த ஜாதியார், எந்த வியாதி யஸ்தர் மேலே இடித்து மோதிக்கொண்டு தேர் இழுத்தாலும் விழுப்பாகாது. வீட்டுக்கு வந்த பின் ஸ்நானம் செய்யக் கூடாது என்று சாஸ்திரத்தில் இருக்கிறது. வடக்கே 'ஹோலி'யிலும் இப்படியே தீட்டுக் கிடையாதென்று வைத்திருக்கிறார்கள். 'க்ளின்லினென்ஸ்'ஸுக்காகத்தான் சாஸ்திரம் ரூல்களைக் கொடுத்திருக்கிறது என்று வைத்துக் கொண்டுவிட்டால், 'தேர்த் திருவிழாவுக்குப் போய்விட்டு வந்த பின்பு, 'கசகசவென்று இருக்கிறதே, குளித்தால்தான் க்ளின்லினென்ஸ்' என்று தோன்றி ஸ்நானம் செய்யப் போவோம். அது தப்பு!

சுத்தத்துக்கும் அனேக ஆசாரங்கள் உதவியாயிருக்கிறதென் பதால் சுத்தத்துக்காகவே எல்லா ஆசாரமும் என்று ஆக்கிக் கொள்வது சரியில்லை. 'Cleanliness next to godliness' என்றுதான் அவர்களும் (மேல் நாட்டினரும்) சொல்கிறார்கள். தெய்வாம் சமாக இருக்கிறதற்கு அடுத்தபடி - ஒருபடி கீழேதான் - சுத்த மாயிருப்பதென்பது என்கிறார்கள். அதனால் தெய்வ ஸம்பந்த மாக நம்மைச் சேர்க்கிறதையே முக்ய நோக்கமாக ஆசாரங்கள் கொண்டிருப்பதால், இதற்காக 'க்ளின்லினென்ஸ்'ஸை அது விடச் சொல்கிற இடங்களில் விடவேண்டியதுதான். நமக்குத் தெரி கிறபடி சுத்தமோ இல்லையோ, ஆத்மப் பரிசுத்தியை 'அல்டிமேட்'டாக (இறுதியாக) உத்தேசித்தே ஆசாரங்கள்

ஏற்பட்டிருப்பதால் அந்த லக்ஷ்யத்தை அடைய அது விதிக்கிற விதத்தில்தான் நடக்க வேண்டும். அதனால் அசுத்தம், அனாரோக்யம் ஏற்பட்டாலும் சரி, அது நவீனக் கொள்கைகளுக்கு அநாகரிகமாக இருந்தாலும் சரி, ஸயன்ஸுக்கும் பகுத்தறிவுக்கும் ஒத்துவராவிட்டாலும் சரி, கேள்வி கேட்காமல் அதற்கு அடங்கித்தான் நடக்கணும்.

பொதுவாக ஆசாரங்கள் வெளிச் சுத்தம், ஆரோக்கியம், ஸமுஹத்தின் ஸௌஜன்யம், குடும்ப வாழ்வின் ஒழுங்கு எல்லாவற்றையும்கூடத் தருவதாக - அதாவது இம்மையிலும் ஸௌக்யம் தருவதாகவேதான் உள்ளன. அதனால்தான், 'சாஸ்த்ராய ச ஸுகாய ச' என்பது. 'ஆசார வாழ்க்கை நடத்துவது சாஸ்த்ரத்துக்கு சாஸ்த்ரமும், ஸௌக்கியத்துக்கு ஸௌக்யமும்' என்று அர்த்தம். இம்மை நலன்கள் எல்லாம் ஆசாரமாயிருப்பவர்களுக்குக் கிட்டும் என்பதற்கு சாஸ்திர வாக்யமே இருக்கிறது:

ஆசாராத் லபதே ஹ்யாயு: ஆசாராத் ஈப்ஸிதாம் ப்ரஜா: I
ஆசாராத் தனம் அக்ஷய்யம் ஆசாரோ ஹந்த் - யலக்ஷணம் II

- ஆசாரத்தினால் தீர்க்காயுஸ் லபிக்கிறது; ஆசாரத்தினால் நமக்கு எப்படி இஷ்டமோ அப்படிப்பட்ட ஸந்ததி உண்டாகிறது; ஆசாரமாயிருப்பதால் குறையாத செல்வச் செழிப்பு ஏற்படுகிறது; ஆசாரம் குருபத்தையும் போக்குகிறது. இப்படி 'மெடிரியல் பெனிஃபிட்'களைக்கூட ஆசாரத்துக்குப் பலனாகச் சொல்லியிருக்கிறது. சரீர லாவண்யங்கூட ஆசாரத்தால் உண்டாகிறதாம். ஆசார அனுஷ்டானங்களை அப்பயஸிப்பவர்களின் தேஹத்திலேயே ஒரு காந்தியும் தேஜஸும் 'ஆசாரக்களை' என்று ஏற்பட்டு விடுவதால், காது, மூக்கு எப்படியிருந்தாலும் அந்த ரூபத்தைப் பார்த்தவுடன் மதிப்பும், பிரியமும் உண்டாகி விடுவதையே இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது.

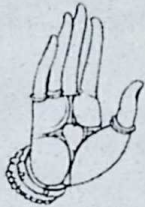
'ஆசாராத் தனம் அக்ஷய்யம்' - குறையாத செல்வம் ஆசாரத்தால் உண்டாகிறதென்றால் இரண்டு விதமாய் அர்த்தம் செய்து கொள்ளலாம். பக்தி, ஞானம், விவேகம், வைராக்யம் முதலான ஆத்மார்த்தமான செல்வம்தான் என்றைக்கும் குறைவுபடாத 'அக்ஷய்யம் தனம்' என்று

சொல்லலாம். அல்லது 'மெடரியலாக'வேகூடப் பணப் பற்றாக்குறை எந்நாளும் இல்லாமலிருக்க ஆசாரம் உதவுகிறது என்றும் சொல்லாம்.

இதற்கு, நிரம்பப் பணம் கொழுத்திருப்பது என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளாமல் இன்னொரு விதத்தில் அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளலாம். வரவு ஜாஸ்தியாகிவிட்டால் மாத்திரம் ஸுபிக்ஷமாகிவிடுமா? நிறையப் பணம் இருப்பதாலேயே நிறையத் தப்பு வழிகளில் போய்க் கஷ்டப்படுவதாக ஆவதையும் பார்க்கிறோமே! இரண்டு கையாலும் ஸம்பாதனை செய்தாலும் அதைவிட ஜாஸ்தி செலவுகளில் மாட்டிக் கொண்டு, கடன், கஸ்தி ஓவர் டிராஃப்ட் என்று அவஸ்தைப்படுபவர்களைப் பார்க்கிறோமே! குடி, ரேஸ் என்று உடம்பும் கெட்டு, குடும்ப வாழ்க்கையும் கெட்டுப் போகிறதும் பணக்காரர்களில்தான் அதிகம் பார்க்கிறோம். அதனால் நமக்கு வேண்டும் ஸுபிக்ஷம், வரவு ஜாஸ்தியாவதால் கிடைக்காது; செலவு குறைந்து வரவுக்கு அடங்கியிருப்பதுதான் ஸுபிக்ஷம். 'ஆன முதலுக்கதிகம் செலவானால்' எத்தனை வரும்படி இருந்தாலும் 'மானமழிந்து மதிக்கெட்டு' என்று எல்லா அனர்த்தமும் ஏற்படத்தான் செய்யும்!

ஆசாரமாயிருந்தால் வேறென்ன பிரயோஜனம் ஏற்படுமோ ஏற்படாதோ, செலவிலே சிக்கனம் உண்டாவது நிச்சயம். காஃபி அனாசாரம், கிளப் (ஹோட்டல்) அனாசாரம், சினிமாவும் கூத்தும் சாஸ்திர சம்மதமானதில்லை. குடிக்கக் கூடாது, குதாடக் கூடாது (ரேஸ், சீட்டு எல்லாம் குதுதான்), என்ன 'மொஸெய்க்' போட்டாலும் சாணி போட்டு மெழுகக்கூடிய ஸாதாத் தரைக்கு ஸமதையாகாது; ஆசார அனுஷ்டானங்களுக்கு ஹானியாக இருப்பதால் வெளியூர்களுக்குப் போய் வருவதை 'மினிமைஸ்' பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும் - என்றெல்லாம் சாஸ்திரோக்தமாக வாழ்கிறபோது, இந்த இனங்களில் ஏற்படுகிற அத்தனை செலவும் மிச்சம். ஆசாரமாயிருக்கிற ஒருவனுக்கு இந்த அனாசாரங்களில் ஆசை வந்து இவனே ஒரு க்ளப்புக்கோ சினிமாவுக்கோ போனால்கூட, பஞ்சகச்சமும் குடுமியுமாக இவன் வருவதைப் பார்த்து அங்கேயிருக்கிறவர்களே இவனைக் கேலி செய்து திரும்பிப் போகும்படிப் பண்ணி விடுவார்கள். டிரெஸ் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டால்

இப்போது இங்கிலீஷ் மோஸ்தர்களுக்காக, அப்புறம் லாண்ட் ரிக்காக எத்தனை செலவு? ஏதோ ஒரு வேஷ்டி, துண்டு என்று வைத்துக் கொண்டுவிட்டால் எத்தனை மிச்சம்!

ஆசாரமும் அலுவலக நடைமுறையும்

ஆஃபீஸுக்குக்கூடச் சட்டை போட்டுக் கொள்ளாமல் தான் வருவோம் என்று அத்தனை பேரும் உறுதியாக இருந்தால் இந்தக் குடியரசு யுகத்தில் ஸர்க்கார் ஒப்புக் கொள்ளத் தான் வேண்டும். ஷர்ட்டிங், டெய்லர், லாண்ட்ரி, எல்லாச் செலவும் மிச்சம். காந்தி நாலு முழ வேஷ்டியும், துண்டுமாகவே 'கிங் எம்பரர்' வரைக்கும் போகவில்லை? ஸ்வதேசி உடுப்பு வந்து, இதில் நான் ஆசைப்படுகிற மாதிரிப் பட்டு மோஹ்மும் போய்விட்டால், செலவு ரொம்ப மட்டுப்படும். தோய்க்கா விட்டால் மடியில்லை. ஸூட் தினமும் தோய்க்க முடியுமா? பார்வைக்கு அது எத்தனை சுத்தமாக இருந்தாலும் அனாசாரம் தானே? வேர்வைதானே? (அருகிலிருப்பவர் ஏதோ குறுக் கிட்டுக் கூற அதைக் கேட்டு அவரிடம் சிறிது விசாரணை செய்துவிட்டுப் பெரியவர்கள் தொடர்கிறார்கள்:) இப்போது ஏதேதோ செயற்கைத் துணி தினுஸுகள் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள்; அதனால் கால் சராய்கூட தினமும் நாமே தோய்த்துப் போட்டு விடலாம், உடனேயே காய்ந்து விடும், பிழிந்தால்கூட அதிலே மடிப்பு விழுவதில்லை. அதனால் லாண்ட் ரிக்கும் போட வேண்டியதில்லை என்று இவர் சொல்கிறார். ஆனால் இம்மாதிரி செயற்கை (artificial) வஸ்திரமே சாஸ்திர ஸம்மதமானதில்லை. பருத்தியாகவோ, பட்டாகவோதான் இருக்க வேண்டும். நானோ பட்டும் வேண்டாமென்று சொல்லி அந்தச் செலவும் இல்லாமல் பண்ணுகிறேன். இப்போது கோல்-தாரிலிருந்து பண்ணுகிற அனேக அனாசார வஸ்துக்கள்

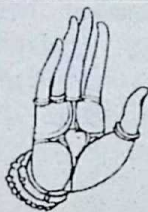
தான் - பிளாஸ்டிக் இதில் சேர்ந்ததுதான் - ஸர்வ வியாபக மாயிருக்கின்றன. நம் சரீரத்தின் மேலேயே இம்மாதிரி உடுப்புப் போட்டுக் கொள்வது ஆசாரத்துக்குத் தோஷம்தான். (முதலில் குறுக்கிட்டவர் மீண்டும் ஏதோ கூறியதன் மீது), இவரே சொல்கிறார், இம்மாதிரி துணி வழியாகக் காற்று உள்ளே போகிறதில்லை, நம் சீதோஷணத்தில் இது ஆரோக் கியத்துக்கு உகந்ததில்லை என்று சில டாக்டர்கள் சொல்கிறார்கள் என்று.

அனேக மாஸங்கள் வெய்யிலும் புழுக்கமுமாகவே உள்ள தக்ஷிணத்தில் சட்டை அவசியமேயில்லை. குளிர் காலத்திலுங் கூட நன்றாகத் துண்டைப் போர்த்திக் கொண்டுவிட்டால் போதும். சால்வைக்கு விழுப்பு தோஷமே கிடையாது; போர்த்திக் கொள்ளலாம். இப்படி (ஷர்ட் போட்டுக் கொள்வதென்று) வழக்கமாய் விட்டதேயென்றால், அந்த வழக்கமும் புதிதாக ஒன்றரை நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டதுதானே? ஜனங்கள் ஏகோபித்து மனஸ் வைத்துவிட்டால் எந்த வழக்கத்தையும் மாற்றி விடலாம்; ராஜாங்கம், அல்லது கம்பெனிகளில் அதிகாரஸ்தானத்திலிருப்பவர்கள் ரூலை மாற்றும்படிப் பண்ணி விடலாம்.

டிர்ஸ் விஷயம் மாத்திரமில்லை. சாஸ்த்ரீயமான வேறு சில விஷயங்களிலும், 'ஆஃபீஸ் அனுமதிக்காதே, ஆஃபீஸ் நடை முறை இதற்கு இடம் கொடுக்காதே' என்று சொல்கிறார்கள். 'ஏகாதசியில் விரதம் இரு என்கிறீர்களே' ஆஃபீஸில் லீவு தருவார்களா? எப்படிப் பட்டினிக் கிடந்து கொண்டே வேலை பார்ப்பது? அமாவாஸ்யைக்கு யதோக்தமான காலத்தில்தான் தர்ப்பணம் பண்ணுவது என்றால் ஆஃபீஸுக்கு லேட்டாகி விடுமே' என்றெல்லாம் கேட்கிறார்கள். நான் சொல்கிறேன்: ஸுகல ஜனங்களும் ஏகாதசி உபவாஸமிருப்பது, சாஸ்திர காலப்படி அமாவாஸ்யை தர்ப்பணம் பண்ணுவது என்று தீர்மானமாகச் செய்து காட்டினால், தன்னால் ராஜாங்கத்தில் லீவு விட்டு விடுவார்கள். ஜனங்கள் கிளம்பினால் எல்லாம் சரியாகிவிடும். அனாவசியத்துக்கெல்லாம் கிளம்பி, தாங்கள் சொல்கிற மாதிரி ஸர்க்காரோ கம்பெனி முதலாளிகளோ செய்யும்படிப் பண்ணவில்லையா? அந்த ரைட், இந்த ரைட் ஸ்ட்ரைக், டெமான்ஸ்ட்ரேஷன் என்று அந்த டே, இந்த டே

என்று கொடியைப் பிடித்துக் கொண்டு சுத்தப் போகிறோம், சத்தம் போடப் போகிறோமென்றால் லீவ் விடவில்லையா? நமக்கு நிஜமாகச் சிரத்தையும் தைரியமுமிருந்தால் எதையும் நடத்திக் கொண்டு விடலாம். வெள்ளைக்காரன் நாளிலேயே ஸர்.டி. முத்துஸ்வாமி அய்யர் மாதிரிப் பரம ஆசாரமாயிருந்து கொண்டே ஜட்ஜ் பதவிவரை வஹித்தவர்களில்லையா என்ன?

நம்பிக்கையோடு சுத்தராக, சிஷ்டராக ஒருத்தர் இருக்கிறா ரென்றால் இன்றைக்கும் லோகம், தான் எத்தனை கெட்டுப் போனாலும் அவருக்கு ஒரு ரெஸ்பெக்ட் கொடுக்கத்தான் செய்கிறது. மற்ற ட்ரெஸ், உடுப்புகளில் எத்தனை வசிகரமிருந்தாலும் அதிலே ஜனங்களுக்கு இல்லாத பக்தியும் மரியாதையும் நல்ல ஆசாரசீலராயிருக்கிற ஒருவர் ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டு பட்டை பட்டையாக விபூதியோ நாமமோ போட்டுக் கொண்டு எதிரே வந்தால் ஏற்படுகிறது. ஆசாரத்துக்கென்று ஒரு காந்தி உண்டாகிறது. அது யாரையும் (அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு) நமஸ்காரம் பண்ண வைக்கிறது!

**அனைவரும்
வைதிகராகுக!**

எல்லா ஜனங்களும் ஆசாரமாயிருப்பதென்றால்தான் ஆசாரம் நிற்குமே தவிர, யாரோ வைதிகர்கள் என்று சிலர் ஆசாரமாயிருப்பதென்றால் அவர்களைத் தனி ஜாதி என்று பிரித்து அவர்களுக்கு மாத்திரமே சாஸ்திரம் என்கிற மாதிரி ஆகிவிடும். எனவே அனைவரும் அவரவருக்கான ஆசாரப்படி நடக்கப் பிரயாசைப்பட வேண்டும். முக்கியமாக, பிராமணனுக்குத்தானே நிறைய ஆசாரங்கள் வைத்திருக்கிறது? அதனால் அந்த ஜாதியில் பிறந்த எல்லாரும் ஆசாரங்களை நன்றாக அனுஷ்டிக்கப் பிரயத்தனம் செய்ய வேண்டும். தக்ஷிணை வாங்கிக் கொண்டு கர்மாக்களைப் பண்ணி வைக்கிறவர்கள் தான் வைதிகர்கள் என்று வைக்கிறபோது, தக்ஷிணையை

உத்தேசித்துத்தான் வைதிகமாக இருக்கிறது என்று ஏற்படுகிறது.

இப்படி ஒரு ஜீவனோபாயத்துக்காகவே அவர்கள் ஆசார மாயிருக்க வேண்டியாரும்போது அதில் அனுஷ்டான சுத்தத் தையோ, சக்தியையோ, தன்னால் ஒரு ரெஸ்பெக்ட் கம்மாண்ட் பண்ணும் (மரியாதையை ஈர்க்கும்) தேஜஸையோ எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. அதனால்தான் 'வைதிகப்பிச்சு' என்று கேலி பண்ணுகிற மாதிரி ஆகிறது. நான் அவர்களைக் குறை சொல்கிறேனென்று நினைக்கக் கூடாது - வேறே எந்தத் தொழிலுக்கும், க்ளப்பில் தட்டுத் தூக்குவதற்குக்கூட, இன்னம் ஜாஸ்தி வரும்படி கிடைக்கிறபோது, இவர்களாவது க்ருஹஸ் தர்கள் தங்களுடைய செலவினங்களில் கடைசி 'அயிட்ட'மாக மூக்கால் அழுதுகொண்டு தருகிற தக்ஷிணையில் ஜீவனம் நடத்தத் துணிந்து, ஊர்ப் பரிஹாஸத்தையும் தாங்கிக்கொண்டு, யாதாயாதம் அலைந்து கொண்டு பெளரோஹித்யம் (புரோஹிதத் தொழில்) செய்து, வேதகர்மா இந்தத் தேசத்தை விட்டுப் போயே விடாமல் காப்பாற்றித் தருகிறார்களே யென்று அவர்களுக்கு நன்றி சொல்லவே வேண்டும். ஆனாலும் எந்தத் துறையானாலும் அது ஆத்மார்த்தமாக இல்லாமல் உதரபோஷணார்த்தமாக நடத்தப்படும்போது அதனுடைய ஜீவசக்தி குன்றிப்போய் விடுகிறது.

அதனால்தான் இப்போது (கர்மாக்களைப்) பண்ணி வைக்கும் சாஸ்திரிகளையே வைதிகர்கள் என்று வைக்கிற போது, நான் முன்னே சொன்ன மாதிரி ஆசார சீலர்களுக்கு உள்ள காந்தியால் மற்றவர்கள் மதிப்பைப் பெறுவது என்பது இல்லாமல் போகிறது; நேர்மாறாக ஆகிறது. நான் எல்லா சாஸ்திரிகளையும் சொல்லவில்லை. ஸமுஹத்தின் மதிப்பைப் பெற்று நல்ல சிஷ்டர்களாகவும், தேஜஸ்விகளாகவும், சுத்தமான அனுஷ்டாதாக்களாகவும் அங்கங்கே சாஸ்திரிகள் இல்லாமல் போகவில்லை. ஆனால், மொத்தத்தில், (கர்மாக்கள்) பண்ணி வைக்கும் வாத்தியார்களும், வெறுமனே தக்ஷிணை மட்டும் வாங்கிக்கொள்பவர்களும் அல்லது திவஸம் திங்களில் போஜனத்துக்கு மாத்திரம் போகிறவர்களுமே வைதிகர்கள்

என்றாகியிருக்கிற இன்றைய துர்த்தசையில், 'வைதிகன்' என்றாலே 'இன்ஃபீரியாரிடி காம்ப்ளெக்ஸ்' (தாழ்வுணர்ச்சி) ஏற்படுவதாகத்தானிருக்கிறது.

ஆகையால் ஸம்பாத்யம் முதலான இதர நோக்கங்கள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ இல்லாமல், சாஸ்திரத்துக்காகவே சாஸ்திரம், ஆசாரத்துக்காகவே ஆசாரம், வைதிகத்துக்காகவே வைதிகம் என்று எல்லோரும் ஆகவேண்டும். நான் சாஸ்திரப் பிரகாரம் நடக்கிறேனென்றால் இது காரணார்த்தம். இல்லாவிட்டால் எனக்குப் பிழைப்பு நடக்காது. உபாத்யாயம் பண்ணுகிறவர்களும் இதே மாதிரிதான். இதையெல்லாம் genuine என்று சொல்ல முடியாது. இப்படி வேறு காரணங்களுக்காக என்றில்லாமல் எல்லாரும் ஆத்ம சுத்தி ஒன்றுக்காகவே சாஸ்திரோக்தமாயிருந்தால்தான் அது நிஜமானதாக இருக்கும். பூர்வத்தில் நமக்கு லோகம் முழுவதிலுமே எல்லாத்துறைகளிலும் பெருமை வாங்கித்தந்த அதன் நிஜ சக்தி அப்போதுதான் இன்றைக்கும் பேசும்! நம்முடைய தேசத்தின் ஜன ஸமுஹம் முழுக்கவுமே வைதிக ஸமுஹம் என்று ஆகவேண்டும். அதில் குறிப்பாக வேத ரக்ஷணத்துக்கென்றே ஏற்பட்ட ஜாதியில் அத்தனை பேரும் வைதிகர்களாக வேண்டும். இப்படி எல்லாருக்கும் ஸதாசாரமும் அனுஷ்டானமும் வேத சாஸ்திரப்படி யார் யாருக்கு எவையோ அவை இருந்துவிட்டால் உசத்தி - தாழ்த்தியும் கோப தாபமும் ஓடியே போய்விடும்.

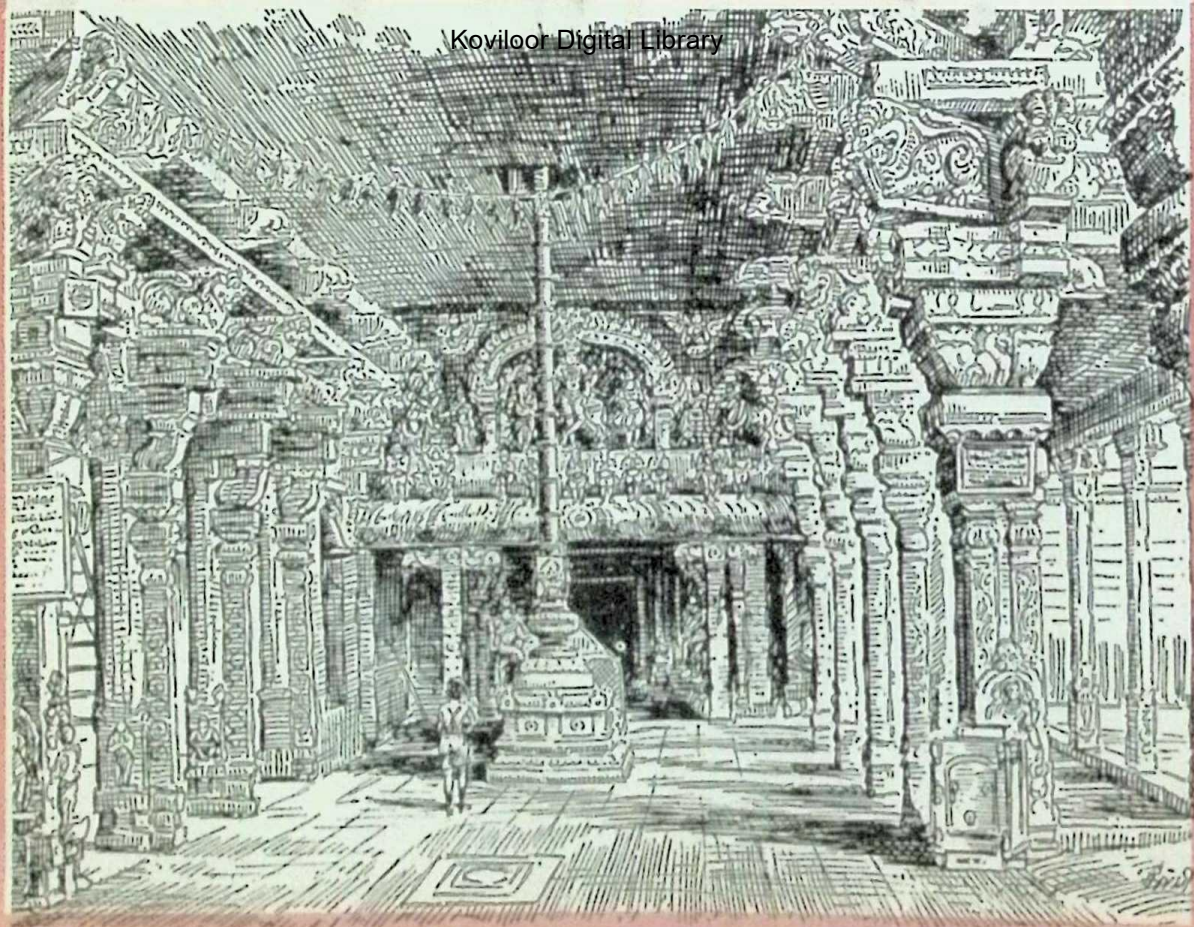
இப்போது emotional integration (உணர்ச்சி பூர்வ ஒருமைப்பாடு) என்று பேச்சில் பிரமாதமாகச் சொல்லிக்கொண்டே, எலெக்ஷனுக்கு நிறுத்தி வைப்பதானாலும், காலேஜ் அட்மிஷனானாலும், உத்யோகமானாலும் எதிலுமே ஜாதியையேதான் பார்த்து, இன்டெக்ரேஷனுக்கு நேர்மாறாகப் பண்ணி வருகிறார்கள். நான் சொல்கிறேன்: இந்த 'இமோஷனல்', 'கிமோஷனல்' என்பதெல்லாமே ஏதோ இமோஷனல் ஜோடனையாகத்தான் நிற்குமே தவிர, ஸ்திரமாக நின்று பலன் தராது. உணர்ச்சியால் 'இன்டெக்ரேஷன்' என்பது நடக்காத காரியம். ஸதாசாரத்தால்தான் 'இன்டெக்ரேஷன்' ஏற்பட

வேண்டும். எல்லாரும் ஸதாசாரம் என்ற தர்ம நெறிக்குள்
கட்டுப்பட்டு வரும்போதுதான் தன்னால் கட்டுக்கோப்பான
ஒரு ஸமூஹமாக இறுகுவார்கள்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

ஸமூக, தனி வாழ்க்கை நெறிகள் என்கிற
தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

திருத்தவத்துறை ஸ்ரீஸப்தரிஷ்சுவாஸ்வாமி திருக்கோயில் சன்னிதி

விகடன்
வெளியீடு

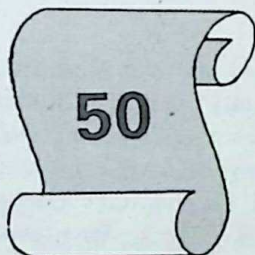

அருள் உறை

ஐக்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: அக்டோபர், 1993

பின் அட்டை ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வாணி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள்

உடனே

செய்யவேண்டியது

எல்லாரையும் வைதிகமாயிரு என்றால் இந்தக் காலத்தின் போக்கில் நடக்கிற காரியமா? நடக்காததைச் சொல்லிப் பிரயோஜனம் என்ன? என்று கேட்டால் நடக்கிற அளவுக்கு ஒன்று சொல்கிறேன். இதையாவது உடனேயே செய்ய ஆரம் பித்து விடவேண்டும்.

ஸமூஹத்தில் ஒட்டாமல் தனியாக வைதிகர்கள் ஒரு சின்ன கோஷ்டியாயிருப்பதாகவும், அவர்களும் இன்ஃபிரியாரிடி காம்ப்ளெக்ஸோடு அப்படியிருப்பதாகவும் இருக்கிற ஸ்திதி மாறுவதற்கு இந்த ஒன்றைச் சொல்கிறேன். அதாவது மற்றவர்கள் முழுக்க வைதிகமாகப் போகாமல் லௌகிகமான ஸ்கூல், காலேஜ் என்றே பசங்களை விட்டும். தாங்களும் ஆஃபீஸோ, கம்பெனியோ, சொந்த பிஸினெஸ்ஸோ (அது ரொம்பவும் துராசாரமாக இல்லாத வகையில்) என்ன தொழில் பண்ணுகிறார்களோ அப்படியே பண்ணட்டும். ஆனாலும் பசங்களைத் தினம் ஸாயந்திரம் ஒரு மணி, ஸ்நானம் பண்ணி மடி கட்டிக் கொண்டு, நெற்றிக்கு இட்டுக்கொண்டு ஒரு பொது இடத்தில் ஒன்றாகக் கூடிக் கொஞ்சமாவது வேதாப்யாஸம் பண்ணுவதற்கும் ஸ்தோத்திரங்கள் கற்றுக் கொள்வதற்கும் ஒவ்வொரு பேட்டையிலும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

பிராமணரல்லாதாருக்கும் வேதாப்யாஸம் தவிர மற்ற

தினுஸில் மதாபிமானம், தெய்வ பக்தி உண்டாகும்படியான ஏற்பாடுகளைப் பண்ண வேண்டும். நீராடுவது, நீறு பூசுவது (அல்லது திருமண் இடுவது), தேவார - திருவாசக - திவ்யப் பிரபந்தங்களை ஒதுவது என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். சின்ன வயஸிலிருந்தே இப்படி நம் மதானுஷ்டானங்களில் பிடிப்பை உண்டாக்கிவிட வேண்டியது அவசியம். ஸகல ஜாதிக் குழந்தைகளுக்கும் ஸம்ஸ்கிருதமும் கற்றுக் கொடுத்துவிட வேண்டும். அத்தனை சாஸ்திரங்களும் அந்தப் பாஷையில்லானே இருக்கின்றன? ஆனபடியால், நம் சாஸ்திரங்களைப் பார்த்து அதில் என்ன இருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய பாஷா ஞானத்தை நம் மதத்துக் குழந்தைகள் எல்லோருக்கும் உண்டாக்கி விடவேண்டும்.

இப்படி இளவயசுக்காரர்கள் முழுக்க வைதிகாசாரப்படி தான் நடப்பது என்றில்லாவிட்டாலும், அதை மட்டமாக நினைக்காமல் அதில் மரியாதை வைத்து முடிந்த மட்டும் சில ஆசரணைகளைப் பின்பற்றும்படிப் பண்ணினால்தான் அடுத்த தலைமுறையில் முழு வைதிகர்களாகப் போவதற்கு வெட்கப் படாமல் சில பசங்களாவது வருவார்கள்; பௌரோஹித்யம் தங்களோடு போகட்டும் என்று நினைக்கிற இன்றைய சாஸ்திரி மூர்கள், தங்கள் பிள்ளைகளை அந்தத் தொழிலில் விட முன் வருவார்கள்.

இப்படி ஒரு ஸ்நானம், மடி, அத்யயனம், ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் தமிழிலும் ஸ்தோத்ரங்கள் படிப்பது, எல்லோருமாகக் கோயிலுக்குப் போய் தரிசனம் பண்ணுவது, பஜனை பண்ணுவது என்று ஆரம்பித்து விட்டால், தானே கெட்ட ஆசாரங்கள் குறைய 'ஆரம்பித்து விடும். நாம், 'இங்கே போகாதே, இதைத் தின்னாதே' என்று கண்டிப்புப் பண்ணினால்தான் அங்கேயே போவது, அதையே தின்பது என்று முரண்டிக் கொண்டு தப்பிலேயே - புத்தி போகும். இப்படி கண்டிப்பதற்குப் பதில் வைதிகமான, தெய்வ ஸம்பந்தமான சில காரியங்களில் பழக்கி விட்டால், அப்புறம், 'நாம் அந்த இடங்களுக்குப் போனால், அந்த வஸ்துக்களைத் தின்றால், 'நீ கூடவா இங்கே வந்திருக்கே? இப்படிச் செய்யறே?' என்று அந்த இடத்துக்காரர்களே கேட்பார்களே' என்ற லஜ்ஜையால் பசங்கள் தாங்களாகவே ஸரியாயிருப்பார்கள். டிஸிப்ளின்

பழக்கத்தால் வரவேண்டுமேயொழிய, உபதேசத்தால் அல்ல!

பசங்களுக்குச் சொன்னது வயசு வந்தவர்களுக்குந்தான். அவர்களும் டென்னிஸ் கோர்ட், சினிமா, கச்சேரி என்று போவதைக் குறைத்துக் கொண்டு இதே மாதிரி வைதிகமான, தெய்வ ஸம்பந்தமான விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டு, இயன்ற மட்டும் ஆசாரங்களை அனுஷ்டித்துக் கொண்டு சாஸ்திரோக்தமாக வாழப் பார்க்க வேண்டும்.

**கட்டுப்படுவதன்
பயன்**

சாஸ்திரமென்றால் ஒரே கட்டுப்பாடாயிருக்குமே என்று பயப்படக் கூடாது. 'ஸ்வதந்திர யுகம்' என்று சொல்லிக் கொண்டு ஸ்வயேச்சைப்படி கட்டையறுத்துக் கொண்டுபோய் என்ன கண்டோம்? ஏதோ அவ்வப்போது ஒரு பெரிய மரக்கிளை காற்றில் ஆடுகிறபோது, அதன் விஸ்தாரமான நிழலில் துளிப்போல, இரண்டு இலை இடுக்கால் ஸூர்ய வெளிச்சம் விழுகிற மாதிரி, எப்போது பார்த்தாலும் இனம் தெரியாமல் பாரமாக மனஸை அழுத்திக் கொண்டிருக்கிற துக்க இருட்டில் இந்த ஸ்வாதந்திரியப் போக்கினால் இரண்டு கீற்று ஸந்தோஷ ரச்மி துளி நேரம் ஆட்டம் போட்டுவிட்டுப் போவதைத் தவிர சாச்வத ஸௌக்யத்துக்கு, நிரந்தர நிம்மதிக்கு இந்த ஸ்வதந்திரத்தாலோ, ஸயன்ஸ் டிஸ்கவரி களாலோ பொருளாதார அபிவிருத்தியாலோ நம்மால் என்ன ஸாதித்துக்கொள்ள முடிந்திருக்கிறது?

துக்கத்தின் மூலத்தைக் கண்டுபிடித்து நிவிருத்தி பண்ணி வைக்க ஸ்வதந்திரத்துக்கும் ஸயன்ஸுக்கும் ஸாமர்த்யம் உண்டா? பாபத்துக்குப் பரிஹாரம் செய்ய இவற்றால்

முடியுமா? பாபத்தையும் துக்கத்தையும் போக்கிக்கொண்டு நிம்மதியாக நிறைவாக வாழ்ந்த நம் பெரியவர்களெல்லாம் சாஸ்திராசாரங்களை நன்றாக அனுஷ்டித்துத்தானே அந்த நிலையை அடைந்திருக்கிறார்கள்?' என்று யோசித்துப் பார்த்தால், வாஸ்தவத்தில் எதை இப்போது ஸ்வதந்திரமென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோமோ, அதுதான் கட்டு என்று தெரியும். இதுதானே நம்மை நித்ய ஸுகத்தின் பக்கம் போக விடாமல், புண்யத்தின் பக்கம் போகவிடாமல் துக்கத்திலும் பாபத்திலுமே கட்டி வைத்திருக்கிறது?

இதேமாதிரி, கட்டாகத் தெரிகிற சாஸ்திரங்கள் வாஸ்தவத்தில் கட்டுமில்லை. நிஜ ஸ்வதந்திரமான மோக்ஷத்துக்கு வழி பண்ணுவது அதுதான். 'தொம்பங் கூத்தாடி' என்பார்கள். 'ஸ்தம்பக் கூத்தாடி' என்பதுதான் அப்படித் திரிந்து வந்திருக்கிறது. ஸ்தம்பம் என்பது தூண். 'மாலிக் ஷோ'வில் தொம்பங் கூத்தாடி வருவான். அனேகத் தூண்களில் ஒன்றில் அவனை ஏகப்பட்ட கட்டுப் போட்டுக் கட்டி வைத்திருக்கும். ஒரு திரையால் சொடக்குப் போடுகிற நாழி அவனை மறைத்து விட்டுத் திரையை எடுப்பார்கள். அந்த ஷுண காலத்துக்குள் அவன் எப்படியோ அத்தனை கட்டுக்களையும் அவிழ்த்து விட்டு அந்தத் தூணிலிருந்து விடுபட்டு, அதோடு மட்டுமில்லாமல் இன்னொரு தூணில் அதே மாதிரி அவ்வளவு கட்டுக்களையும் போட்டுக்கொண்டு காணப்படுவான்.

அவனுக்கு அப்படி ஒரு தந்திரம் தெரியும். முதலில் கட்டின போது கை, கால்களை, ஒருமாதிரி அகட்டி (அகற்றி) வைத்துக் கொண்டிருப்பான்; திரை போட்டவுடன் அவற்றை குறுக்கிக் கொள்வான்; உடனே கட்டுத் தளர்ந்து விடும்; அது கீழே விழுவதற்குள் மறுபடியும் அதே மாதிரி அகட்டிக்கொண்டு இன்னொரு தூணுக்குப் போய் விடுவான். இப்படித் தன் அங்கங்களைக் குறுக்கிக் கொள்வதாலேயே, அவற்றுக்கு மேலே போட்ட கட்டு விரிகிற மாதிரிதான் சாஸ்திரக் கட்டுக் களும். அஹங்காரத்தை மேலேயிருந்து கட்டுவது சாஸ்திரம். நாமே உள்ளுக்குள்ளிருந்து நம்மைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வதற்காக நம்மைப் பக்குவப்படுத்துவதற்கே இந்தக் கட்டு. மணி முடிச்சாக ஒரு கட்டு விழுந்து அதை அவிழ்க்க முடியாமல் ஆகிறபோது என்ன செய்வார்களென்றால் அந்தக்

கட்டை விட இறுக்கமாக இன்னொரு கயிற்றால் சுற்றுவார்கள். சுற்றுவார்களே தவிர, இதை (இரண்டாவது கயிற்றை) முடிச்சாகப் போட மாட்டார்கள். இப்படி இறுக்குகிறபோது கட்டுப் படுகிற வஸ்து முன்னைவிடக் குறுகுமாதலால், முதலில் மணி முடிச்சு விழுந்த கயிறு இப்போது 'தொளதொள' என்று ஆகிவிடும்.

அதனால், முடிச்சை அவிழ்க்காமலே அந்தக் கயிற்றை அப்படியே எடுத்துப் போட்டு விடலாம். அப்புறம் முடிச்சுப் போடாமல் இப்போது இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிற கயிற்றையும் விட்டு விடலாம். அப்போது வஸ்து ஒரு கட்டு மில்லாமல் ஸ்வதந்திரமாய் விடும்! அஹங்கார மனஸ் நம்மைக் கட்டிப் போட்டுப் படுத்துகிற பாட்டில் ஸம்ஸார பந்தம் மணி முடிச்சாக விழுந்திருக்கிறது. இப்போது, இதைவிட இறுக்கம் மாதிரித் தெரிகிற ஆசாரக் கட்டுக்களைப் போட்டுக் கொண்டால் அப்புறம் இரண்டு கட்டும் போய் நிஜமான ஆத்ம ஸ்வதந்திரத்தை அடையலாம்!

கர்மா என்றாலும், பக்தி என்றாலும், ஞானம், யோகம் என்று எந்தப் பெயரைச் சொன்னாலும் ஸாதனா மார்க்கங்களெல்லாம் மனஸைக் கட்டுப்படுத்துகிற ஒரே லக்ஷயத்துக்காக ஏற்பட்டதுதான். வாழ்க்கையில் ஒவ்வொன்றும் சாஸ்திரத்தைப் பார்த்து ஆசாரமாகப் பண்ண வேண்டும்; பூஜை புரஸ்காரந்தான்னன்றில்லை - பல தேய்ப்பதிலிருந்து ஆரம்பித்து எல்லாவற்றுக்கும் சாஸ்திர ரூப்படி செய்ய வேண்டும் என்று ஆரம்பித்தால், நமக்குத் தெரியாமலே, நம் மனஸ் போகிறபடிப் பண்ணாமல் அதைக் கட்டுப்பாட்டுக்குக் கொண்டுவந்து விடுவோம்.

ஆசாரம் சிக்கனத்துக்கு ரொம்ப உதவுகிறது என்ற பாயின்ட் இங்கேயும் வருகிறது. இப்போது மனஸில் எழும் புகிற பலதரப்பட்ட ஆசைகளுக்காகத்தானே செலவெல்லாம் செய்கிறோம்? கண்டதைத் தின்னத் தோன்றுகிறது, சினிமா ஆசை, டிரெஸ் ஆசை என்று இவற்றுக்காகத்தானே செலவு செய்கிறோம்? இந்தச் செலவுக்கெல்லாம் நிறைய சம்பாத்தியம் இருந்தால்தான் முடிகிறது என்பதால்தானே எத்தனை துராசாரமான தொழிலானாலும், எந்த அனாசார தேசத்தில் வேண்டு

மானாலும் போய்ப் பண்ணுவது என்று ஆகியிருக்கிறோம்? 'ஐயோ, இதைத் தின்பது பாபம்; இதைப் பண்ணுவது பாபம்' என்று சாஸ்திரங்களைப் பார்த்துப் பார்த்து மனஸின் ஆசைகளையெல்லாம் குறைத்துக் கொண்டு விட்டால் இத்தனை செலவுக்கு அவசியமில்லை. உள்ளூரோடு எத்தனை எளிய வாழ்க்கை வாழலாமோ அதற்குரிய ஸம்பாத்தியம் தருகிற ஒரு தொழிலைப் பார்த்துக் கொண்டு, நிம்மதியாக இருந்து கொண்டிருக்கலாம்.

வேண்டாத பொழுதுபோக்குகள் அலைச்சல்கள் இல்லாததால் தெய்வ சிந்தனையும் ஆத்ம விசாரமும் பண்ண நிறைய டயமும் கிடைக்கும். ஒரு 'சேஞ்ச் வேண்டும், வெளி லோகத்தைப் பார்க்க வேண்டுமென்றால் சேஷத்ராடனம், தீர்த்தாடனம் செய்யலாம். கோஷ்டியாகப் பல பேர் சேர்ந்து யாத்ரை போனால் அதிலே வேறெந்தப் பொழுதுபோக்குக் கேளிக்கையிலும் கிடைக்காத ஆனந்தம் கிடைக்கும். பஜனை, ஹரிகதா ச்ரவணம், உத்வஸம் இவற்றின் ஆனந்தம் சினிமாவிலும் நாவலிலும் கிடைக்கிற சந்தோஷத்துக்கு எத்தனையோ மேலானதாகத் தெரியும்.

ஆசாரம்

குறித்த நூல்கள்

இரண்டு தலைமுறையாகவே ஆசாரங்கள் எடுபட்டு வருகின்றன. அதனால், 'இப்போது சாஸ்திரப்படிப் பண்ணுவதென்றால் எங்கள் அகத்துப் பெரியவர்களுக்கும் சொல்லிக் கொடுக்கத் தெரியவில்லையே' என்பீர்கள். உங்களுக்கு யார் உபாத்யாயமோ அல்லது நல்ல ச்ரௌதிகளாக ஊரில் யார் இருக்கிறாரோ (ஒவ்வொரு ஜாதிக்கும் அதனதன் தர்மாசாரங்கள் தெரிந்த பெரியவர் இல்லாமல் போகமாட்டார்) அவரைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம். புஸ்தகங்கள் இருக்கின்றன.

எல்லாம் ரொம்ப detailed -ஆகப் போட்டு 'வைத்யநாத தீக்ஷித்யம்' என்று இருக்கிறது. அத்தனை பெரிசாக வேண்டா மென்றால் ஸோமதேவ சர்மாவின் புஸ்தகம் இருக்கிறது. முத்துஸ்வாமி அய்யர் என்றும் ஒருத்தர் தர்ம சாஸ்திரச் சுருக்கம் எழுதியிருக்கிறார்*

பழந்தமிழ் நூல்களும் நம்முடைய வைதிக ஸமயாசாரங்களைப் பற்றி நிறையச் சொல்லி இருக்கின்றன. 'ஆசாரக் கோவை' என்றே ஒன்று இருக்கிறது. திருக்குறள் தொடங்கி அவ்வை பாடல்கள், 'நன்னெறி', 'அறநெறிச் சாரம்' முதலான நூல்கள் நீதிகளையும் தர்மங்களையும் பொதுவாகச் சொல்லிக் கொண்டு போகும் போதே, அன்றாட வாழ்க்கையில் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய வைதிகாசாரங்களுக்கும் அங்கங்கே குறிப்பு காட்டிக் கொண்டு போகும். நீதி சாஸ்திரக் கருத்துகளை அப்படியே மொழி பெயர்த்து 'நீதி வெண்பா' என்றும் இப்படியொரு புஸ்தகமிருக்கிறது. பழந்தமிழ் நாட்டில் எந்த அரசனைப் பற்றியும் புராணத்திலோ, இலக்கியத்திலோ,

* ஹிந்து சமய ஆசார வழக்குகளைப் பற்றித் தற்போது கீழ்க்கண்ட தமிழ்ப் புத்தகங்கள் கிடைப்பதாகத் தெரிகிறது:

1. 'ஸம்ருதி முக்தாபலம்' என்னும் 'வைத்யநாத தீக்ஷித்யம்' (ஆறு பகுதிகள்);
2. 'கௌதம தர்ம ஸூத்ரம்'.
3. 'போதாயன தர்ம ஸூத்ரம்'. இவற்றின் பதிப்பாளர்: வேத தர்ம சாஸ்திர பரிபாலன ஸபை, கும்பகோணம்.
4. 'தர்ம சாஸ்திரச் சுருக்கம்' ஆர்.முத்துஸாமி அய்யர்; பதிப்பாளர்: கே.எம். நாகராஜ அய்யர், கீழ்விடையல், கருப்பூர், கொடவாசல் போஸ்ட், தஞ்சை மாவட்டம்.
5. 'ஸ்தாசாரம்' - ஸ்ரீவத்ஸ ஸோமதேவ சர்மா, பதிப்பாளர்: பவானி புக் சென்டர், 19, ஸ்டேஷன் ரோடு, சென்னை-600 033..
6. 'ஆசாரமுறை': மாயூரம் எம்.ராமநாத தீக்ஷிதர், பதிப்பாளர்: Sri Azhagia Kanni Vinayakar Temple Trust 35/867, Sabhapati Koil St. Salai, Trivandrum-695 023.
7. (சைவமானது): 'நித்யகன்ம நெறி' - கிடைக்குமிடம்; தருமபுரம் ஆதீனம், தருமபுரம், மயிலாடுதுறை.
8. (வைஷ்ணவமானது): 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ நித்யானுஷ்டானக் கிரமம்' - பதிப்பாளர், 'லிஃப்கோ' பதிப்பகம், தி.நகர், சென்னை-600 017.

சாஸனங்களிலோ சொல்லும்போது அவன் மனுந்திப்படி மறைவழி வருணாச்சிரமங்களை முறை பிறழாமல் நன்றாகப் பரிபாலனம் செய்து வந்தானென்று தப்பாமல் சொல்லியிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இப்படிப் பொதுப்படையாக வைதி காசாரங்களைச் சொல்வதோடு நிற்காமல் நித்யப்படி வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு கார்யமும் எப்படி சாஸ்திராசாரப்படிப் பண்ண வேண்டும் என்று விளக்கிச் சொல்வதற்கே ஏற்பட்டது தான் நான் சொன்ன 'ஆசாரக்கோவை'. தமிழிலே உயர்ந்த இலக்கிய ஸ்தானம் கொடுத்துப் போற்றும் நூல்களில் 'பதினெண் கீழ்க் கணக்கு' என்று பதினெட்டு புஸ்தகங்கள் உண்டு. இந்தப் பதினெட்டில் ஒன்றுதான் திருக்குறள். இன்னொன்று 'ஆசாரக் கோவை.' தமிழ் மக்கள் அதைப் பார்த்தால் ஆசாரங்கள் அத்தனையும் தெரிந்துகொண்டு விடலாம்!

அந்நாள் பெருமையும்
இந்நாள் சிறுமையும்

நம்முடைய முன்னோர்கள் எப்படி ஆரோக்யமாகவும் தேஜஸோடும், புத்திப் பிரகாசத்துடனும், மந்திர சக்தியுடனும், ஆத்ம சாந்தியுடனும் எல்லோரும் கொண்டாடும்படியாக இருந்திருக்கிறார்கள்? இப்போதுள்ள நாமோ எத்தனை வியாதி வக்கையோடு, ஒரு பவிஷாமில்லாமல், புத்தி மங்கி, மந்திர சக்தி என்கிறவரை போகாமல் ஸாதாரண புருஷ சக்திகூட இல்லாமல் எப்போதும் அசாந்தியோடு இருந்து வருகிறோம் என்பதைப் பார்த்து, அவர்கள் பின்பற்றி வந்த சாஸ்த்ரா சரணைகள் கஷ்டமாயிருக்கிறதென்று நாம் விட்டு விட்டது தான் நமக்கு அதைவிட எவ்வளவோ பெரிய நித்ய கஷ்டத் தைத் தந்திருக்கிறதென்று புரிந்து கொண்டு, அவற்றை இப்போதிலிருந்தாவது அனுஸரிக்க ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

முதலில் கொஞ்சம் சிரமமாயிருந்தாலும் பழக்கிக் கொண்டு ஆசாரமாக வாழ ஆரம்பித்து விட்டால், கொஞ்ச நாளிலேயே நம் சாஸ்திரங்கள் கேட்பதற்குக்கும் ஸௌக்யத்துக்கும் ஏற்பட்ட நேவேயன்றிக் கஷ்டம் உண்டு பண்ணுவதற்கல்லவென்று தெரிய ஆரம்பித்து விடும். விடிய ஐந்து நாழிகைக்கு முன்னாலே எழுந்து, ஸ்நானம் பண்ணி அருணோதய காலத்தில் அர்க்யம் கொடுத்து, ஸூர்யோதயம்வரை காயத்ரீ ஜபம் செய்து, அதன்பின் ஓளபாஸனம், பூஜை, மாத்யான்ஹிகம், வைச்வதேவம், அதிதி ஸத்காரம் பண்ணி ஸாத்விகமான ஆஹாரத்தைச் சாப்பிட்டு, இப்படியே ஸாயங்காலமும் ஸ்நானம் செய்து ஸந்தியா வந்தன அர்க்யம் ஸூரியன் மலை வாயில் விழும்போது கொடுத்து, அப்புறம் நக்ஷத்ரம் தெரிகிற வரை காயத்ரீ பண்ணி, அக்னி ஹோத்ரம், தேவாலய தர்சனம் அல்லது ஸத்கதா சிரவணம் எல்லாம் செய்தால் எப்படி வாழ்க் கையிலேயே ஒரு நிறைவு இருக்கிறது!

இப்போது அழுக்குப் பிடித்து அழுமுஞ்சியாயிருப்பது போய் எத்தனை சுகி ருசியுடன் பிரஸன்னமாக இருக்க முடிகிறது - என்று தெரியும். வேண்டாத காரியங்களைப் பண்ணி அலுத்து அப்படியும் அதில் குறையே இருப்பதால் நிம்மதியாகத் தூங்கக்கூட இல்லாமல் துஸ் ஸ்வப்னம் கண்டுகொண்டு, ஏழு எட்டு மணிவரை எழுந்திருக்க முடியாமல் படுத்துக் கொண்டிருப்பது என்றில்லாமல் வேண்டிய கர்மாக்களையே பண்ணுவதால் தெளிவோடும் திருப்தியோடும் ஸுகமாக நித்ரை செய்து, மறுநாள் பஞ்ச பஞ்ச உஷத் காலத்திலேயே பளிச்சென்று எழுந்திருந்து அன்றைய 'ரோமணை'ச் சுறுசுறுப் பாகக் கவனிக்க முடிகிறது என்று தெரியும்*. ஆத்மாவும் நிறைந்து, ஆரோக்ய த்ருடகாத்ரமும் பெற்றுச் சாந்தியாக ஸந்துஷ்டியாக நம் பூர்விகர்கள் வாழ்ந்தது இந்த ஆசார அனுஷ்டான பலத்தால்தான்.

அவரவரும் எத்தனைக்கெத்தனை தீட்டுக் கலக்காமல் personal purity-ஐக் காத்துக்கொண்டு அதனாலேயே ஸௌஸட்டியையும் 'ப்யூராக்' இருக்கப் பண்ணினார்களோ அத்தனைக்

* அருள் உரை, 37-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள கிருஹஸ்தாச்ரமம் என்ற உரையிலுள்ள அந்தணனின் அன்றாடம் என்கிற உட்பிரிவைப் பார்க்கவும்.

கத்தனை நாம் விழுப்பும் தீட்டுமாயிருந்து கொண்டு, நமக்குத் தான் ஸமுஹ உணர்ச்சியும் ஸஹோதரத்வமும் இருக்கின்றன என்று சொல்லிக் கொண்டே நாளுக்கு நாள் நம்மையும் அகசியாக்கிக் கொண்டு, ஸமுஹத்தையும் கெடுத்துக் கொண்டு வருகிறோம். லாண்டரீத் துணியை நாள் கணக்கில் தோய்க் காமல் போட்டுக் கொண்டு, ரயில், பஸ் என்று போவதில் ஒரு விதமான தீட்டு பாக்கியில்லாமல் சேர்த்துக்கொண்டு, க்ரமமாய் ஸ்நானம் கிடையாது என்று ஆக்கிக் கொண்டு, நினைத்த ஹோட்டலில் கண்ட ஆஹாரத்தைத் தின்று கொண்டு, தர்ம விருத்தமான சினிமாவிலும் நாவலிலும் பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இப்படியிருப்பதில் நம்மைப் பற்றி நாமே 'மாடர்னாக இருக்கிறோம்; மூட சாஸ்திரங்களை விட்டுவிட்டு புத்திமான் களாக முன்னேற்றம் கண்டு வருகிறோம்' என்று பெருமைப் பட்டுக் கொண்டாலும், கொஞ்சம் யோசித்தால் நமக்கு யதார்த்தம் புரியாமல் போகாது. யதார்த்தம் என்ன? தேஹ ஆரோக்யம், திரவிய ஸுபிக்ஷம், திருப்தி, மேதை, காந்தி, கௌரவம், தெய்விகமான அனுபவம் எல்லாவற்றிலுமே நாம் நம் பூர்விகர்களைவிட ரொம்பவும் கீழே போய்க்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதுதான். பாழுங் கிணற்றில் நன்றாக விழுமுன் இப்போதாவது நாம் கண்விழித்து நம்முடைய சாஸ்திர வழியிலே போக ஆரம்பிக்க வேண்டும். நாம் சிரமப்பட்டுப் புதுசாகப் பண்ணிக்கணும் என்றில்லாமல் பூர்விகர்களே 'ரெடி-மேட்' ஆக நமக்குக் கல்லையும் கான்கரீட்டையும்விட உறுதியான, குண்டு குழி விழாத பாதையாகப் போட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

'நாமாகப் புதுசாகப் பண்ணுகிறோம்' என்ற பெருமைக் காக அழிவுப் பாதையில் போகாமல், இந்த ஆசாரப் பாதையில் போய் நம்மை ரக்ஷித்துக் கொள்வோம். நம் 'கைங்கரியம்' நம்மோடு நிற்கவில்லை. நாம் கெட்டதோடு வரப்போகிற ஸந்ததிகளையும் கெடுத்து வைத்திருக்கிறோம். நாம் தந்த துணிச்சலில் அவர்கள் நாம் எப்படிப் பூர்விகர்களை உதாஸீனம் செய்தோமோ அதைவிட உக்ரமாக நம்மையும் தூக்கியெறிந்துவிட்டு, நம்மை விடவும் ஸ்வயேச்சைப்படி வெறியாட்டம் நடத்த வழிகோலி விட்டோம். கண் கெட்ட

பின் ஸூர்ய நமஸ்காரம் என்கிற நிலைக்குக் கிட்டத்தட்டப் போயாச்சு; இன்னும் முழுசாகப் போயேயாகி விடவில்லை என்பதால் - ச்வாஸம் வாங்கும்போதுகூட 'ஆக்ஸிஜன்' கொடுத்துப் பிழைத்த கேஸ்கள் இருக்கின்றனவே; அப்படி ஆக்ஸிஜன் கொடுத்துப் பார்க்க நாம் ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

இத்தனை கேவல ஸ்திதியை, கஷ்ட தசையை அடைந்த திலிருந்தே, விடுபட்டாக வேண்டுமென்ற நல்லறிவு பெற்று, அதற்காக ஊக்கமாக முயற்சி தொடங்க வேண்டும். மற்ற தேசங்கள் திண்டாடுவதைவிட, அவர்களைப் பார்த்து அவர்களைப் போலவே பண்ணி நாமும் திண்டாடுவது அவர்களைவிட நமக்குத்தான் பெரிய அவமானம். ஏனென்றால் அவர்களுடைய முன்னோர்கள் நம்முடைய பூர்வீகர்கள் நமக்குக் கொடுத்திருப்பதுபோல் இப்படிப்பட்ட ஆசாரங்களைக் கொடுத்திருக்கவில்லை. ஆசாரங்களைப் புஸ்தகத்தில் எழுதிக் கொடுத்திருப்பது பெரிசில்லை; அதை அவர்களே எத்தனையோ ஆயிரம் தலைமுறை வாழ்ந்து காட்டி, இது நடைமுறை ஸாத்யந்தான் என்று நன்றாக நிரூபித்து விட்டுப் போயிருக்கிறார்களே, அதுதான் பெரிசு!

உயிருதாரணத்தால்
உண்டான சாஸ்திரம்

இப்போது நான் சொன்ன விஷயத்தை இன்னம் கொஞ்சம் எக்ஸ்ப்ளெயின் பண்ண வேண்டும். வாழ்ந்து காட்டுவது, புஸ்தகம் எழுதுவது என்று இரண்டு சொன்னேன். நம் ஆசார, அனுஷ்டானங்களுக்கு ஏகப்பட்ட சாஸ்திரப் புஸ்தகங்கள் இருக்கின்றன. ஆனாலும் இதிலே நன்றாகக் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால், அந்தக் கிரந்த கர்த்தாக்கள் அந்தப் புஸ்தகங்களில் இது இது ரூல் என்று எழுதி வைத்ததற்

குப் பிறகே அதைப் பார்த்து அப்படியப்படி ஜனங்கள் பண்ணினார்களா - வாழ்ந்து காட்டினார்களா என்றால் அதுதான் இல்லை. அந்தக் கிரந்த கர்த்தாக்களுக்கும் முன்னாலிருந்தே இந்த ஆசார அனுஷ்டானங்களை அவர்களுடைய பூர்விகர்களும் வாழ்க்கையில் அனுசரித்துத்தான் வந்திருக்கிறார்கள்.

அதைத்தான் பின் ஸந்ததியாரை உத்தேசித்துப் புஸ்தகத்தில் எழுதி வைத்தார்கள். அதாவது சாஸ்திரத்தைப் பார்த்து வாழ்க்கை நடத்தவில்லை. வாழ்க்கையில் நடத்தப்பட்டதையே சாஸ்திரத்தில் எழுதினார்கள். மனுஸ்மிருதி முதலான எந்த ஸ்மிருதியைப் பார்த்தாலும் சரி, ஆபஸ்தம்ப - ஆச்வலாயன ஸூத்ரங்களைப் பார்த்தாலும் சரி, அனேக தர்ம சாஸ்திரங்களில் சிதறிக் கிடக்கும் ரூல்களைத் திரட்டிக் கொடுக்கும் நிபந்தன கிரந்தங்களைப் பார்த்தாலும் சரி, அந்த மனுவோ, ஆபஸ்தம்பரோ, ஆச்வலாயனரோ, நிபந்தன கிரந்தம் பண்ணினவரோ தாங்களாக ஒரு சின்ன 'ரூல்' கூடப் பண்ணினதாகச் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை; ஏற்கெனவே இருக்கிற ரூல்களைத் திரும்பச் சொல்கிறதாகவே ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படும்.

இது ஒரு பெரிய ஆச்சரியம். 'ஸனாதன தர்மம்' என்ற வார்த்தைக்கு முற்றிலும் பொருத்தமாக, புஸ்தகங்கள் தோன்றுகிறதற்கு முன்பே நம்முடைய தர்மாசார வாழ்க்கை தோன்றி விட்டது! முதல் முதலில் யார் இப்படிப் பஞ்சகச்சத்தை ஏற்படுத்தினது? நெற்றிக்கு இப்படி இப்படி இட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்று 'இனாகுரேட்' பண்ணினது யார்? எந்தக் காரியமானாலும் ஆசமனம் பண்ணுவதற்கு, நெற்றியில் குட்டிக் கொள்வதற்கு 'ஆரம்ப விழா' என்று என்னைக்காவது யாராவது செய்தார்களா? ஒன்றும் சொல்லத் தெரியவில்லை. ஆதிக்கும் ஆதிக்கும் ஆதியிலிருந்தே இப்படியெல்லாம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். இந்த லோகத்தையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித் திருக்கிற ஒரு மஹாசக்தியை எப்போதும் தொட்டுக் கொண்டவர்களாக அந்த ஆதி புருஷர்கள் இருந்ததால், இந்த லோக வாழ்க்கைக்கு எது நல்லது, இதற்கும் நல்லதாக இருந்து கொண்டே இதிலிருந்து விடுவித்து நித்யானந்தத்தில் சேர்க்கக் கூடியதாக உள்ளது 'எது என்பதை அவர்கள் தெரிந்து கொண்டு, அப்படியே வாழ்ந்து காட்டியதுதான் நம்முடைய தர்மங்களாகவும், நீதிகளாகவும், ஆசாரங்களாகவும், அனுஷ்

டானங்களாகவும் ஆகி சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த ஸனாதன தர்ம மார்க்கத்தை, ஆசார அனுஷ்டானப் பாதையைப் போட்டவர் யார்? பேர் சொல்லத் தெரியாது. குறிப்பாக யாரையும் காட்ட முடியாது. ஆனால், பாதை மட்டும் இருப்பது தெரிகிறது. இதனால்தான் நான் ஹிந்து தர்மத்தை, 'ஒற்றையடிப்பாதை' என்று சொல்வது. ஒற்றையடிப்பாதை பிரத்யக்ஷமாகத் தெரிகிறது. ஆனால், யார் போட்டார் என்று கேட்டால் சொல்லத் தெரியுமா? தார் ரோடு, கப்பி ரோடுக்கெல்லாம் சொல்லலாம். இந்தக் கவுன்ஸிலர் திட்டம் போட்டார்; இந்தக் கமிஷனர் ஸாங்க்ஷன் பண்ணினார்; இந்தக் கண்ட்ராக்டர் வேலை எடுத்துக் கொண்டார்; இந்தத் தொழிலாளிகள் வேலை செய்தார்கள் என்று மற்ற ரோடுகளுக்கெல்லாம் காரணமான ஆளைக் காட்டலாம். ஒற்றையடிப் பாதைக்கு மட்டும் முடியாது. அது 'ப்ளான்' பண்ணி, 'மெஷர்மெண்ட்' பார்த்து, சம்பளம் கொடுத்துப் போட்டதல்ல. யார் என்று குறிப்பாகச் சொல்லத் தெரியாமல் அனேக ஜனங்கள் நடந்து நடந்தே உண்டானது அது. ரோடு போட்ட பிறகு அதில் ஜனங்கள் நடக்கிறார் களென்றால் இதுவோ ஜனங்கள் நடந்ததாலேயே ஏற்பட்ட பாதை! புஸ்தக ரூலால் ஏற்படுத்தும் வாழ்க்கை முறை இல்லை; வாழ்க்கை முறையால் ஏற்பட்ட புஸ்தக ரூல்!

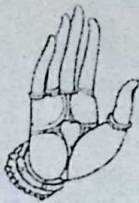
மற்ற மதாசாரங்கள், ஸ்தாபனங்களின் சட்டதிட்டங்கள் சிலரால் உத்தேசிக்கப்பட்டு, ப்ளான் பண்ணிப் போட்டவை. அதுதான் தார் ரோடு மாதிரி நன்றாயிருக்கிறது என்று தோன்றலாம். 'அதிலேதான் வேகமாக கார் ஸவாரி முடிகிறது, உம்முடைய ஒற்றையடிப் பாதையில் முடியுமா?' என்று கேட்கலாம். ஆனால், நன்றாயிருக்கிற அதற்குத்தான் வருஷா வருஷம் ரிப்போர் பார்த்தாக வேண்டியிருக்கிறது. இல்லா விட்டால் குண்டும் குழியும் விழுகிறது. ஒற்றையடிப் பாதையோ ரிப்பேராகிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா? ஜனங்கள் நடக்க நடக்கத் தார் ரோட் தேய்கிறது என்றால், ஒற்றையடிப் பாதையோ அவர்கள் நடக்க நடக்க இன்னம் உறுதியாகவும் பளிச்சென்றும் ஆகிறது. அதாவது ஜனங்கள் வாழ்ந்து காட்டும்போது, எவரோ சிலர் 'ப்ளான்' பண்ணினதாக உள்ள வழிமுறைகள் அதற்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல்

நசித்துப் போகின்றன.

இப்படித்தான் பழங்கால கிரேக்கர் மதம், ஹீப்ரு மதம், கன்ஃபூஷியஸ் மதமெல்லாம் எடுபட்டுப் போய் விட்டன. ஆனால், நம்முடைய சாஸ்திர ஆசரணைகளோ வழி வழியாக ஜனங்கள் அனுஷ்டிக்க மேலும் மேலும் பிரகாசம் பெற்றிருக்கின்றன. கார் ஸ்வாரி மாதிரி இங்கே சேர வேண்டிய இடத்துக்கு வேகமாகப் போய்ச் சேர முடியாமலிருக்கலாம்; நின்று நிதானமாக, படிப்படியாகத்தான் 'எவல்யூஷன்' ஆகி goal வரும்; ஆனால், நிச்சயமாக வரும். தார் ரோடில் போகிற கார் வேகமாகப் போனாலும் goal-ஐ அடையுமா என்பதே ஸந்தேகம். வேகமாகப் போவதாலேயே அதற்கு விபத்து வந்து விடுகிறது; அதோடு கூட ரோடும் குண்டு - குழி விழுந்து ரிப்பேராகிறது! ரோடு இப்படி ஆவதால் கார் ஸ்வாரியிலும் பெரிய ஆபத்துக்கே இடமிருக்கிறது. ஒற்றையடிப் பாதையில் ஒரு நாளும் ஆக்ஸிடென்ட் ஏற்படாது.

இன்னொன்றையும் கவனிக்க வேண்டும். தார் ரோடு மேடு - பள்ளம், குறுகல் வழி முதலானதுகளில் சுற்றிச் சுற்றித்தான் போகும்; ஒற்றையடிப் பாதையோ குறுக்கு வழி. அதனால், தார் ரோடில் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு காரில் போய் ஓர் இடத்தை அடைகிறதற்குள், ஒற்றையடிப்பாதையில் நடந்து போயே அந்த இடத்தை அடைந்து விடலாம்.

நவீன ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் சொல்கிறதையே ஒப்புக்கொண்டாலும் குறைந்த பசும் ஐயாயிரம் வருஷமாக (3000 B. C. Vedic Civilisation என்கிறார்கள்), நூற்றுக்கணக்கான தலைமுறையினர் நடந்த வழியை நாம் விட்டு விட்டு, நாம் கெட்டது போதாதென்று பின் ஸந்ததியினருக்கும் கெடுதலை உண்டாக்கியிருக்கிறோம். ஜனங்கள் நடக்காமலேயிருந்தால் ஒற்றையடிப் பாதை மூடிப்போய் விடுமல்லவா? இந்தத் தலைமுறையினரான நாம் நம்முடைய சாஸ்திர மார்க்கம் வருங்காலத்தவருக்குத் தெரியாமலே மூடிப் போகிற மாதிரிப் பண்ணும் பெரிய தோஷம் நமக்கு ஏற்படாமல் கருணாமூர்த்தியான பகவான்தான் காப்பாற்ற வேண்டும். இப்போதாவது நாம் இந்த விஷயங்களை ஆலோசித்து, நம் முன்னோர்கள் சென்ற வழியிலே திரும்பி, ஆசார அனுஷ்டானங்களை நடத்தி மேன்மை அடைய ஈசன் நமக்கு நல்லறிவைக் கொடுப்பானாக!

ஆசாரமும் ஆஹாரமும்

ராஜா ஒருத்தன் இருந்தான். அவனுக்கு ஒரு குரு. அவர் நல்ல மஹான். அடிக்கடி அரண்மனைக்குப் போய் உபதேசம் பண்ணிவிட்டு வருவார். அப்படி ஒரு நாள் காலையில் போனவர் நீண்ட நேரம் அனேக விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததால் மத்யான்னம் வந்துவிட்டது.

‘இங்கேயே பிசைப் பண்ணிவிட்டுப் போகணும். ஆசார நியமத்தோடு, தனியாகப் பண்ணிப் போட ஏற்பாடு செய்கிறேன்’ என்று ராஜா ரொம்பவும் கேட்டுக் கொண்டான்.

அவனுடைய பிரார்த்தனையை மறுக்க முடியாமல் மஹான் அரண்மனையிலேயே போஜனம் செய்தார்.

அப்போது நல்ல வெயில் வேளை வந்து விட்டதாலும், பஞ்சபக்ஷய போஜனம் பண்ணினதில் அவருக்குக் களைப்பாக இருந்ததாலும் அங்கேயே கொஞ்ச நேரம் இளைப்பாறினார்.

அவர் சிரம பரிஹாரம் பண்ணிக் கொண்ட அறையின் சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு முத்து மாலை அவர் கண்ணில் பட்டது. அது ராஜாவுடையது; விலை உயர்ந்த முத்தாலானது.

நல்ல வைராகியான அவருக்கு எதனாலோ அன்றைக்கு அந்த முக்தாஹாரத்தைப் பார்த்தவுடன் அதை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு விடவேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. ரொம்ப ‘ஸ்ட்ராங்க்’ ஆக உண்டாயிற்று.

பக்கத்தில் யாருமில்லாததால் சட்டென்று அதை எடுத்து, வஸ்திரத்துக்குள் ஒளித்து வைத்துக் கொண்டு விட்டார்.

சாதாரண மனிதர்கள் பண்ணினாலே திருட்டு என்பது பாவம், குற்றம். மஹானாக - ராஜகுருவாக இருந்தவர் கொஞ்சங்கூட மனஸை உறுத்தாமல் இப்படிப் பண்ணிவிட்டு, தாம் பாட்டுக்கு ஆச்ரமத்துக்குத் திரும்பிப்போய் விட்டார்.

சித்தே (சற்று) நாழி ஆன அப்புறம் ஹாரம் திருட்டுப் போய்விட்டதென்று அரண்மனையில் தெரிந்தது. ஒரே பரபரப்பு. எங்கே பார்த்தாலும் தேடினார்கள். யாரையும் விடாமல் சோதனை பண்ணிப் பார்த்தார்கள். ஆனால் வாஸ்தவத்தில் அது காணாமல் போனதற்குக் காரணமான குருவை மட்டும் எவரும் கொஞ்சங்கூட ஸந்தேஹப்படவில்லை. ஏனென்றால் அன்னிக்கு (அன்றைக்கு) வரையில் அவர் அவ்வளவு சுத்தராயிருந்தவர்.

‘பழி ஓரிடம் பண்டம் ஓரிடம்’ என்று யார் யாரையோ பிடித்து, மரியாதை ஸ்தானத்திலிருந்தவர்களை வாயால் கேட்டும், ஆள் - படைகளை அடித்து உதைத்தும் ‘என்கொயரி’ ‘இன்வெஸ்டிகேஷன்’ நடத்தினார்கள். தடயம் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை.

ஒரு நாள் போச்சு. அன்று ராத்திரி முழுக்க குருவுக்கு சரியாகத் தூக்கமேயில்லை. குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுத்த தால் அல்ல. மத்யானம் பண்ணினது போதாது என்று ராத்திரியும் ஏதோ கன்னா பின்னா எண்ணம். அது வேணும் - இது வேணும் என்கிற ஆசை தோன்றிக் கொண்டிருந்ததாலேயே தூக்கம் வரவில்லை!

பெரிய சாப்பாடு சாப்பிட்டுவிட்டு ராத்திரி பூரா தூங்காத தால் ஜீர்ணக் கோளாறு ஏற்பட்டது. மறுநாள் காலை முழித்துக் கொள்கிறபோதே வயிற்றிலே ‘கடமுடா’ பண்ண ஆரம்பித்தது. பேதி பிடித்துக் கொண்டது; அஞ்சு தடவை, ஆறு தடவை போய் ரொம்ப பலஹீனமாய்விட்டது. நல்ல வெயில் வேறு வந்துவிட்டது.

ஆனாலும் இப்படி உடம்பு ஆயாஸப்பட்டுப் போனாலும் பேதியானதிலிருந்தே அவருடைய மனஸுக்கு ஒரு தெளிவு ஏற்படத் தொடங்கியிருந்தது. முதல் நாள் உண்டான கெட்ட

எண்ணமும், ஆசைகளும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக விலகிக் கொண்டே வந்தன. இப்போது இனி மேலே 'போவதற்கு' எதுவுமேயில்லை என்கிற மாதிரி உடம்பு கிழித்த நாராக ஓய்ந்துபோன ஸ்திதியில் அவருடைய வழக்கமான உசந்த மனஸே அவருக்குத் திரும்பிவிட்டது.

அந்த வெயிலிலே, உடம்பு ஓய்ந்துபோன நிலையிலேயே முத்து மாலையை எடுத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்கு ஓடினார்.

ராஜாகிட்டே போய், அந்த ஹாரத்தைக் கொடுத்தார்.

'என்ன காரணமென்றே தெரியவில்லை. நேற்றைக்கு மத்யான்னத்திலிருந்து என் புத்தி கெட்டுப் போய்க் கிடந்தது. அந்தக் கெட்ட ஆவேசத்தில் நான்தான் இந்த மஹாபாவத் தைப் பண்ணினது. சன்னியாஸியானவன் சிஷ்யன் என்று ஆச்ரயித்திருக்கிறவனுடைய சொத்தை, அவன் போட்ட ஆஹாரத்தையும் சாப்பிட்டுவிட்டு உடனே அபஹரிக்கிற பாபத்தைப் பண்ணிவிட்டேன். திருடனை எப்படித் தண்டிக்க வேண்டுமோ அப்படி எனக்குச் சிஷ்ய பண்ணு. அதோடு இன்னம் பல பேரை இதுவரை ஸந்தேகப்பட்டு நீ தண்டிக்கும் படியாகவும் கண்டிக்கும்படியாகவும் நேர்ந்ததற்கும் நான் காரணமானதால் அதெல்லாவற்றையும் சேர்த்து வைத்து எனக்கு சிஷ்ய கொடு. என்னால் எத்தனை நிரபராதிகளுக்குக் கஷ்டம் ஏற்பட்டு விட்டதென்பதில் எனக்கு உண்டாயிருக்கும் வேதனை அப்போதுதான் தீரும்' என்று ராஜாவிடம் சொன்னார்.

ராஜா சிரித்தான். 'உங்கள் சிஷ்யன் என்கிறதாலேயே உங்களுடைய அனுக்ரஹத்தில் எனக்கும் ஏதோ கொஞ்சம் அறிவு உண்டாகியிருப்பதால் என்னால் உண்மையை ஊஹிக்க முடிகிறது. நீங்கள் இப்போது சொன்ன மாதிரி ஒரு நாளும் நடந்திருக்க முடியாது. உங்களுடைய பரம தயாளத்தினால் தான் நீங்கள் இப்படித் தை சொல்லுகிறீர்கள். நிஜத் திருடன் என்ன தண்டனை கிடைக்குமோ என்ற பயத்தில் அப்புறம் உங்களிடம் வந்து, 'சரணாகதி, காப்பாற்ற வேண்டும்' என்று காலில் விழுந்திருப்பான். தஞ்சம் என்று வந்தவனைத் தாங்கித் தானாக வேண்டும் என்ற கருணையில் அவனுக்கு அபயம்

தத்துவிட்டு, இப்போது நீங்களே குற்றத்தைச் செய்ததாகக் கதை சொல்லுகிறீர்கள். நீங்கள் குற்றத்தை ஒத்துக் கொண்டாலும் நீங்கள் சொல்வதை நான் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன்' என்றான்.

மஹான் ரொம்பவும் மறுத்தார், மன்றாடினார். 'நானாகப் பண்ணின குற்றப்படி நான் திருடன்; இப்போது நீ அந்தக் குற்றத்தை மறுத்து, நான் பொய் சொல்கிறேன் என்பதாக இன்னொரு விதத்தில் என்னைக் குற்றவாளி ஆக்குகிறாய்! வேண்டாமப்பா. என்னைத் தண்டி! அதுதான் என் மனஸை ஆற்றும். குரு சொல்லைக் கேட்க வேண்டியதும், குருவுக்கு சந்தோஷம் தருவதைச் செய்வதுந்தானே சிஷ்யனின் தர்மம்?' என்றார்.

ராஜா யோசித்தான். அப்புறம் சொன்னான். எனக்குச் சொல்லவே வாய் கூசினாலும் நீங்கள் விடாப்பிடியாகச் சொல்வதால் நீங்கள்தான் ஹாரத்தை எடுத்ததாக வைத்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறேன். ஆனாலும் குற்றம் ஒன்றாகவே இருந்தாலும் எந்தக் காரணத்துக்காக அது பண்ணப்பட்டது என்பதையும் ஆராய்ந்து அதை ஒட்டியே ஒரே குற்றத்துக்கு வேறு வேறு சிஷ்யுகளை நீதி சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. எப்படியாகப்பட்டவர் என்ன மாதிரியான சந்தர்ப்பத்தில், எந்தவிதமான நோக்கத்துக்காகக் குற்றம் செய்தார் என்று கவனித்தே தீர்ப்புச் செய்ய வேண்டும். (சர்க்கம்ஸ் டன்ஸ், மோடிவ் பார்த்தே ஸென்டென்ஸ் பண்ண வேண்டும் என்றுதானே இப்போதும் லா இருக்கிறது?) அதனாலே மஹானான தாங்கள் இப்படியொரு காரியம் பண்ணினீர் களென்றால் எந்தக் காரணத்தின் மேலே. அப்படிப் பண்ணினீர்கள் என்று தெரிந்து கொள்ளாமல் தண்டிக்கிறதற்கில்லை. முதல் தடவை குற்றம் பண்ணினவர் தாமே அதை ஒத்துக் கொண்டு, திருட்டுக் குற்றமானாலும் பொருளையும் ஒப்பு வித்து விடுகிற பக்ஷத்தில் தண்டிக்காமலே விட்டு விடலாம் என்று சாஸ்திரம் இடம் தருகிறது' என்றான்.

'இப்படியெல்லாம் சொல்லி என்னை நீ அடியோடு தண்டிக்காமல் விடப்படாது. எத்தனையோ காலமாக நீ நீதி பரிபாலனம் செய்து வந்திருப்பதால் நீதான் காரணத்தைக்

கண்டுபிடித்து, கொஞ்சமோ நஞ்சமோ அதற்கான சிகைஷயைத் தரவேண்டும். ஏனென்றால் இந்தத் திருட்டு புத்தி எனக்கு எப்படி வந்தது என்பதற்கு எனக்கு எந்தக் காரணமும் தெரிய வில்லை' என்று குரு சொன்னார்.

அதற்கு ராஜா, 'உங்களைப் போன்ற ஒரு மஹானே தன் சொந்த விஷயமான ஒன்றில் காரணம் தெரியவில்லை என்னும் போது மற்றவர்கள் யார் அதை ஆராய்ந்து தெரிந்து கொள்ள முடியும்? தாங்களே தீர்க்கமாகச் சிந்தனை செய்து சொன்னால் தானுண்டு' என்றான்.

'ஸரி நேற்றைக்குக் கெட்டுப் போயிருந்த புத்தியை இன்றைக்காவது தெளிவித்து, கெட்டதற்குத் தண்டனை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற புத்தியைத் தந்திருக்கிற பகவானைப் பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்டு பார்க்கிறேன்' என்று அந்த மஹான் சொல்லி, ஈசுவரத்தியானம் பண்ணினார்.

கொஞ்ச நேரத்துக்கு அப்புறம், 'ஆமாம்; இப்போதுதான் காரணம் கொஞ்சம் புலப்பட ஆரம்பித்திருக்கிறது. நேற்றைக்கு வழக்கத்துக்கு வித்யாசமாக ஏதாவது நடந்ததா என்று பார்த்தால், நீ பிரியத்தின் பேரில் நிர்ப்பந்தம் செய்ததால் நான் இங்கே சாப்பிட்டது ஒன்றுதான் தெரிகிறது. அதற்கப்புறந்தான் இந்த பாப காரியத்தில் என் புத்தி பிரவேசித்திருக்கிறது. அதோடு அப்புறமும், ராத்திரிகூட, மனஸு கெட்டே கிடந்தது. ஆனால், இன்றைக்கு அதிஸாரம் மாதிரி பேதியாக ஆகக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகத் தெளிவு ஏற்பட்டு, பண்ணின தப்பு புரிந்து விட்டது. இப்போது இதற்குக் காரணமும் ஊஹித்துக் கொள்ள முடிகிறது. நேற்றுச் சாப்பிட்ட அன்னம் வயிற்றில் இருந்த வரையில் மனஸு கெட்டுப் போயிருந்திருக்கிறது; இன்றைக்குத் தெய்வ சங்கல்பத்தால் அதிஸாரம் உண்டாகி, அது வெளியே போகப் போகக் கெட்ட எண்ணமும் வெளியேறியிருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது. இதிலிருந்து சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி அன்ன தோஷத்தால்தான் குணதோஷம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று அனுமானிக்கத் தோன்றுகிறது. அனுமானத்தை ஊர்ஜிதம் பண்ணிக் கொள்வதற்கு நீ வேண்டுமானால் நேற்று அன்னமாகப் பக்குவம் பண்ணின அரிசி முதலானதுகள் எங்கேயிருந்து வந்தது என்று விசாரணை பண்ணிப்பார்'

என்றார்.

அன்னம் என்பதில் ப்ரோட்டின், கார்போஹைட்ரேட், வைட்டமின் முதலியன மட்டும் இல்லை. அதைச் சமைத்தவர், தான்யமாகவும், பச்சைக் காய்கறியாகவும் அதை விலைக்கோ, தானமாகவோ கொடுத்தவர், அதைப் பயிர் பண்ணியவர் ஆகியவர்களுடைய குணதோஷங்களும் அந்த அன்னத்தில் ஸூக்ஷ்மமாக டெபாஸிட் ஆகி, சாப்பிடுகிறவனுக்குள் போகிறது. இவர்கள் தோஷமுடையவர்களாயிருந்தால் சாப்பிடுகிறவனையும் அந்தத் தோஷம் தொற்றிக்கொள்ளும். இதுதான் அன்ன தோஷம் என்பது.

ராஜா உடனே உக்ராண மணியக்காரனுக்குத் தாக்கீது அனுப்பினான். முதல் நாள் குருவுக்குச் சமைத்துப் போட்ட அரிசி எங்கேயிருந்து வந்தது என்று விசாரித்துத் தெரிவிக்கும்படி உத்தரவு போட்டான்.

மணியக்காரன் பூரா விவரங்களையும் விசாரணை பண்ணித் தெரிவித்தான். என்ன தெரிவித்தானென்றால்: சில நாள் முந்தி ஒரு பெரிய கொள்ளைக்காரன் கடைத் தெருவில் ஒரு பெரிய மளிகைக் கடையிலிருந்து ரொம்ப உசந்ததான சன்ன சம்பா மூட்டைகளைத் திருடி, அப்புறம் ராஜ ஸேவகர் களிடம் பிடிப்பட்டுவிட்டான். அவனோடு, அரிசி மூட்டையும் கைப்பற்றப்பட்டது. அப்புறம் அவனுக்குச் சிஷையும் விதிக்கப் பட்டது. ஆனாலும் உடைமைக்கு (அரிசிக்கு) சொந்தக்காரன் அதை ராஜாங்கத்திலிருந்து திரும்பி வாங்கிக் கொள்வதற்கான due date ஆகியும் எதனாலோ ஆஜராகவில்லை. அதனால் சட்டப்படி அந்த அரிசி அரண்மனைப் பண்டகசாலையில் சேர்க்கப்பட்டுவிட்டது. நேற்றுவரை பிரயோஜனப்படுத்தாத அந்த அரிசியைத்தான் நல்ல ரகமாயிருக்கிறதே, முதன் முதலில் குருவுக்கு நைவேத்யம் பண்ணினால், பாக்கியெல்லாம் அவருடைய பிரஸாதமாகுமென்று நினைத்து நேற்று பாகசாலைக்காரர்கள் அவருக்குச் சமைத்துப் போட்டார்கள்.

மணியக்காரன் ராஜாவுக்கு இந்த விவரங்களைத் தெரிவிக்க, ராஜா மஹானுக்குச் சொன்னான்.

இரண்டும் இரண்டும் நாலு என்கிற மாதிரி அந்த மஹானுக்கு எப்படித் திருட்டுப் புத்தி உண்டாச்சு என்பது தெரிந்துவிட்டது. திருட்டுச் சொத்தை ராஜ தர்மப்படி ராஜா ஸ்வீகரித்தாலும் அது மஹானுடைய ஸாத்விக ஸன்னியாஸ தர்மத்துக்கு விரோதமானதால் அவரை 'அஃபெக்ட்' பண்ணி விட்டது. ஆனாலும் அவர் மனஸிறிந்து குற்றம் பண்ணாத தாலும், அவருடைய பூர்வ சரித்ரம் சுத்தமானதாலும் பகவானே அப்புறம் அவருக்கு அதிஸாரம் உண்டாகுமாறு பண்ணி அவருடைய உடம்பிலிருந்து அந்த அன்ன ஸத்து ரத்த மாகச் சேராமல் வெளியேறும்படிச் செய்து, தோஷத்தைப் போக்கிவிட்டான்.

ராஜாவிடம் குரு, 'பார்த்தாயா? இதனால்தான் ராஜாவின் அன்னம் கூடாது என்ற சாஸ்திர நியமப்படி நான் இருந்தேன். நீ பிடிவாதம் பிடித்தாய் என்பதால் நான் விட்டுக் கொடுத்ததில் இத்தனை வினை வந்து சேர்ந்தது.

'எப்படி ஒருத்தனுடைய வியாதியின் அணுக்கள் இன்னொருத்தன் சரீரத்தில் பரவி அந்த வியாதி இவனுக்குத் தொற்றிக் கொள்கிறதோ அப்படியே, கெட்ட எண்ணத்துடன் செய்த காரியங்களில் சம்பந்தப்பட்ட வஸ்துவில் அதைச் செய்தவனின் மானஸிகப் பரமானுக்கள் ஒட்டிக் கொண்டிருக்குமாதலால், அந்த வஸ்து இன்னொருத்தனுக்கு உள்ளே போனால், இவனுக்கும் அந்தக் கெட்ட எண்ணம் தொற்றிக் கொள்ளும். நேற்றுச் சாப்பிட்ட அரிசியில் படிந்திருந்த திருட்டுக்குண பரமானுக்கள் எனக்குள்ளே போனதன் விளைவைப் பார்த்ததிலிருந்து இது எவ்வளவு உண்மையென்று நிரூபணமாகிறது' என்றார்.

காரணத்தைப் பார்த்தே குற்றத்துக்குத் தண்டனை தர வேண்டுமென்ற ராஜா, அவரை நிர்ப்பந்தப்படுத்திச் சாப்பிட வைத்த தான், ஒரு மஹானுக்குப் பக்குவம் செய்யும் உணவு எப்படியிருக்க வேண்டுமென்று கவனிக்காததாலேயே இப்படி ஏற்பட்டதால் குற்றம் தன்னுடையதே என்றான். அவரை 'அப்ஸால்வ்' பண்ணிவிட்டான். அது அறியாமையால் அவன் செய்ததே. நல்லெண்ணத்துடனும் குருபக்தியாலும் அவன் செய்ததே என்பதாலும், அவன் பச்சாதாபப்பட்டு மன்னிப்புக்

கேட்டுக் கொண்டதாலும் குற்றமாகாது என்று குருவும் அவனை சுழமித்துவிட்டு விட்டார்!

உணவும், அதனுடன் தொடர்பு கொண்டோரும்

இப்படிச் சதை போகிறது. இதிலே நாம் கவனிக்க வேண்டியது என்னவென்றால் சாப்பாட்டோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களின் குணதோஷங்கள் சாப்பிடுகிறவனை பாதிக்கின்றன என்பதே. அந்த குரு மாதிரியே நாமும் தெரியாததனத்தால் தான் தோஷமுள்ளவர்களின் சம்பந்தம் கொண்டதைச் சாப்பிடுகிறவர்களாயிருப்போம். உங்களை ஒருத்தர் சாப்பிடக் கூப்பிடுகிறார்; அல்லது க்ளப் (ஹோட்டல்) காண்மன் எதிலாவது எவனோ சமைத்து, எவனோ 'சர்வ், பண்ணுவதை நீங்கள் சாப்பிடுகிறீர்களென்றால், இவர்களுடைய குணமென்ன, தோஷமென்ன என்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க முடியாது தான். ஆனால் இப்படிப்பட்ட நிலையில் நாம் சாப்பிடுவதால், அந்த மஹானை பகவான் மன்னித்து நல்ல புத்தியைத் தந்தது போல் நமக்கும் பண்ணி விடுவான் என்று நினைத்துவிடக் கூடாது! அப்படிப்பட்ட மஹானையும்கூட ஒரு நாளெல்லாம் அன்ன தோஷம் சறுக்கித்தான் விட்டது. அவரே சிஷ்யன் சொத்தை அபஹரிக்கிற பாபத்தை முதலில் செய்யத்தான் செய்தாரென்றால், அவர் மாதிரியில்லாமல் ஸாதாரண ஆஸாமிகளாக உள்ள நம் கதி இதைவிட எவ்வளவோ மோசமாகுமென்றுதான் அறிவு பெற வேண்டும்!

தெரியாமல்தான் அனேகத் தப்புப் பண்ணுகிறோம்; வாஸ்தவம். ஆனால், தெரிவிக்கிறதற்குத்தான் சாஸ்திரங்கள் இருக்கின்றனவே, அவற்றை ஏன் பார்க்கக் கூடாது? நமக்கு அனேக விஷயங்கள் ஸ்வயமாகத் தெரியாதபடி ஈசுவரன் நம் கண்ணை மூடித்தான் வைத்திருக்கிறானென்றாலும், அவனே கண்ணைத்

திறக்கப் பண்ணுவதற்காக அனேக மகான்கள் மூலம் சாஸ்திரங்களையும் கொடுத்திருக்கிறான் அல்லவா? வேறே எத்தனையோ காரியங்களைச் செய்யும் நாம், கண்ட கண்ட விஷயங்களைப் படிக்கும் நாம், நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன, செய்ய வேண்டாதது என்ன என்று ஈசுவராக்களுயாகப் பெரியவர்கள் கொடுத்திருக்கிற தர்ம சாஸ்திரங்களைப் பார்க்க மாட்டேன் என்று இருந்து கொண்டே, 'தர்மாதர்மம் தெரியாமல் தப்புப் பண்ணினதற்காக பகவான் தண்டிப்பானா?' என்று கேட்டால் அது நியாயமேயில்லை!

இதுவரையில் உங்களுக்குத் தெரியாவிட்டாலும் இதோ இப்போது உங்களுக்கு நான் சொன்னதிலிருந்து ஆஹாரத்தினால் எப்படி குண-தோஷங்கள் உண்டாகின்றன என்று தெரிந்து விட்டதல்லவா? அதனால் (ஒரேயடியாகச் சிரித்தவாறு சொல்கிறார்) இதுவரை ஆஹார சுத்தத்தைப் பார்க்காததற்காக உங்களை பகவான் மன்னித்திருந்தாலும் இனிமேலே மன்னிக்க மாட்டான்!

இன்னொரு ஆர்க்யுமென்ட்கூட: தொற்று நோய்க்காரன் என்று தெரியாமல் ஒருத்தனுடன் பழகினாலும், 'தெரியாத வனாச்சே' என்று நோய்க்கிருமி இவனை விட்டு விடுகிறதா? அந்தக் கிருமி நம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் 'மைக்ராஸ்கோப்' புக்குத் தெரிகிறதென்றால், 'மைக்ராஸ்கோப்'புக்கும் தெரியாமல் ஞானிகளுக்கே தெரிகிறவைதான் மானஸிகப் பரமானுக்கள் - நல்ல - கெட்ட எண்ணங்களின் வெளி ரூபங்கள். இதுகளும் கிருமி மாதிரிதான் தெரிந்தவனா, தெரியாதவனா என்று பார்க்காமல் பரவுகின்றன என்று ஆர்க்யுமென்ட்.

சுத்தமான ஆஹாரம் என்பது இரண்டு விஷயங்களைப் பொறுத்தது. ஒன்று ஆஹாரமாக ஆகிற வஸ்துக்கள் - தானியம், காய்கறி முதலான பதார்த்தங்கள் - ஸ்வயமாக சுத்தமானவையாயிருக்க வேண்டுமென்பது. அதாவது வெங்காயம், முள்ளங்கி மாதிரி மனஸைக் கெடுக்கிறவையாக அவை இருக்கப்படாது. இதைப் பற்றி அப்புறம் சொல்கிறேன். இரண்டாவது, அந்த ஆஹாரம் நம் இலையில் வந்து விழுகிற வரையில் அதில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் சுத்தங்களாயிருக்க

வேண்டும்.

இந்த இரண்டாவது அம்சத்தை emphasize செய்வதற்காகத்தான் ராஜா-குரு கதை சொன்னேன். ஏற்கெனவே உள்ள கதைதான்.

ஒரு விஷயத்தை 'ஓவ'ராகவே மிகைப்படுத்திச் சொன்னால்தான் அதில் உரிய அளவுக்காவது கவனம் செலுத்துவார்கள் என்கிற ரீதியில்தான் இந்தக் கதை உண்டாகியிருக்கிறதென்று தோன்றலாம். கதையில் குருவுக்குப் போட்ட போஜனத்தோடு முதல் சம்பந்தமுள்ளவர்கள் அதைச் சமைத்துப் பரிமாறின அரண்மனை சிப்பந்திகள்; இரண்டாம் சம்பந்தம் குருவுக்கு பிசுபுண்ணி நினைத்த ராஜாவுடையது; மூன்றாவதாகத்தான் திருடனின் சம்பந்தம் அதற்கு வருகிறது. அவனுடைய எண்ணம் அதில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்ததென்றால், அதோடு இன்னம் நாலாம் ஐந்தாம் சம்பந்தங்களுள்ள மளிகைக் கடைக் காரன், விவசாயி ஆகியவர்களின் குணதோஷமும் அதிலே ஒட்டிக் கொண்டதானே இருக்கும்? இதையெல்லாம் ஆராய்ச்சி பண்ணிச் சாப்பிடுவதென்றால் பட்டினிதான் கிடக்க வேண்டும் போலத் தோன்றுகிறது. ரிஷிமூலம், நதிமூலம், என்கிற மாதிரி நாம் சாப்பிடுகிற அரிசியை, கடுகை, வெண்டைக்காயை எவன் எங்கே எப்படிப் பயிர் பண்ணி, எவன் எப்படி அதை மார்க் கெட்டுக்குக் கொண்டு வந்தான் என்றெல்லாம் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்க முடியுமா?

முடியாதுதான். இதனால்தான் சாஸ்திரத்திலேயே வஸ்து வுக்கே உள்ள நேர்த் தோஷத்தைக் கவனிக்கச் சொல்லிவிட்டு அதில் சம்பந்தப்பட்டவர்களில் மற்றவர்களையெல்லாம் தள்ளி விட்டுக் கடைசியில் அதோடு சம்பந்தப்படுகிற இரண்டு பேரை மட்டும் முக்கியமாகக் கவனிக்கச் சொல்லியிருக்கிறது. 'Raw-ஆக (கச்சாப் பொருளாக) அரிசி, மற்ற தான்யங்கள், காய்கள் முதலானவை எங்கேயிருந்து வேண்டுமானாலும் வந்துவிட்டுப் போகட்டும். நாம் காசு கொடுத்து அதை வாங்குகிறபோது, இப்படி அதற்காக நாம் ஒரு தியாகத்தைப் பண்ணி விடுவதால், அதில் படிந்திருக்கிற மானஸிகப் பரமானுக்கள் நம்மைத் தொடாது. அல்லது நம் சொந்த வயலிலோ, நாம் இருக்கிற வீட்டுத் தோட்டத்திலோ அவை விளைந்து வருகிற

போது அதன் பொருட்டு நாமே செலவழிக்கிறோம், உழைக்கிறோம், நம் எண்ணத்தையும் கவனத்தையும் கொடுக்கிறோம் என்பதால் அவை raw-ஆக உள்ளபோது நம்மைப் பாதிக்காது என்று வைத்துக் கொள்ளலாம்.

ஆனாலும் பச்சைத் தானியத்தையும் கறிகாயையும் நாம் புஜிப்பதற்கு யோக்யதையாக வேக வைத்தோ, பொரித்தோ, அரைத்தோ சாப்பாடாக ஆக்கும் சமையல்காரன் யார், அப்புறம் அதை எடுத்து நமக்குப் பரிமாறுவது யார் என்று பார்த்துக் கொள். இந்த இரண்டு பேர் ஸாத்விகர்களாக இருந்தால்தான் அந்த ஆஹாரம் நம் சித்தத்துக்கு நல்லது செய்யும்' என்று சாஸ்திரம் சொல்கிறது. கெட்டியாக இருக்கிற தானியத்திலும், பச்சைக் கறிகாயிலும் விவசாயி, வியாபாரி ஆகியவர்களுடைய எண்ணம், 'இம்ப்ரெஸ்' ஆவதைவிடச் சமையற்காரர், பரிசாரகர் ஆகியவர்களின் எண்ணம் வெந்து குழைந்த ஆஹாரத்தில் நன்றாகப் பதிந்துவிடும் என்று வேண்டுமானால் வைத்துக் கொள்ளலாம்!

கெட்டதைப் போலவே நல்லதும் ஆஹாரத்தில் சம்பந்தப் பட்டவர்களைப் பொறுத்து உண்டாகிறதும் உண்மைதான். பழங்காலத்தில், அதாவது பிராமணர்கள் உத்யோகத்துக்குப் போக ஆரம்பித்ததற்கு முந்தி, அவர்கள் தானமாகத்தான் எல்லாமே பெற்று வந்தார்கள். அரிசி வாங்கக்கூட அவர்களுக்கு 'ஐவேஜி' கிடையாது. ஆனாலும் அவர்களுக்குத் தானம் பண்ணினவர்கள் மரியாதையோடும் பிரியத்தோடும் அர்ப்பணம் பண்ணினதால் அந்த நல்ல எண்ணத்தின் சக்தியில், வஸ்துக்களுக்கு ஏற்கெனவே ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய தோஷம் 'ந்யூட்ரலைஸ்' ஆகியிருக்கிறது. (நல்லதும் கெட்டதும் ஒன்றையொன்று ஈடு கட்டிக்கொண்டு போயிருக்கிறது.) கதை ராஜாவும் பக்தியோடுதான் அர்ப்பணம் செய்தான்; ஆனால், அந்த ஆஹாரம் ஏன் மஹானின் புத்தியைக் கெடுத்தது? ஏனென்றால், ராஜதர்மப்படி யாரும் உரிமை கோராதது விலைகொடுத்து வாங்காவிட்டாலும் அவனைச் சேரலாமாயினும், உரிமை - உடைமை இதுகளே இல்லாத ஸத் புருஷர்களின் தர்மத்தோடு அது ஒட்டாது.

இதிலே இன்னொன்று; நிலச் சொந்தக்காரன், உழவன்

ஆகியவர்களிலிருந்து ஆரம்பித்து ஆஹாரத்தைப் பரிமாறுகிறவர் வரையில் பொதுவாக எல்லாரும் ஸாமான்ய ஜனங்களுக்குள்ள சாதாரண குணதோஷங்களுள்ளவர்களாகவே இருப்பார்கள். சற்றுமுன் சொன்னாற்போல இதில் நல்லதும் கெட்டதும் ஒன்றையொன்று ந்யூட்ரலைஸ் செய்து கொண்டு விடும் என்றே வைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், கதையிலே சாதாரணமாக எவரும் செய்யக்கூடிய தோஷமாக இல்லாமல், எங்கேயோ எவனோ மட்டும் செய்கிற பெரிய குற்றமாகவே உள்ள திருட்டு என்கிற மஹாதோஷமும் சேர்ந்திருக்கிற தல்லவா, அதை ராஜாவின் நல்லெண்ணம்கூட ந்யூட்ரலைஸ் செய்ய முடியாதுதான். குருவின் தபஸும் அதற்கு அரை நாளாவது அடங்கித்தான் போயாக வேண்டியிருந்திருக்கிறது.

பழைய காலத்தில் சாதாரணமாக பொது ஜனங்களின் குணத்தில் நல்லது ஜாஸ்தியிருந்தது. அப்படியிருந்தபோதே அதில் எங்கே கெடுதல் இருந்து விடுமோ என்பதால் ஆஹார சுத்தியில் அதில் சம்பந்தப்பட்டவர்களின் சுத்தத்தையும் கவனி என்று சூல் போட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

இப்போது, நம் நாளில் - செரல்ல வருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது - சாஸ்திரங்களை விட்டு, மனம் போனபடி பண்ணுவது என்று நாம் எதற்கும் துணிந்து காரியங்களைச் செய்து வருவதில், நல்லது - கெட்டதுகளை நிறுத்திப் பார்த்தால் ஒன்றுக்கொன்று ந்யூட்ரலைஸ் ஆகாமல் கெட்டதுதான் தூக்கலாக நிற்கும் என்றே சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அதனால் நல்லதில் போகவேண்டும் என்ற எண்ணம் நமக்கு இருந்தால் ஆஹார விஷயத்தில் ஜாக்கிரதையாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

பக்குவம் பண்ணாத பச்சை வஸ்துக்களைக்கூட சராசரித் தப்புத் தண்டாக்களைவிட ஜாஸ்தியாகப் பண்ணினவர்களிடமிருந்து வாங்காமலிருக்கப் பார்க்க வேண்டும். smuggle பண்ணினது, ப்ளாக் மார்க்கெட்காரனுடையது இவையெல்லாம் கூடாது!

சமைக்கிறவர், பரிமாறுகிறவர் இரண்டு பேரும் யாரென்று பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது ரொம்ப அவசியமாகும்.

பொதுவாகச் சொல்கிறது என்னவென்றால் ஒரு தாயாரோ, பத்தினியோ சமைத்துப் பரிமாறுகிறார்களென்றால் அதை போஜனத்துக்கு யோக்யமான ஸாத்விக ஆஹாரம் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம் என்பதே. அவளுடைய பொதுக் குணம் பொல்லாததாக இருந்தாலுங்கூட புத்ரனிடம், பதியிடம் மட்டும் பிரியமே வைத்து அவன் நன்றாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறவளாகத்தான் இருப்பாளாதலால் அவள் கை அன்னம் ஸாத்விகமானது என்று வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று ஏற்பட்டிருக்கிறது.

முக்குணங்களும் உணவும்

ஸாத்விகம், என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னேன். போஜனம் என்பது உடம்பை வளர்ப்பதற்கு மட்டுமல்ல. உள்ளத்தை வளர்த்துக் கொள்வதற்கும் உதவும்படியாக அதைப் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாலேயே சாஸ்திரங்களில் ஆஹாரத்தைப் பற்றி அனேக நியமங்கள் சொல்லியிருக்கிறது. ஆசாரங்களில் மிகவும் முக்கியமானவையாக ஆகாரத்தைப் பற்றிய விஷயங்களே வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதிலே சாரமான தாத்தப்ரியம் ஸத்வ குணத்தை விருத்தி செய்யும் படியாக ஆகாரம் இருக்கவேண்டும் என்பதுதான்.

கோப தாபமில்லாமல், காம மோஹங்களில்லாமல் பதட்டப்படாமல், அதற்காக ஒரேயடியாக மந்தமாகச் சோம்பியும் வழியாமல், சாந்தமாகவும் பிரியமாகவும் இருந்து கொண்டே நல்ல சிந்தனா சக்தியுடனும் க்ரியா சக்தியுடனும் இருப்பதுதான் ஸத்வகுணம், ஸாத்விகம் என்பது. ஒரே பதட்டம், காமக்ரோதாதி, உணர்ச்சி வசப்படுவது இவை எல்லாம் ரஜஸ்-ரஜோ குணம் அல்லது ராஜஸ குணம் என்பது. ஒரே சோம்பல், மந்த புத்தியாயிருப்பது தமஸ்-தமோகுணம்

அல்லது தாமஸகுணம். இப்படி மூன்று குணங்கள். உணர்ச்சிமயமாக, ஓவர்-இமோஷனாக, தடாபுடா என்று தாறுமாறாகக் காரியம் பண்ணுவது ரஜஸ். அது ஒரு 'எக்ஸ்டீர்ம்' (கோடி). ஒரு 'டல்'லாக, எதற்கும் பிரயோஜனமில்லாமல் புத்தியுமில்லாமல் கார்ய சக்தியுமில்லாமலிருப்பது தமஸ் - இன்னொரு 'எக்ஸ்டீர்ம்' இரண்டுக்கும் நடுவே சமநிலையில் 'பாலன்ஸ்டாக' இருப்பது ஸத்வம்.

மனஸின் எழுச்சி ரஜஸ்; தாழ்ச்சி தமஸ்; சமநிலை ஸத்வம். எண்ணம், காரியம் இதுகளைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கிற ஸத்வத்தையும்விட உசந்த ஒரு நிலை உண்டு. அங்கே மனஸ் (எண்ணம்) சரீரம் (காரியம்) இதுகளை ஒருத்தன் அடியோடு கடந்து விடுவான். தமஸ் மனஸின் தாழ்ச்சி என்றால், இது மனஸின் வீழ்ச்சி. தமஸிலே தூங்குவான்; இதிலே ஸமாதி நிலையை அனுபவிப்பான்! என்ன வித்யாஸமென்றால், தூங்குகிறவனுக்குத் தன்னைத் தெரியாது. ஸமாதியிலிருக்கிறவனும் வெளியில் பார்த்தால் தூங்குகிறாற்போலத்தானிருந்தாலும் அவனுக்குத் தன்னை நன்றாகத் தெரியும்; தான் ஒன்றுதான் இருக்கிற எல்லாமும் என்று தெரியும். இப்படியிருக்கிறவன், நாமெல்லாம் சின்னதாக 'நான்', 'நான்' என்று எதையோ சொல்லிக் கொண்டு இத்தனை ஹிம்ஸையும் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோமே, அந்த 'நானை'ப் பற்றின நினைப்போ, அரிப்போ கொஞ்சங்கூட இல்லாமல், ஈச்வரன் கைக் கருவியாக, லோக கல்யாணத்துக்காக ரஜோ குணக் காரணவிட நிறையச் சிந்தித்து, நிறையக் காரியமும் பண்ணுவான்.

நாம் பட்டுக்கொண்டு, அடிபட்டுக் கொண்டு பண்ணுவதைவிட ஜாஸ்தியாகவும், சவரணையாகவும் இவன் பட்டுக் கொள்ளாமலே பண்ணிவிடுவான். ஸத்வ-ரஜஸ்-தமஸ்களை முக்குணமென்றும், இப்போது சொன்ன மூன்றும் கடந்த நிலையை குணாதீத ஸ்திதி என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. குணாதீதன்தான் ஸத்ய நிலையில் இருக்கிறவன். இந்த விஷயங்கள் சாங்க்ய சாஸ்திரத்தில் நிறையச் சொல்லியிருக்கிறது. கீதையில் பகவானும் த்ரிகுணங்களைப் பற்றி விஸ்தாரமாகச் சொல்லி அர்ஜுனனிடம் 'நிஸ்த்ரைகுண்யோபவ' மூன்று குணங்களும் இல்லாதவனாக, 'அவற்றுக்கும் மேலே போ'

என்கிறார். (2.45)

‘குணரத்ய விபாக யோகம்’ என்றே (கீதையில்) ஓர் அத்யாயம். அதிலே ஸத்வ குணம், ரஜோ குணம், தமோ குணம் ஒவ்வொன்றின் நேச்சரும் என்ன என்று சொல்கிறார். அப்புறம் ‘தைவாஸுர ஸம்பத்விபாக யோகம்’ என்று வருகிற அத்யாயத்தில் தெய்வ குணம் என்பதற்கு விளக்கமாக அவர் சொல்வதெல்லாம் ஸத்வமாயும் குணாதீதமாயும், அஸுர குணம் என்பது ரஜோ-தமோகுண இயற்கைகளாகவுந்தான் இருக்கிறது. இதற்கப்புறம் சிரத்தையிலும் மூன்று தினுஸு உண்டு என்று விஸ்தரிக்கிற ‘ச்ரத்தா த்ரய விபாகயோக’த்திலும் ச்ரத்தையில் மனுஷ்யர்கள் மூன்றுவிதமாகப் பிரிந்திருப்பது முக்குணங்களில் அவர்களிடம் எது தூக்கலாக இருக்கிறது என்பதைப் பொறுத்ததுதான் என்கிறார். அவர்கள் பண்ணும் பூஜை, யக்ஞம், தபஸ், தானம் எல்லாவற்றிலுமே இதிது ஸத்வம், இதிது ரஜஸ், இதிது தம்ஸ் என்று சொல்லிக் கொண்டு வரும்போது நடுவில் அவர்கள் போஜனம் பண்ணும் ஆஹாரத் துக்கும் வருகிறார்.

இங்கே ஸத்வ குணத்தவரால் ஸத்வகுண அபிவிருத்திக்காகச் சாப்பிடப்படும் ஆஹாரம் எப்படியிருக்கும், இதே மாதிரி ரஜோ, தமோ ஆஹாராதிகளின் லக்ஷணமென்ன என்றெல்லாம் சொல்கிறார். பகவான் கீதையில் சொல்கிறதில் போஜனத்தின் இரண்டாவது அம்சமான, அதில் ஸம்பந்தப்பட்ட மனுஷ்யர் களைப் பற்றிய பேச்சு இல்லை. போஜன வஸ்துவின் லக்ஷ ணத்தை, அது எப்படிப்பட்ட பதார்த்தமாயிருக்க வேண்டு மென்பதைத்தான் சொல்கிறார்.

‘ஸாத்விகம்’ என்றதை உங்களுக்குப் புரிய வைப்பதற்காகத் திரி-குணங்களைப் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்தேன். அவற்றிலே உசந்தது ஸத்வம். மனஸ் கொந்தளிக்காமல் கட்டுப்பட்டு, அமைதியாகவும் அன்பாயும் இருக்கிற உசந்த நிலை. இதைவிட உசந்தது குணாதீத, மனோதீத ஸ்திதி என்றாலும் அது நமக்கு எட்டாக் கை. நாம் முதலில் ஸத்வ குணிகளாக ஆகித்தான், அப்புறம் அது பழுத்து குணாதீத நிலைக்குப் போகணும்.

‘ஸத்வ’த்தைக் குறித்த எல்லாவற்றுக்கும் ‘ஸாத்விகம்’ என்று பெயர். சுத்த ஆஹாரம், சுத்த ஆஹாரம் என்று பல தடவை

சொன்னேனே, அது 'ஹைஜின்' படி ஸுகாதாரமாகப் பண்ணி, க்ளீனான கப், ஸாஸரில் பரிமாறுவது மட்டுமில்லை; சுத்த ஆஹாரமென்றால் ஸத்வ ஆஹாரம் என்றே அர்த்தம். ஸத்வ குணத்தைத் தரும்படியான ஸாத்விக ஆஹாரமாக அது இருக்க வேண்டும்.

சமைக்கிறவர், பரிமாறுகிறவர் ஆகியவர்களுடைய சுத்தமான பிரேமையால் ஆஹாரம் ஸாத்விகமாகிறது. தாயார், பத்தினி இவர்களுடைய கைச்சாப்பாடு இந்தக் காரணத்தால் உசந்தது என்று பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டாலும் இதிலே அனேகக் கேள்வி வருகிறது. ஜெனரலாக அவர்களுக்குப் பதி, புத்ராளிடம் பிரேமை உண்டு என்றாலும் சமைக்கிறபோதும், பரிமாறுகிறபோதும் இந்தப் பிரியந்தான் அவர்கள் மனஸில் ரொம்பியிருக்கிறதா என்ன? எதையாவது நினைத்துக் கொண்டு, யாரையாவது திட்டிக் கொண்டு, எரிச்சல் பட்டுக் கொண்டு, அலுத்துக் கொண்டு அவர்கள் சமைத்திருக்கலாம். அப்போது இதன் 'எஃபெக்ட்' சும்மா விடுமா?

கதையிலே ராஜாவும், அவனுடைய மடப்பள்ளிக்காரர்களுமே பிரியத்துடனும் பக்தியுடனும் பண்ணிப் போட்டுங்கூட, சாப்பிட்டவரே மஹானாயிருந்த போதிலும் அரிசி எவனிடமிருந்து ஆர்ஜிதம் செய்யப்பட்டதோ அவனுடைய திருட்டுக் குணம்தான் போஜனத்தில் 'ரிஃப்ளெக்ட்' ஆயிற்று என்பதிலிருந்து நாம் இன்னும் டைரக்டாக ஸம்பந்தப்பட்ட சமையல் கார, பரிசாரகர் விஷயத்தில் - அவர்கள் அம்மாவாகவோ, அகத்துக்காரியாகவோ இருந்தால்கூட ஜாக்ரதை பண்ணிக் கொள்ள வேண்டுமென்றாகிறது.

ஸ்தோத்ரங்களையோ பகவான் நாமாவையோ சொல்லிக் கொண்டுதான் ஒரு ஸ்திரீ அரிசி பொறுக்குவதிலிருந்து, காய்கறி நறுக்குவதிலிருந்து ஆரம்பித்து அரிசி களைந்து உலையில் போட்டு, அது பக்குவமாகிப் பரிமாறுகிற வரையில் இதைத் தொடர்ந்து செய்யணும்; சாப்பிடுகிறவனும் 'கோவிந்த கோவிந்த' என்று சொல்லிக் கொண்டே சாப்பிடணும்; இப்படிச் செய்தால் போஜனத்தின் 'ஷட்ரஸத்தோடு' - அறுசுவையோடு - நாமரஸமும் சேர்ந்து அதன் தோஷத்தை யெல்லாம் போக்கிவிடுமென்று பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்

கிறார்கள்!

வாஸ்தவந்தான், நர்மாவுக்கு இல்லாத சக்தி எதற்கும் இல்லை. அது ஸர்வ பாபப் பரிஹாரம், ஸகலதோஷ நிவ்ருத்தி கரம் என்பதெல்லாம் வாஸ்தவந்தான். ஆனாலும் சொல்கிறவர் எந்த அளவு 'கான்ஸென்ட்ரேஷ்'னோடு சொல்கிறாரென்பது முக்கியமாச்சே! தினந்தினமும் சொல்வதில் மனஸ் கலக்காமல் 'மெகானிகலாக' ஆகிவிடக் கூடாதே!

இப்படியெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தால் குழப்பமாயிருக்கும். 'ஸாத்விக ஆஹாரமென்றால் கிளப் (ஹோட்டல்) கூடாது, காண்டின் கூடாது என்று ஸ்வாமிகள் சொல்வாரென்று எதிர் பார்த்தோமானால், அவர் இன்னும் ஒருபடி மேலேபோய் அகத்து மனுஷ்யர்கள் சமைத்துப் போடுவதற்கும் தோஷம் கொண்டு வந்துவிட்டாரே' என்று தோன்றும்.

க்ளப், காண்டின், ஹாஸ்டல், மெஸ் இதுகள் எதையும் நான் ஒப்புக் கொள்வதற்கில்லை; நானென்றால் என்ன? சாஸ்திரம் சொல்கிறதை, சாஸ்திரக்ஞர் சொல்கிறதைத்தான் நான் ஒப்பிக்கிறேன். சாஸ்திரம் ஒப்புக்(கொள்)கிறதை நான் ஒப்பிக்கிறேன்! க்ளப்பிலும் ஹாஸ்டலிலும் ஹைஜின் சுத்தமே இருக்குமா என்பது ஸந்தேஹந்தான். வெளியிலே எல்லாம் 'நீட்'டாக இருந்தாலும் உள்ளே எத்தனை அசுத்தமிருக்குமோ? இதிலே சுத்தமாயிருக்கிறதென்றே வைத்துக் கொண்டாலும் ஆசார சுத்தி, பண்ணுகிறவர்களின் மனஸ் சுத்தி என்பது இங்கெல்லாம் கொஞ்சங்கூட இருக்காது.

பகவத் ஸ்மரணையோ, நாம் நன்றாயிருக்க வேண்டுமென்ற பிரேமையான எண்ணமோ, ஆசார அனுஷ்டானமோ துளிக் கூட இல்லாத எவனோ சமைத்துப் போடுகிறதைச் சாப்பிடுவதில் ஒரு நல்லதும் வராது. வேறே எந்தத் தொழிலும் கிடைக்காமல்தான் அனேகமாக இதற்கு வருவானாதலால் அவனுக்குப் புத்தியும் அதிகமிருக்காது; இந்த நாளில் எல்லாரையும் பிடித்து ஆட்டுகிற பொருளாசை, ஸினிமா (காமம்), பாலிடிக்கஸ் (க்ரோதம்) இவற்றில்தான் அவன் தோய்ந்து போனவனாயிருப்பான். அதனால் இவன் கைச்சாப்பாடு நல்லது பண்ணாதது மட்டுமில்லாமல் கெடுதலே பண்ணும்.

மனஸ் சுத்தம், வெளி சுத்தம் இரண்டையும் இணைக்கிற ஆசாரத்துக்குக் கிளப்பிலும், மெஸ்ஸிலும் ஏது இடம்? ஒரே எச்சில், துப்பல்தான். தினம் ஒரு தட்டில் தின்னணும். கோமயம் (சாணி) போட்டு எச்சில் இடுவதைப் பற்றி நினைத்துப் பார்க்க முடியுமா? டேபிள், நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு பரிஷேசனம், ப்ராணாஹுதி* பண்ணலாமா? ப்ராணாஹுதிக்கு 'ஸெர்வர்' கவனமாக அபிகாரம்* பண்ணுவானா? 'ஏதோ தின்றோம்; இந்த மாம்ஸ பிண்டத்தை வளர்த்தோம்; ஜிஹ்வா சாபல்யத்தை (நாக்கின் இச்சைகளை) அதனால் தீர்த்துக் கொண்டோம்' என்றால் (சாஸ்திர விதி) எதுவும் வேண்டாம்.. ஆனால் இதற்காகவா ஈச்வரன் ஆற்றிவுள்ள மனுஷ்யனாக நம்மைப் படைத்திருப்பது? இப்படித்தானென்றால் மிருக ஸ்ருஷ்டியோடேயே நிறுத்திக் கொண்டிருக்கலாமே!

ஆஹாரத்தைத் தயாரிப்பவர்களின் சுத்தத்தைப் பற்றித் தான் இத்தனையும் சொன்னேன். இதற்குமுன் ஆஹாரம் எதனால் ஆக்கப்படுகிறதோ, அந்தப் பதார்த்த சுத்தம் ரொம்ப அவசியமாயிற்றே! இன்ன பதார்த்தங்களைத்தான் சாப்பிடலாம், இன்னது கூடாது என்பது பொதுவிதி; அதற்கப்புறம், பித்ரு தினத்தில் இன்னின்னதான் சமைக்கலாம் சாப்பிடலாம், விரத தினத்தில் இப்படியிப்படி உபவாஸமிருக்க வேண்டும், இது தவிர இன்ன மாஸத்தில் இது சாப்பிடக் கூடாது என்றெல்லாம் வேறு விதிகள் இருக்கின்றன. இந்த பதார்த்த சுத்தி க்ளப்பிலும் மெஸ்ஸிலும் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கமுடியாததாகவே இருக்கும்!

வீட்டிலே நாம் பதார்த்த சுத்தியை அமல் பண்ணுவது அவ்வளவு கஷ்டமில்லை. நம் நாக்கைக் கட்டிவிட்டால் ஈஸியாக இதைப் பண்ணி விடலாம். அப்படியொன்றும் நம் சாஸ்திரத்தில் ஒன்றையுமே தின்னாமல் காயக்காயக் கிடக்கும் படியாக நிர்ப்பந்தப்படுத்தி விடவில்லை. ஒரு வேளைச் சாப்பாடு, ஒரு வேளை பலகாரம் என்றால்கூட ருசியாகப் பல

* உண்ணு முன் அன்னத்தைத் தீர்த்தத்தால் அபி மந்திரித்து, பிராண தேவதையர் ஐவருக்கும் அர்ப்பணம் செய்வது.

* அன்னத்தின் மீது நெய் விடுதல்.

வகைகள் இருக்கின்றன. தள்ளுபடியில்லாத கறிகாய்களே எத்தனையோ இருக்கின்றன. தேஹபுஷ்டி, ஸத்வபுத்தி இரண்டும் தருபவையாக இவை இருக்கின்றன. ஸாம்பார், ரஸம், கறி, கூட்டு, பச்சடி, துகையல் என்று எத்தனையோ வகைகள் சாஸ்திர ஸம்மதமாகவே இருக்கின்றன. இட்லி, தோசை, பொங்கல், அடை, உப்புமா, ஸேவை என்று பலகார தினுஸுகளும் ஏராளமாக இருக்கின்றன. இது ஒவ்வொன்றிலும் எத்தனையோ 'வெரைய்டி'. இட்லியில் குடலை இட்லி, ரவா இட்லி என்றெல்லாம் தினுஸுகள் இருக்கின்றன. பஜ்ஜி, வடை, வடாம், அப்பளாம் மாதிரியானவை வேறு. பக்ஷணங்களோ கேட்கவே வேண்டாம்.

ஒவ்வொரு பண்டிகைக்கும் ஒரு பக்ஷணம். வெறும் சீடை, வெல்லச் சீடை, முறுக்கு என்று கோகுலாஷ்டமிக்கு. பிள்ளையார் சதுர்த்தியா? - அதிலே பிள்ளையார் அளவுக்கு முக்யம் மோதகம்! ஸங்கராந்திக்குச் சர்க்கரைப்பொங்கலை வைத்தே 'பொங்கல்' என்று பேர். தீபாவளிக்கு எத்தனை 'ஸ்வீட்' உண்டோ, உப்பு தினுஸு உண்டோ தின்றுதான் ஆகவேண்டுமென்று நரகாஸூரன் கிருஷ்ணபரமாத்மாவிடம் வரமே வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறான். நவராத்திரி என்றால் சுண்டல். அம்பாளுக்குப் பெளர்ணமி பூஜையா? சர்க்கரைப்பொங்கல், வடை, சித்ரான்னங்கள். ஸுப்ரமண்யருக்குத் தேனும் தினை மாவும். தினைப்பாயசம்கூட உண்டு. ராம நவமிக்குப் பாயஸம், பானகம், வடைப் பருப்பு. வைகுண்ட ஏகாதசி, சிவராத்திரி, ஷஷ்டி மாதிரி உபவாஸமிருக்கிற வ்ரத தினங்களைவிட சுசிருசியாக, தினுஸு தினுஸாகச் சாப்பிடுகிற பண்டிகைகள்தான் ஏராளமாக இருக்கின்றன.

சாஸ்திரம் சொல்கிறபடி உஷத் காலத்திலிருந்து மாத்யான் ஹிகம் வரையில் நன்றாகக் கர்மாக்களை உழைத்துச் செய்து விட்டு அப்புறம் இப்படிப் புஷ்டியாகச் சாப்பிடுவதால் அது நன்றாக உடம்பில் ஒட்டவும் ஒட்டும். சாஸ்திரோக்தமாகமுன்று மணிக்கு மேலே சிராத்தம் முடித்தால்கூட அப்புறம் ஆரோக்யமாகவும், ருசியாகவும் மிளகு சேர்த்த அனேக வியஞ்சனாதி களோடு, எள்ளுருண்டை, அதிரஸம் என்று நல்ல போஜனம் இருக்கிறது. மற்ற தினங்களில் மத்யான்னம் வரையில் ஒட்ட ஒட்டக் கிடக்கணும் என்றில்லை. மோர், பால், பழங்கள்

எடுத்துக் கொள்ளலாம். இதை ரொடனுக்குக் கொண்டு வந்து விட்டால் பகலில் மட்டும் ஒரு போஜனம், ராத்திரியில் பலகாரம் என்று ஸுலபமாகப் பழக்கிக் கொண்டு விடலாம். சும்மா சும்மா சாப்பிடுவது உடம்புக்கும் நல்லதில்லை, ஆத்மாவுக்கும் நல்லதில்லை. பஞ்சகோசங்களில் அன்னமயம்தான் முதல். அதிலிருந்து பேரின்பம் என்கிற ஐந்தாவதான ஆனந்தமய கோசத்துக்குப் போக வேண்டுமே தவிர அதோடேயே நின்றுவிடக் கூடாது*

அதுவும் ஒரு கோசமாக இருப்பதால் அதை அடியோடு அலக்ஷ்யம் பண்ணி நிந்திக்கவும் கூடாது. 'அன்னத்தை நிந்திக் கப்படாது; நிறைய அன்னத்தை விருத்தி பண்ணு' என்றெல்லாம் உபநிஷத்தே சொல்கிறது. அதற்காகக் கண்ட வேளை களில், கண்டதை, கண்டபேர் கையிலிருந்து வாங்கித்தின்ன வேண்டுமென்று அர்த்தமில்லை. வசனமே இருக்கிறது. ஒரு வேளை சாப்பிடுபவன் யோகி, இரண்டு வேளை சாப்பிடுபவன் போகி, மூன்று வேளை சாப்பிடுபவன் ரோகி என்று. இப்போது இத்தனை வேளைதான் என்று கணக்கேயில்லாமல் ஹோட்டலைக் கண்ட இடத்தில் காஃபி, டிஃபன் என்று போகிறதற்கு ஏற்ப எல்லாருக்கும் இத்தனைதான் வியாதி என்று கணக்கில்லாமல் ஆகியிருக்கிறது.

குடியரசு யுகம் என்பதற்கு ஸரியாக எல்லாவற்றிலுமே 'க்வாலிடீ'யைவிட 'க்வான்டிடி'தான் முக்யமென்று ஆகியிருப் பது ஆஹார விஷயத்திலும் நடந்திருக்கிறது. எங்கே பார்த்தாலும் ஹோட்டல் வைத்து எதையாவது தின்னச் சபலம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறதே தவிர, அந்த வஸ்துவின் தரத்தைப் பற்றிக் கவலையே இல்லை!

இந்தத் தரம், 'க்வாலிடீ', ருசியில் மட்டுமில்லை. பதார்த்தம், சமைத்துப் போடுகிறவர்கள் என்ற இரண்டின் ஸாத்விகம் தான் ஆஹாரத்தின் 'க்வாலிடீ'யை நிர்ணயிப்பவை. இதில் சமைத்துப் போடுகிறவர்களைச் சொல்லும்போது தாயாரும், பத்தினியும் பண்ணினதானால் பரவாயில்லை என்று வழக்கி

* அன்னமயம், ப்ராண மயம், மனோமயம், விஞ்ஞான மயம், ஆனந்த மயம் என்பவை தைத்திரீயோபநிஷத்து கூறும் ஐந்து கோசங்களாகும்.

லிருப்பதைச் சொல்லிவிட்டு, உடனே நான் அவர்களும் நல்ல தெய்வ நினைப்போடு பண்ணிப் போடா விட்டால் பிரயோஜனமில்லை என்று Veto (எதிர்.வோட்டு) மாதிரியும் ஒன்று போட்டு விட்டேன். சாப்பிடுகிற நாம் வேண்டுமானால் 'கோவிந்தா கோவிந்தா' என்று சாப்பிடலாம். சமைத்துப் பரிமாறுகிற பெண்டுகள் தெய்வ நினைப்போடுதான் அப்படிப் பண்ணும் படியாக நாம் எப்படிச் 'கம்பெல்' செய்ய முடியும்? இப்படித்தான் சொல்லிக் கொண்டுபோய் உங்களுையெல்லாம் 'அப்போ ஸ்வாமிகள் என்னதான் பண்ணணும் என்கிறார்; பட்டினி கிடக்கச் சொல்கிறாரா?' என்று நினைக்கும்படிப் பண்ணினேன்.

'கிளப்பும் கூடாது, அகத்து மனுஷ்யர்களும் கூடாது என்றால்?' என்பதுதானே 'கொஸ்சின்மார்க்' (கேள்விக்குறி)?

இதற்குப் பதில் சொல்வதுதான் என் முக்கிய உத்தேசம். 'ஸ்வயம் பாகம்' - அவனவனும் தன் ஆஹாரத்தைத் தானே சமைத்துக் கொள்ளணும் என்பதுதான் பதில். இதைப் பற்றி அப்புறம் சொல்கிறேன். இப்போது, ஏற்கெனவே இதுவரை தொட்டும், தொடாமலும் விட்ட முதல் அம்சமான பதார்த்த சுத்தத்தைக் கொஞ்சம் சொல்லி விடுகிறேன்.

ஆஹாரத்தில் எது ஸாத்விகம், எது ராஜஸம், எது தாமஸம் என்று கீதையில் பதார்த்தத்தை வைத்து பகவான் சொல்லியிருப்பதைச் சொல்கிறேன்:

ஆயுஸ் - ஸத்வ-பலாரோக்ய-ஸுக-ப்ரீதி-விவர்தநா: I
ரஸ்யாஸ்-ஸநிக்தாஸ்-ஸ்திரா-ஹருத்யா ஆஹாராஸ்

ஸாத்விக ப்ரியா: II (17.8)

ஸாத்விகர்களுக்குப் பிரியமான ஸத்வ ஆஹாரம் ஆயுஸ், புத்தி, பலம், ஆரோக்யம், ஸௌக்யம், ஸந்தோஷம் இவற்றையும் விருத்தி பண்ணுவதாக இருக்கும். அதிலே நல்ல ரஸமும், பசையும் இருக்கும். வறட்டு வறட்டு என்றில்லாமல் மிருதுவாக இருக்கும் என்று அர்த்தம். அதற்காக ஒரே கொள கொளா என்று நீர்த்து ஓடாமல் ஸ்திரமாயும் இருக்கும். பார்க்கிறதற்கும் சாப்பிடுகிறதற்கும் ரம்யமாயிருக்கும்.

ராஜஸ உணவு எப்படியிருக்கும்?

கட்-வம்ல-லவணாத்யுஷ்ண-தீக்ஷண-ருக்ஷ-விதாஹிந: I

ஆஹாரா ராஜஸஸ்யேஷ்டா து:க-சோகாமய ப்ரதா: II

(17.9)

துக்கத்தையும் சோகத்தையும் வியாதியையும் ராஜஸ ஆஹாரம் உண்டாக்கிவிடும். அது எப்படியிருக்குமென்றால், கசப்பாக (கடு), புளிப்பாக (அம்ல), உப்பாக (லவண), உறைப்பாக (தீக்ஷண), துவர்ப்பாக (ருக்ஷ) இருக்கும். ருசியிலே இப்படி இருப்பது மாத்ரமில்லாமல் அத்யுஷ்ண என்று பகவான் சொல்லியிருக்கும்படி ரொம்பக் கொதிக்கக் கொதிக்க ('அத்யுஷ்ண' என்கிறார்)ச் சாப்பிட்டாலும் ராஜஸ குணம்தான் வளரும். வயிற்றிலே எரிச்சல் எடுத்து 'அல்ஸர்' என்கிறார்களே, இதையும் ராஜஸ ஆஹாரம் உண்டாக்குகிறது என்பதால் 'விதாஹிந' என்கிறார்.

'அறுசுவை என்று சொல்வதில் தித்திப்பு நீங்கலாகப் பாக்கி ஐந்தையும் பகவான் இங்கே ராஜஸம் என்று சொல்லி விட்டாரே! உப்பு, புளி, மிளகாய் இல்லாமலே சாப்பிட முடியுமா? துவர்ப்பு உடம்புக்கு நல்லது; கசப்பு ஞான விருத்தி என்றும் சொல்வதுண்டே! என்றால், இந்த ஐந்திலே எதையும் அதியாகச் சேர்த்துக் கொள்ளாமல் மிதமாகப் பிரயோஜனப் படுத்த வேண்டுமென்றே பகவான் சொல்வதாக வைத்துக் கொள்ளணும். ரொம்பவும் ஞான வைராக்யமாகப் போகும் போது உப்பு, புளி, மிளகாயை அடியோடு தள்ளி விடுவது தான் நல்லதென்றாலும், கீதை ஸாமான்ய மனுஷ்யனையும் அவன் இருக்கிற இடத்திலிருந்தே கொஞ்சங் கொஞ்சமாக உசத்திக் கொண்டு, போவதால், உப்பு, புளிப்பு, உறைப்பு, துவர்ப்பு, கசப்பு முதலானதுகளை அளவாக, மிதமாகச் சேர்த்துக் கொள்வது என்று வைத்துக் கொள்ளணும். எந்த 'எக்ஸ்டீர்'முக்கும் போகாமல் மத்தியில், மிதமாக போவதைத் தான் பகவான் எல்லா விஷயத்திலுமே விதித்து இதே கீதையில் பேசியிருக்கிறார்.

ஒரேயடியாகத் தின்னக் கூடாது, முழுப் பட்டினியும் போடக் கூடாது; ஒரே தூக்கமாய்த் தூங்கப்படாது, கொட்டு கொட்டென்று ராப் பூரா முழித்துக் கொண்டும் இருக்கப்

படாது; எல்லாக் காரியத்திலேயும் மிதமாயிருக்கணும்; அப்படிப் பட்டவன்தான் யோகியாக முடியும் என்று அங்கே சொல்கிறார்★ அதையே இங்கேயும் 'அப்னை' பண்ணி, (ஆஹாரத்தின்) அளவில் மிதமாயிருக்கணும் என்ற மாதிரியே, அதன் ருசியிலும் மிதமான உறைப்பு, புளிப்பு முதலானவை உள்ளதாகப் போஜனம் செய்ய வேண்டும் என்று வைத்துக் கொள்ளணும்.

ராஜஸ ஆஹாரத்திலே தித்திப்பைச் சொல்லவில்லை. ஸாத்விகத்திலும் தித்திப்பு என்று நேராகச் சொல்லாவிட்டாலும் ரஸம் நிறைந்தது (ரஸ்யா) என்றதால் தித்திப்புதான் நாக்கில் வைத்தவுடன் உமிழ்நீர் சுரக்கப் பண்ணுவதால், அதையே குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். அதற்காக, தித்திப்பு மட்டுமே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தால் ஸாத்விகம் என்று நினைத்துவிடக் கூடாது. ஏனென்றால், ஸாத்விக ஆஹாரத்தின் மற்ற லக்ஷணங்களைச் சொல்கிறபோது அது ஆயுஸ், ஆரோக்யம், பலம் எல்லாம் தருவது என்கிறார். வெறும் தித்திப்பு மட்டும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாலோ 'டயாபெடிஸ்' எலும்புருக்கி முதலான வியாதிகள் வருவது பிரத்யக்ஷமாயிருக்கிறது. அதோடு கூட எல்லாவற்றிலும் மிதம் வேண்டும் என்பதே கீதையின் உபதேசமாயிருப்பதாலும் தித்திப்பு மட்டுமே சாப்பிட வேண்டும் என்று அது சொல்லியிருக்க முடியாது.

அப்படியானால் ராஜஸ ஆஹாரத்திலே தித்திப்பு நீங்கலாக ஏன் மற்ற ஐந்தை மாத்திரம் சொன்னாரென்றால், ஒன்று (ஒரு காரணம்) தோன்றுகிறது. பண்டிகை நாட்களில்தான் பாயஸம், மற்ற தித்திப்பு பக்ஷ்யம் சாப்பிடுகிறோமே தவிர, பெரும் பாலான ஏனைய நாட்களில் தித்திப்பு நீங்கலாக மற்ற ஐந்தையும் தானே நாம் போஜனத்தில் சேர்த்துக் கொள்கிறோம். அதனால் இந்த ஐந்தை மட்டும் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கலாம்.

★ கீதை அத்-6, ச்லோ 16-7. மேலே மேற்கோள் காட்டியுள்ள 'கட்-வம்ல' ச்லோகத்தில் உஷ்ணமான உணவுக்கு மட்டுமே 'அதி' சேர்த்து 'அத்யுஷ்ணம் ஸாத்விகமாகாது' எனக் கண்ணன் கூறும் போதிலும் அதற்கு ஆதிசங்கரர் பாஷ்யம் செய்கையில் ச்லோகம் கூறும் மற்ற சுவைகளும் 'அதி'யாக ஆகாத உணவினை உட்கொள்ள வேண்டுமென்பதே உட்பொருள் எனக் கூறியுள்ளார். இதுவேதான் இங்கு நமது ஸ்ரீபெரியவர்கள் கூறுவதும்.

அதோடு உப்பு, உறைப்பு, புளிப்பு பிடித்தவர்கள் அப்படிப் பட்ட ஆஹார தினுஸுகளை மிதமிஞ்சிச் சாப்பிடுவது போல் தித்திப்பைப் புசிக்க முடியாமல் தானே அது திகட்டிப் போய் விடுகிறது.

கொஞ்சமாகச் சாப்பிட்டாலே புஷ்டியும், சித்த சுத்தியும் தருகிற பால், மோர், வெண்ணெய், பழங்கள் முதலியவையும் ஸாத்விகமானவையே.

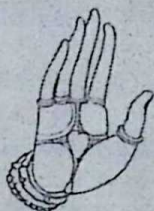
எந்தப் பதார்த்தமானாலும் அதி உஷ்ணமாகச் சாப்பிட்டால் ராஜஸம் என்கிறார். உடம்பிலே படபடப்பு, நரம்பு ஆடிப்போவது, அதேபோல உணர்ச்சியும் ஜாஸ்தியாவது இதற்கெல்லாம் ரொம்பவும் குடான ஆஹாரம் காரணமாகிறது.

அதி உஷ்ணம் ராஜஸத்தை அதிகரிக்கிறதென்றால், ஆறிக் குளிர்ந்தது தாமஸத்தை வளர்க்கிறது என்கிறார். தாமஸ ஆஹாரத்துக்கு அவர் தருகிற லக்ஷணங்கள்:

யாத-யாமம் கத-ரஸம் பூதி பர்யுஷிதம் ச யத் I
உச்சிஷ்டமபி சாமேத்யம் போஜனம் தாமஸ் ப்ரியம் II
(17.10)

யாமம் என்றால் ஜாமம், அதாவது மூன்று மணி. சமைத்து மூன்று மணிக்கு மேல் ஆன ஆஹாரம் 'யாத யாமம்' - காலம் கடந்தது. அது தாமஸம். ஜலம் விடாததானால் இது 'டேஸ்ட்' போய் 'கத-ரஸ'மாகிவிடும். காய்ந்துபோன பழங்களும் 'கத-ரஸ'த்தைச் சேர்ந்ததுதான். ஜலம் விட்டதானால், பழையது மாதிரி, இட்லி மாவு மாதிரி இது புளித்துப் போயிருக்கும். இதுதான் 'பூதி' என்று ச்லோகத்தில் சொல்லி யிருப்பது. ஊசிப்போன வியஞ்ஜனம், அழுகிப்போன பழம் எல்லாம் 'பூதி'. தீய்ந்து போனது, சிக்குப் பிடித்தது ஆகியன வெல்லாம் 'பர்யுஷிதம்', நம்மைவிட வயஸிலும் வர்ண-ஆசிரமங்களிலும் குறைவாக இருப்பவர்கள் சாப்பிட்டபின் மீந்தது 'உச்சிஷ்டம்'. இந்த நாளில் ஃபாஷன் என்று எச்சில் பண்ணிச் சாப்பிடுவதும் 'உச்சிஷ்டம்'தான். இதெல்லாம் தாமஸப் போக்கை உண்டாக்குவதே.

உச்சிஷ்டமபி சாமேத்யம். 'அமேத்யம்' என்றால் மலம் என்றே அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்கிறோம். நேர் அர்த்தம் யக்ஞத்துக்கு, அதாவது ஈசுவர ஆராதனத்தில் நிவேதனமாக வைப்பதற்கு லாயக்கில்லாதது என்று அர்த்தம். பழையதை, கள்ளை-ஏன் ஸோடா, ஐஸ்க்ரீம், பிஸ்கெட் ஒவல்டின் முதலானதுகளைக்கூட - நைவேத்யமாக வைப்போமா? எதுவோ ஒன்று இதெல்லாம் பகவானுக்கு அர்ப்பணிக்கத் தகுந்ததல்ல என்று நம் மனஸில் தடுக்கிறதே! அப்படிப்பட்டனவெல்லாம் அமேத்யம்தான். புளியும் காரமும் சேர்ந்த புளியஞ்சாதம் முதலான ராஜஸ ஆஹார தினுஸுகளைக்கூட மனஸ் உறுத்தாமல் நைவேத்யம் பண்ணுகிறோம் என்பதை இங்கே நினைத்துப் பார்க்கத் தோன்றுகின்றது. தாமஸம் அதற்கும் ஒருபடிகீழே.

நியமத்தில் வேறுபாடுகள்

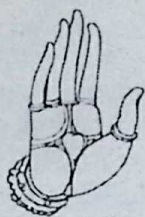
பொதுவாக இப்படிச் சொன்னாலும் பழையது, நீராஹாரம் முதலானவை தாமஸமாகச் சொல்லப்பட்டாலும் உழைக்கிற குடியான ஜனங்களுக்கு விலக்கு இல்லை. வியாதியஸ்தர்களுக்கும் சில நிஷேத வஸ்துக்களை (தள்ளுபடியான வஸ்துக்களை)ப் பரவாயில்லையென்று அனுமதித்திருக்கிறது. உடம்பு ஸரியானவிட்டு இதற்காகப் பஞ்சகவ்யம் சாப்பிட்டு ப்ராயச் சித்தம் செய்து கொள்ளும்படியும் சொல்லியிருக்கிறது. எட்டு வயஸுக்குக் கீழேயும் எண்பது வயஸுக்கு மேலேயும் போனவர்களுக்கு ரொம்பவும் ஆஹாரக் கட்டுப்பாடு வேண்டுமென்பதில்லை என்றே கூட சாஸ்திரம் சொல்வதுண்டு. நியாயமாகப் பார்த்தால் எண்பது வயஸுக்கு மேலே ஜீர்ண சக்தியும் குறைந்து, இச்சைகளும் குறைந்து அவர்கள் தாங்களாகவே ரொம்ப நியமமாக இருக்கத்தான் பிரியப்பட வேண்டும்.

அப்படியில்லாதபோது 'நப்பாசையும் நாக்கு ருசியும் போகாத இப்படிப்பட்டவர்கள் எப்படியும் ஜன்மாவைக் கழித்துக் கொள்ளப் போவதில்லை; அதனால் இந்தக் கிழ ஜீவன்களை கடைசிக் காலத்தில் ஏன் கட்டுப்படுத்திக் கஷ்டம் கொடுக்க வேண்டும்?' என்றே 'ஸிம்பதி'யில் விட்டுவிட்டதாகத் தோன்று கிறது.

எல்லாருக்கும் எல்லா நியமமும் என்று வைக்காமல் நீக்குப் போக்கோடு வர்ணாச்ரமங்களையொட்டி வெவ்வேறு விதமாக வும், வெவ்வேறு டிகிரியிலும் வைத்திருப்பதுதான் நம் மதம் உலகத்திலேயே மிகவும் பழங்காலத்திலிருந்து இன்றுவரை அமரமாக இருந்து வருவதற்குக் காரணம். ஆஹாரத்திலும் இதைப் பொறுத்து பிராமணனுக்குச் சொன்ன அளவு கட்டுப் பாடு மற்றவர்களுக்குச் சொல்லவில்லை. மது, மாம்ஸாதிகள், பழையது எல்லாங்கூட சூத்ரியர், நாலாம் வர்ணத்தவர் ஆகியவர்களுக்கு அளவோடு அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அளவோடு நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டியது முக்யம்.

உடம்பால் கடுமையாக உழைக்கிறவனுக்கு ஆசாரக்கட்டுப் பாடுகளையும் கடுமையாக வைத்துக் கஷ்டப்படுத்தாமல் கொஞ்சம் ஸ்வதந்திரமாக விட்டு, பிராமணன் மாத்திரம் ஆசாரக் கட்டுப்பாட்டில் கடுமையாக இருந்து கொண்டு ஸௌக்யங்களைத் தியாகம் பண்ணி, 'ஐடியல்' நிலையைக் காட்ட வேண்டுமென்று சாஸ்திரங்கள் வைத்திருக்கின்றன.

சிலர் மாத்திரம் பூரணமாக 'வெஜிடேரியனிஸம் முதலான நியமங்களைப் பின்பற்றுவதாலேயே, நம் நாட்டில் மற்றவர் களும் அவர்களைப் பார்த்துப் பித்ரு தினம், விரத தினம் முதலான நாட்களிலாவது மாம்ஸம் சேர்ப்பதில்லை, மது பானம் பண்ணுவதில்லை என்றெல்லாம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அனேக ஜாதிகாரர்கள் அறுபது, எழுபது வயஸ் ஆன பிற்பாடு சுத்த சைவமாகிறார்கள்!

யதார்த்தத்துடன் லக்ஷ்யத்தின் இசைவு

‘ஐடியல்’ விடாமல் ‘ப்ராக்டிக்’லில் போனால்தான் இரண்டும் நிற்கும்; முடிவாக நல்ல பக்குவம் ஏற்பட்டு எல்லாரும் ஐடியலுக்குப் போவார்கள். ஐடியலையே ஸர்வத்ர ஜனங்களுக்கும் ப்ராக்டிகலாக்கப் பார்த்தால் ஐடியல் அடியோடு போய் விடுவதாகத்தான் ஆகும்.

‘ஸாத்விக ஆஹாரம்தான் ஐடியல்; மது - மாம்ஸம் வேண்டாமென்றுதான் இப்போதில்லாவிட்டாலும் முடிவிலாவது ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும்’ என்று இதர ஜாதியினரும் உணரும் படியாக நம் தேசத்தில் ஆசாரங்கள் அமைந்து நடத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

வெஜிடேரியனிஸம் என்ற ஐடியல் நம் தேசத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட குலாசாரமாக மாத்திரம் இருப்பதாலேயே, அதைப் பார்த்து, சாஸ்திரத்தின் ‘கம்பல்ஷன்’ இல்லாமல், தாங்களாகப் பிரியப்பட்டு வேறுவித குலாசாரமுள்ளவர்களும் அதை எடுத்துக் கொண்டு, ஐடியல் மேலும் மேலும் ப்ராக்டிஸில் பரவுவதைப் பார்க்கிறோம். ‘நாங்கள் இரண்டு தலைமுறையாக சுத்த சைவமாயிருக்கிறோம்’ என்று இதரர்கள் பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்வதைக் கேட்கிறோமென்றால், அதற்கு முந்தி அசைவமாயிருந்தவர்கள் தாங்களாகவே சைவ ஆஹார நியமத்தில் மதிப்பு வைத்து மாறியிருக்கிறார்களென்றுதானே அர்த்தம்? இன்னும் சிலபேர் ‘வீட்டில் அன்னிய பதார்த்தம் சாப்பிடுவார்கள்; ஆனால் ‘நம்ம கிட்டயே அந்த வாடை வரக் கூடாது’ என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும்போது, எப்படி ஓர் ஐடியலைச் சிலருக்கு மட்டும் விதியாக வைக்கிறபோது, அது மற்றவர்களில் சிலரையும் அந்தப்படித் தாங்களாக

இஷ்டப்பட்டுச் செய்ய 'என்கரேஜ்' பண்ணுகிறது என்று தெரிகிறது.

எதைப் பற்றியுமே, சொல்வது ஜாஸ்தியாகி விட்டால் அப்புறம் செய்வது அந்த அளவுக்குக் குறைந்து கொண்டு தான் வருகிறது. செய்யாததற்குப் பதில் சொல்லித் தீர்த்துவிடுகிறமாதிரி வெறும் பேச்சாயும், எழுத்தாயும் மட்டுமே, எது காரியத்தில் நடக்க வேண்டுமோ அது நின்று விடுகிறது! காந்தியுசத்திலிருந்து அஹிம்ஸை, non-violence என்று ஓயாமல் பேச்சாயிருந்தாலும் இப்போதுதான் எல்லாவித ஹிம்ஸைகளும் தேசத்தில் ஜாஸ்தியாகிக் கொண்டு வந்திருக்கிறது; தலைமுறை தலைமுறையாக வெஜிடேரியனிஸமே பின்பற்றி வந்த பிராமணப் பசங்கள்கூட இதர பதார்த்தம் சாப்பிடுவதான அநியாயம் இப்போதுதான் ஆரம்பித்திருக்கிறது.

பௌத்தத்தில் ஆதியில் இப்படித்தான் மனஸ், வாக்கு, காயம் மூன்றாலும் யாரும் எந்த உயிருக்கும் ஹிம்ஸை விளைவிக்கக் கூடாது என்று பொதுஜனங்கள் எல்லோருக்கும் நிறையச் சொல்லி வந்தார்கள். அஹிம்ஸைக் கொள்கை (doctrine of non-violence) சொல்லிக் கேட்க நன்றாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் ஸர்வஜன ஸாத்யமாக நடைமுறைக்கு வருமா என்பதுதான் கேள்வி! பிற்பாடு பௌத்தம் விரிவாயும் ஆழமாயும் பரவின சீனா, ஜப்பான் முதலான தேசங்களில் தான் நம் தேசத்து மாம்ஸ போஜனக்காரர்கள்கூட நிஷித்தம் என்று ஒதுக்குகிற தவளை, பாம்பு முதலானது உள்பட எல்லாப் பிராணிகளையும் ஜனங்கள் பிடித்துத் தின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். கசாப்புக் கடைக்குப் போவதில் ஏதோ நூற்றில் ஒரு பங்கு யாகத்தில் பலியானதற்கு 'ஐயையோ, அக்ரமம் பண்ணுகிறார்களே' என்று புத்தர் அழுதார், வைதார். 'லோகக்ஷேமார்த்தமாகச் சில சக்திகளைப் பிரீதி பண்ணவே யுக்ளும்' என்று அவருக்குப் புரிய வைக்க அந்த நாளில் யாருமில்லை போலிருக்கிறது. அவர் கண்டனம் செய்த யக்ஞப் பிராமணாள் வம்சப் பரம்பரையாக வெஜிடேரியன்களாக இருந்து வருவது பிரத்யக்ஷம்: அவருடைய followers (பின்பற்றுபவர்கள்)-ல் வெளிதேச பிஷுக்கள் உள்பட மாம்ஸத்திலும் ரொம்பவும் நிக்ருஷ்டத்தை (கீழானதை) போஜனம் பண்ணுவதும் பிரத்யக்ஷம்!

இதிலே ஒரு வேடிக்கை சொல்கிறேன். வெளிதேசத்தில் பௌத்தம் பரவின பிறகுதான் என்றில்லை; நம் தேசத்திலேயே எல்லாருக்கும் ஸ்ட்ரிக்ட் அஹிம்ஸா தர்மம் என்று புத்தர் பண்ணியதில் அந்த மதஸ்தர்கள் எல்லோரும் நேர்மாறாகத் தான் அசைவ போஜனம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். பிராமணனைத் தவிர இதரர்களுக்கெல்லாம் மாம்ஸ போஜனத்தை அனுமதித்திருக்கிற நமது மதத்தில் ஸன்னியாஸிகள் கண்டிப்பாக வெஜிடேரியன்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று விதித்து, அப்படியே ஸ்ட்ரிக்டாகப் பின்பற்றப் படுவதாயிருக்க, ஸர்வ ஜனங்களுமே பரிபூர்ண அஹிம்ஸா தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்ற பௌத்தத்திலோ அந்த மதத்தைச் சேர்ந்த ஸன்னியாஸிகளான பிக்ஷுக்கள்கூட மாம்ஸ போஜனம் செய்வதாக ஆகிவிட்டது. இது இன்றைக்கு நேற்றைக்கு ஏற்பட்ட விஷயமில்லை. ஆயிரத்து முந்நாறு வருஷத்துக்கு முந்தி மஹேந்திர பல்லவன் எழுதின 'மத்த விலாஸ ப்ரஹஸனம்' என்ற ஹாஸ்ய நாடகத்திலேயே ('ப்ரஹஸனம்' என்பதை farce, satire என்று சொல்லலாம்) இதைக் கேலியாகச் சொல்லியிருக்கிறான். ஆனால் ரொம்ப ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறான்.

அந்த டிராமாவிலே ஒரு காபாலிகன் பிச்சை வாங்குகிற கபாலம் காணாமல் போய் விடுகிறது. அது எங்கே போயிருக்கும்' என்று யோசிக்கிறபோது, 'அந்தக் கபாலத்திலே பக்குவம் பண்ணின மாம்ஸம் இருந்ததல்லவா? அதனால் அதை ஒன்று, ஏதாவது நாய் இழுத்துக் கொண்டு போயிருக்க வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் எவனாவது புத்தபிக்ஷு அமுக்கிக் கொண்டு போயிருப்பான்' என்று காபாலிகன் சொல்வதாக வருகிறது. அப்புறம் அந்த நாடகத்தில் ஒரு புத்த பிக்ஷுவே வருகிறார். அவரும் தனக்குத் தானே ஸந்தோஷமாகப் பேசிக்கொள்கிற போது, 'தனதாஸன் என்கிற வியாபாரிதான் எனக்கு எவ்வளவு நல்ல பிக்ஷு செய்து வைத்தான்! எத்தனை ருசியும், வாஸனையும், வர்ண விசித்ரமுமான மதஸ்ய மாம்ஸங்களை ஆஹாரமாகப் போட்டான்!' என்று சொல்லிக்கொள்வதாக வருகிறது.

பௌத்தர்கள் காஞ்சீபுரத்தில் நிறைய வாஸம் பண்ணிய காலத்திலேயே அங்கேயிருந்தே ஆண்டு கொண்டிருந்த ராஜா இப்படி ஒரு டிராமாவில் எழுதுகிறான் என்பதிலிருந்து அது அப்போதிருந்த வழக்கத்தையே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது

என்றுதானே அர்த்தம்?

அஹிம்ஸையைப் பௌத்தர்கள் போலப் பெரிசாக பிரகடனம் பண்ணாத நம் மதத்தில் ஸன்னியாஸிகள் ஸொப்பனத்தில் கூட மாம்ஸத்தை நினைக்க முடியாதபோது, 'எல்லோருக்கும் அஹிம்ஸா தர்மம்' என்று வானளாவச் சொன்ன அந்த மதக்காரர்களில் ஸன்னியாஸிகள்கூட இப்படியிருந்தால் ஹிந்துக்கள் சும்மாயிருப்பார்களா? இதைப் பற்றி அவர்களைக் கேட்டுப் பரிஹாஸம் பண்ணாமலிருப்பார்களா? 'அஹிம்ஸை என்கிறீர்கள், ஆனால் இப்படிப் பண்ணுகிறீர்களே!' என்று கேட்டபோது அவர்கள், 'எங்கள் புத்தர், பிராணிவதை கூடாது என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறார். ஆஹாரத்தைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. நாங்கள் அவர் சொன்னபடிதான் செய்கிறோம். நாங்களாக எந்தப் பிராணியையும் கொல்வதில்லை. எவனோ குருவிக்காரன், வேடன், கசாப்புக் கடைக்காரன் கொன்று விற்பதைத்தான் நாங்கள் வாங்கித் தின்கிறோம், அதனால் எங்களுக்கு ஜீவஹிம்ஸை தோஷம் இல்லை' என்று ஸாமர்த்தியமாகச் சொல்வார்களாம்.

இவர்களை நினைத்துக்கொண்டுதான் திருவள்ளுவர் ஒரு குறள் பண்ணியிருக்கிறாரென்று தோன்றுகிறது!

தினற்பொருட்டால் கொல்லா(து) உலகெனின் யாரும்
விலைப்பொருட்டால் ஊன்தருவார் இல்.

(- குறள்:256)

'ஏதோ கசாப்புக் கடைக்காரன் மாமிசத்தை விற்கிறானே, அவன் பிழைப்பு நடந்துவிட்டுப் போகட்டும்' என்றுதான் தாங்கள் அதை வாங்கிச் சாப்பிடுகிற மாதிரிச் சொல்லி அல்லவா இந்தப் பௌத்தர்கள் தப்பித்துக் கொள்கிறார்கள்? இதுவா நிஜம்? அவன் கொன்றுவிட்டானே என்கிறதற்காகவா இவர்கள் தின்கிறார்கள்? இவர்கள் தின்கிறார்கள் என்பதற்காகத் தானே அவன் கொல்கிறான்?' என்று திருவள்ளுவர் நினைத்திருப்பார் போலிருக்கிறது. 'ஊன் தின்னுபவர்கள் இருப்பதால் தான் அதற்காக ஒருத்தன் பிராணிகளை அடித்து விலைக்கு விற்பது என்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஊன் தின்னாதவரிருந்தால் கசாப்புக் கடையே தோன்றியிருக்காது' என்ற கருத்தை

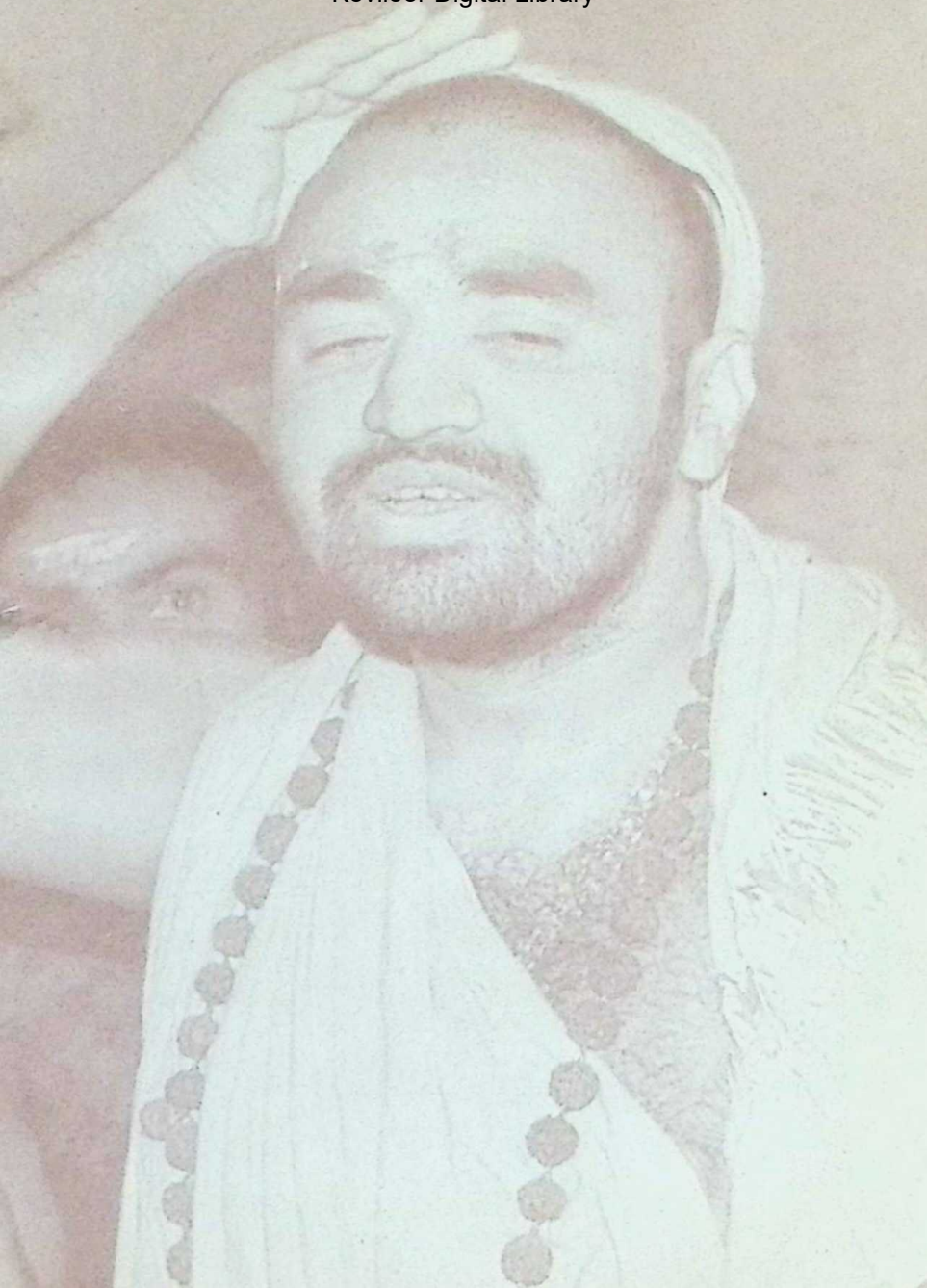
வைத்தே ஒரு குறளைச் செய்து தமமுடைய உயர்ந்த நூலில் அதைச் சேர்த்துவிட்டார். இவர்கள் அடித்துத் தின்னாவிட்டாலும், இவர்கள் தின்னுகிறார்கள் என்றேதான் இன்னொருத்தன் அடிப்பதால் அவன் பண்ணுகிற ஜீவஹிம்ஸை தோஷம் இவர்களைத்தான் சேரும் என்று சொல்லாமல் சொல்லிவிட்டார்.

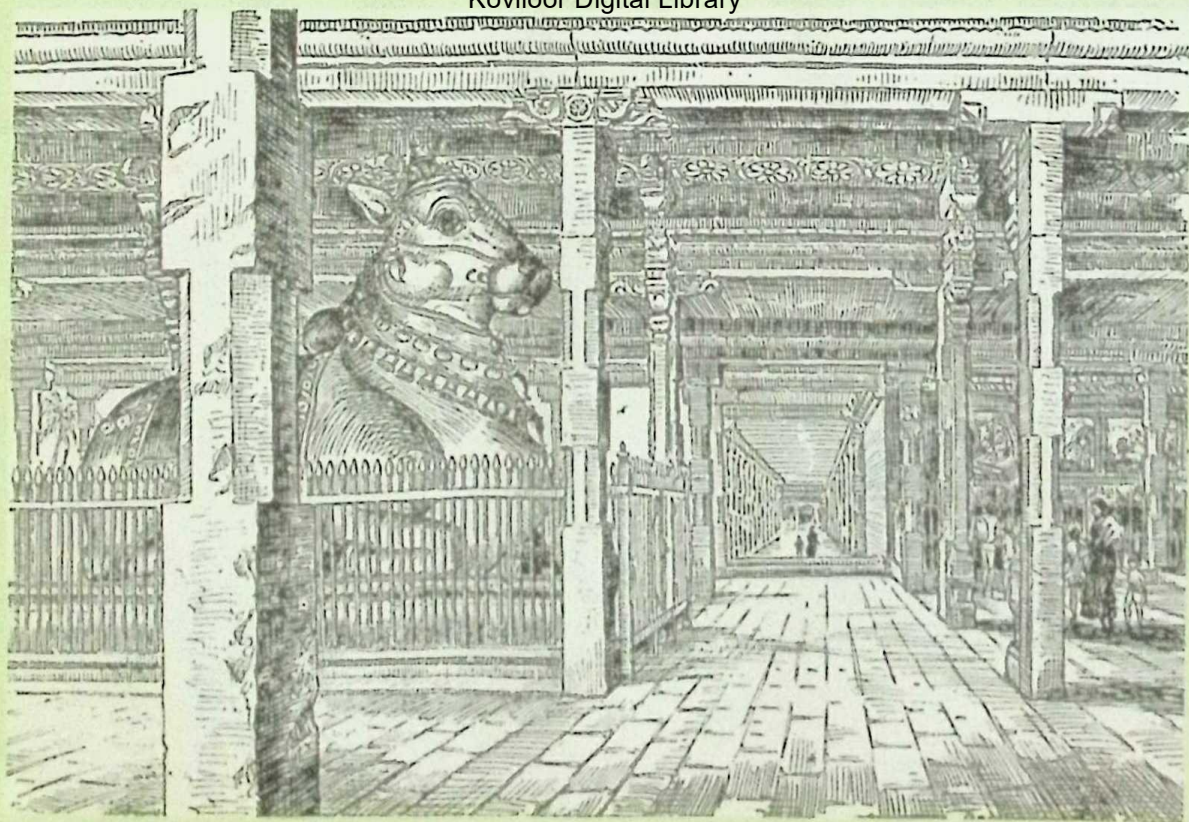
வள்ளுவர் மாதிரியான பெரியவர்கள் என்ன சொன்னாலும் அவர்கள் (பெளத்தர்கள்) அப்படியேதான் தாங்களாக அடிப்பதில்லை, ஆனால், இன்னொருத்தன் அடித்ததைத் தின்னுவது என்று தொடர்ந்தும் செய்து வந்தார்கள். இதனால் பிற்பாடு புத்தமதம் இங்கே (இந்தியாவில்) மறைந்து பர்மா, ஸிலோன் (ஸ்ரீலங்கா), மலேயா முதலிய தேசங்களில் நிலைப்பட்ட போது ஒரு விசித்ர 'டெவலப்மெண்ட்' உண்டாயிற்று. இந்தத் தேசங்களோடு நமக்கு ரொம்பக் காலமாக சமுத்ர மார்க்கமாகத் தொடர்பு இருந்து வந்திருக்கிறதல்லவா?

இதனால் பிற்காலத்தில் தஞ்சாவூர் நாகப்பட்டினத்திலிருந்து ராமநாதபுரம் கீழ்க்கரை வரையில் கடற்கரை ஓரமாகத் துருக்கர்கள் நிறையக் குடியேறி வசிக்க ஆரம்பித்தபோது, 'இந்த பர்மா, ஸிலோன் பெளத்தர்கள் தாங்களே பிராணிவதை செய்கிறதற்கில்லையென்பதால், 'எவன் அடித்துக்கொண்டு வந்து விற்பான்?' என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் தான் இதைத் தொழிலாக நடத்த ஆரம்பித்து விட்டால் என்ன?' என்று யோசனை பண்ணி, அந்தத் தேசங்களுக்குப் போய்க் கசாப்புக் கடைகள் வைத்தார்கள். இவர்கள் அந்த தேசங்களைப் பற்றிச் சொல்லிக் கேட்டதன் மேலேதான் ராமநாதபுரம் கீழ்க்கரைக்குப் பக்கத்திலுள்ள நகரத்தார்கள் அங்கே முதலில் வட்டிக்கடை வைக்கப் போனார்கள் என்று சொல்வதுண்டு. 'வட்டி வாங்கக் கூடாது' என்று குரானில் இருப்பதால் துருக்கர்கள் அங்கே வட்டிக்கடை வைக்கவில்லை.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

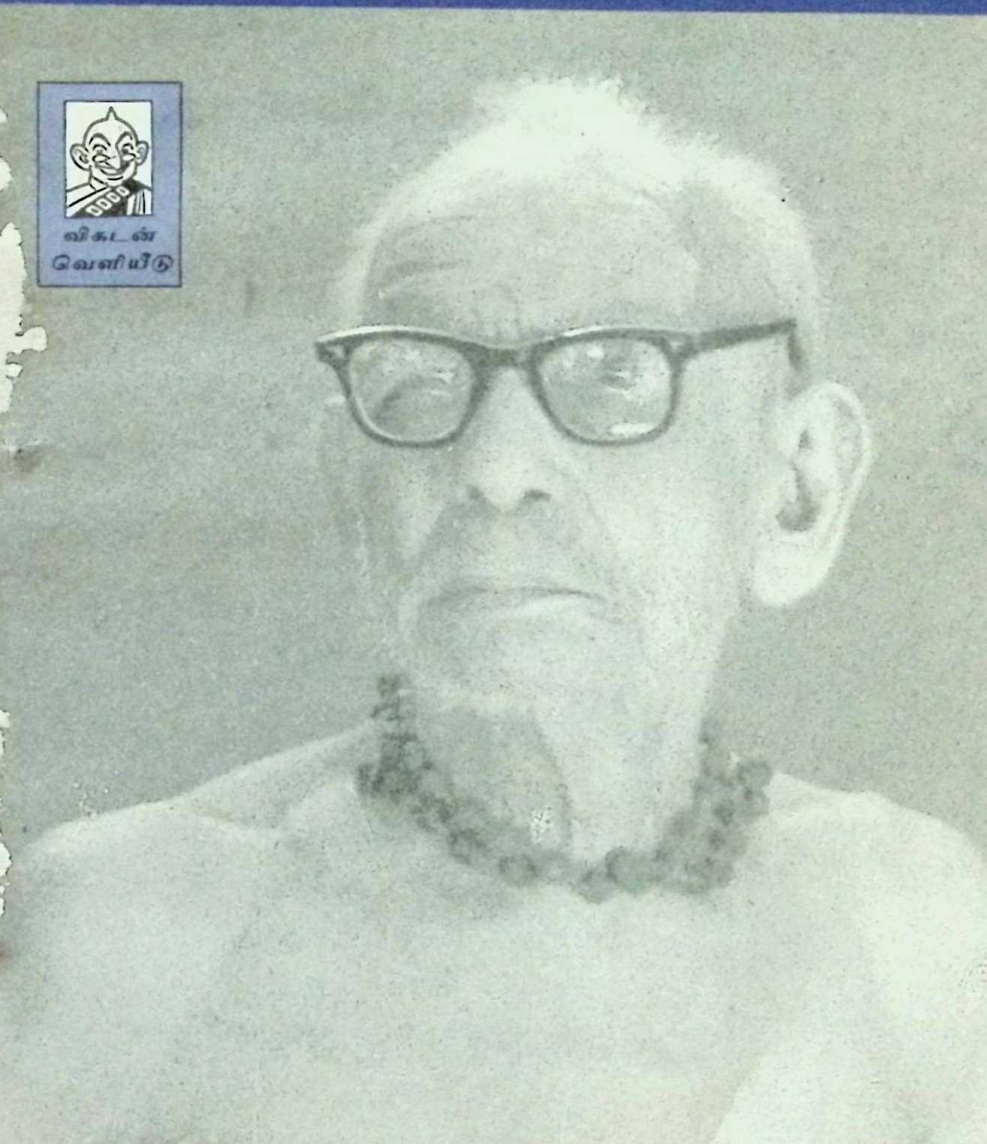
ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

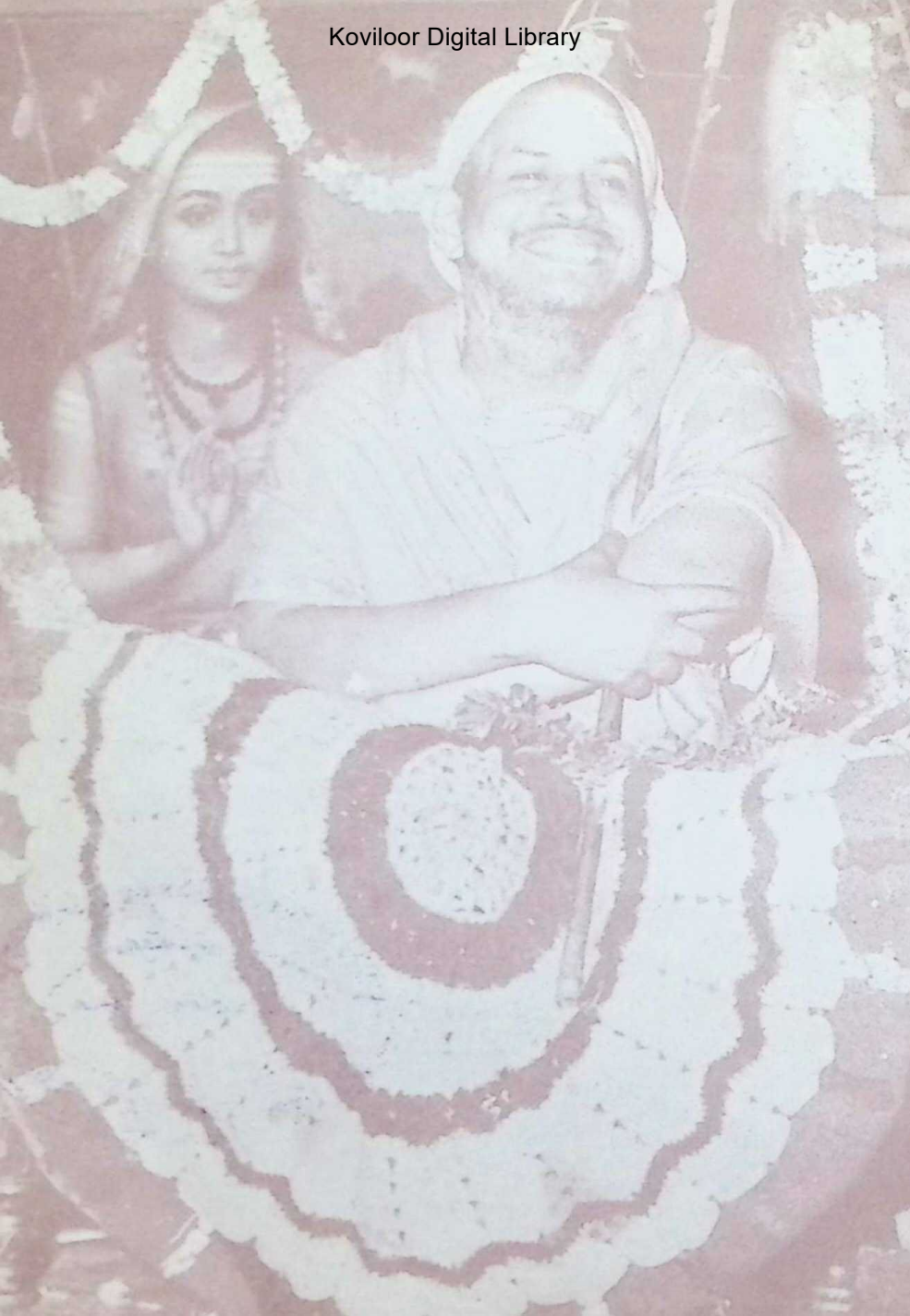

திருவிடை மருதூர் ஸ்ரீ மூகாம்பிகை திருக்கோயில் சன்னிதி

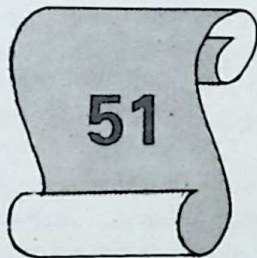
அருள் உரை

ஐகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: அக்டோபர், 1993

பின் அட்டை ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தேய்வத்தின் குரல்' (வாணி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸமூக, தனி வாழ்க்கை நெறிகள்

யதார்த்தத்துடன்
லக்ஷ்யத்தின் இசைவு

நம் தேசத்திலேயுங்கூட புத்தர், அசோகன் முதலானவர்களே வாழ்ந்து, பௌத்தமதம் ரொம்பவும் அனுஷ்டானத்திலிருந்த பீஹாரிலும், உ.பி-யின் சில பகுதிகளிலுந்தான் இன்றைக்கு ரொம்பவும் அதிகமாக 'நான்-வெஜிடேரியன்'கள் இருப்பது. பெங்காலில் (வங்காளத்தில்) வருஷத்தில் ஆறு மாதம் கங்காதி நதிகள் பிரவாஹமாய் உடைப்பெடுத்துக் கொண்டு, காய்கறித் தோட்டங்கள் அழுகிப் பேர்ய் விடுமாதலால், ஒரு Compelling necessity-யின் (நிர்ப்பந்தத் தேவையின்) மீது அங்கே ஸகல ஜாதியாரும் பிரவாஹத்தில் யதேஷ்டமாகக் கிடைக்கும் மத்ஸ்யத்தை 'ஜலபுஷ்பம்' என்று சொல்லிக் கொண்டு சாப்பிட்டாலும், மற்ற தினுசான மாமிசங்களை பெங்காலி பிராமணர்களும், அவர்களுடைய ஆசாரத்தைத் தாங்களாக follow பண்ணும் மற்றவர்களும் தொடமாட்டார்கள். பீஹார், அதைச் சுற்றியிருக்கிற பிரதேசங்களில் இப்படியில்லை.

பெங்காலில் பிராமணர்கூட மத்ஸ்யம் சாப்பிடுவதை நான் 'ஜஸ்டிஃபை' பண்ணுகிறேனென்று அர்த்தமில்லை. ஆனால், சிலதை 'ஜஸ்டிஃபை' பண்ண முடியாவிட்டாலும், 'ஏதோ தொலைகிறது' என்று கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுக்கலாமல்லவா? இதற்குக்கூட இடமில்லாமல், necessity-யின் Compulsion-ஏ இல்லாமல் சில இடத்தில் அனேகமாக எல்லா ஜாதியாரும் மாமிசம் சாப்பிடுகிறார்களென்றால், அதற்குக் காரணம்

அந்த இடத்தில் பூர்வத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த பெளத்தத்தில் அஹிம்ஸா நியமத்தை எல்லோருக்கும் பொதுவாகவிதி செய்திருந்ததேதான்! எதிலுமே 'எக்ஸ்ட்ரீமு'க்குப் போனால் அப்புறம் நேர்மாறாகத்தான் நடக்க ஆரம்பித்துவிடும்.

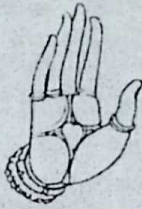
இப்போது நடைமுறை ஸாத்யம் எதுவோ அதிலே ஆரம்பித்துக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முன்னேறி ஐடியலை ஸாத்யமாகப் பண்ணிக் கொள்வதுதான் நடக்கக் கூடியது; அதுதான் புத்திசாலித்தனம். அப்படித்தான் நம் சாஸ்திரம் வழி பண்ணிக் கொடுக்கிறது.

பதார்த்தம், அதை நமக்கு ஆஹாரமாகப் பண்ணிப் போடுகிறவர்கள், ஆகிய இரண்டும் சாத்விகமாக இருக்க வேண்டும் என்பதே ஐடியல். அதை ஸர்வ ஜனங்களும் gradual-ஆக சாதித்துக் கொள்ள வேண்டும். ஸகலருக்கும் இதிலே இப்படியொரு ஆர்வமும், ஊக்கமும் பிறப்பதற்காகப் பிராமண ஜாதியார் மட்டும் பிறந்ததிலிருந்தே எப்பொழுதும் இந்த லக்ஷ்ய நிலையை யதார்த்தத்தில் அனுஷ்டித்துக் காட்ட வேண்டும்.

பிராமணனின் ஸ்வதர்மத்தில் அத்யாபனம், அதாவது பிறத்தியாருக்குப் போதனை பண்ணுவது ஒன்றோ இல்லையோ? இப்படி டீச்சிங் பண்ணுவது என்பது இவன் ஸகல வித்யைகளையும் தான் கற்று மற்ற ஜாதியினருக்கும் 'டீச்' பண்ணுவதோடு மட்டும் நின்றுவிடவில்லை; சிரம ஸாத்யமான ஐடியல் நிலையைத் தான் பரமத் தியாகியாகப் பிரத்யக்ஷத்தில் நடத்திக் காட்டி இந்த வாழ்க்கை உதாரணத்திலும், வாயால் சொல்லாமலே மற்றவர்களுக்கு உயர்ந்த லக்ஷியங்களை 'டீச்' பண்ணுவதும் தான் மற்ற 'டீச்சிங்'கை விடவும் முக்கியமானது. சாஸ்திரங்கள் இப்பேர்ப்பட்ட பளுவான ஸமுஹப் பொறுப்பை பிராமணனுக்கே தந்திருக்கிறது என்று புரிந்து கொள்ளாமல், அது அவனுக்குத்தான் ரொம்ப சலுகை, சௌகரியம் எல்லாம் தந்து உசத்தி வைத்திருப்பதாகக் குற்றம் சொல்கிறார்கள்!

பரம பவித்ரமான வேத மந்த்ரங்களை பிராமணன் ரக்ஷித்துத் தர வேண்டியிருக்கிறது என்பதால் அப்படிப்பட்ட

சரீரத்துக்குள் மது, மாம்ஸாதிகள் போகப்படாது என்று விதிபண்ணி வைத்திருக்கிறது!

‘சைவ’ உணவு

ஆஹார விஷயத்தில் பதார்த்த சுத்தியைப் பார்க்கும் போது ஐடியல் என்பது அஹிம்ஸா போஜனம்; சாக உணவு, மரக்கறி உணவு என்கிற வெஜிடேரியனிஸம். ‘புலால் மறுத்தல்’ என்று திருக்குறள் முதலர்னவற்றில் வலியுறுத்தியிருப்பது இதைத்தான்!

‘சைவம்’ என்று வெஜிடேரியனிஸத்துக்கு ஏன் பேர் என்றால், தமிழ் தேசத்தைப் பொறுத்தவரை பெரும்பாலும் அப்பிராமணர்களாக இருக்கப்பட்டவர்களில் சைவர்களே வெஜிடேரியன்களாக இருந்ததுதான். மாமிஸம் மட்டுந்தான் என்றில்லை; வெஜிடேரியன் ஆஹாரத்திலுங்கூட சித்தசுத்திக்கு உதவாததாக இருப்பதை நல்ல ஆசார சீலர்களான சைவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். ‘முக்காயம் தள்ளியவர்கள்’ என்று அவர்களைச் சொல்வதுண்டு, காயம் என்றால் உடம்பு அல்லவா? உடம்பு ஊன்தானே? முக்காயம் என்கிற மூன்றுவித ஊன் என்ன? இல்லை. இங்கே அப்படி அர்த்தமில்லை. ஸ்தூல சரீரம், ஸூக்ஷ்ம சரீரம், காரண சரீரம் என்கிற மூன்றுதான் முக்காயமா என்றால் அப்படியும் அர்த்தமில்லை. முக்காயம்’ என்று இங்கே சொன்னது வெங்காயம், உள்ளிக்காயம், பெருங்காயம் மூன்றுந்தான். மாமிஸமாயில்லாவிட்டாலும் இதுகளுங்கூட ராஜஸ, தாமஸ குணத்தைக் கொடுப்பவை என்பதால் இவற்றையும் சைவர்கள் தள்ளிவிடுவார்கள். காயம் என்பது ஊனை, மாமிஸத்தைக் குறிப்பதால் இங்கே ‘முக்காயம்’ என்பது சிலேடையாகவுமிருக்கிறது!

ஒரு வேடிக்கை. தக்ஷிணத்தில் ‘சைவம்’ என்றால் வெஜிடேரியனிஸம். வடக்கிலோ ‘வைஷ்ணவம்’ என்றால்தான் வெஜி

டேரியனிஸம். தெற்கேதான் சிவன், அம்பாள் இவர்களை
 செளம்யமாக, சாந்த ஸ்வரூபமாக வழிபடுவது. வடக்கே
 ருத்ரனாக 'கால பைரவ்' என்றும், காளி, துர்கை இப்படியும்
 தான் ஆரதிக்கிறார்கள். அதுமட்டுமில்லாமல் அங்கே வல்ல
 பாசாயார், ராமாநந்தர், சைதன்யர் என்றெல்லாம் செல்வாக்
 கோடு தோன்றியிருக்கிற பெரியவர்களும், முழுக்க ராமானுஜ
 ஸித்தாந்தத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்ல முடியாவிட்டா
 லும், பெரும்பாலும் பிலாஸஃபியில் அதைத் தொட்டுக்
 கொண்டவர்களாகவே இருப்பதோடு இஷ்ட தெய்வம் என்று
 வரும்போது விஷ்ணு உபாஸனையைப் பரப்பியவர்களாகவே
 இருக்கிறார்கள். பரம அஹிம்ஸாவாதிகளான வடக்கத்திக்கார
 ஜைனர்களும் இந்த மதாசாரியர்களால் தாய் மதத்துக்குத்
 திரும்பியபோது வைஷ்ணவர்களாகவே ஆகி, அஹிம்ஸா
 போஜனத்தைத் தொடர்ந்து வந்திருப்பதால் அங்கே வைஷ்ணவ
 ஆஹாரம் என்பதே 'வெஜிடேரியனிஸம்' என்று ஆகிவிட்டிருக்
 கிறது.

தெற்கே 'அன்பே சிவம்' என்பது கொள்கை. அதோடு
 இங்கே ஜைனர்களைப் பெருவாரியாக ஹிந்துமதத்துக்குத்
 திரும்பினவர் சைவ ஸமயாசாரியரான ஞான ஸம்பந்தமூர்த்தி
 கள். இங்கே வெஜிடேரியனிஸமே 'சைவம்' என்றிருப்பது
 நியாயம்தான்!

வடக்கே வல்லபாசாரியார் காலத்தில்தான் ஜைனர்கள்
 ஹிந்துக்களாக மாஸ் - கன்வெர்ஷன் ஆனது ஜாஸ்தி. (கன்னட
 தேசத்தில் ராமானுஜாசாரியாரின் செல்வாக்கால் இப்படியே
 ஜைன ராஜா உள்பட அந்த மதஸ்தர்கள் ஹிந்துக்களாக,
 வைஷ்ணவர்களாக ஆகியிருக்கிறார்கள்.) வல்லபாசாரியாரின்
 ஸித்தாந்தத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்குப் 'புஷ்டி மார்க்கிகள்'
 என்று பெயர். குஜராதத்தைச் சுற்றி இப்படி அவருடைய
 ஸித்தாந்தத்தைத் தழுவிய, அதுவரை ஜைனர்களாயிருந்த,
 வைசியர்களுக்குப் 'புஷ்டி மார்க்கி பனியா' என்று பெயர்.
 வாணிக்யன், வாணியன் என்பதே 'பனியா' என்பது. இவர்கள்
 குங்குமப் பூவால் நாமம் போட்டுக் கொள்பவர்கள்; துளசிமணி
 மாலை தவறாமல் போட்டுக் கொண்டிருப்பவர்கள்; காந்தி
 அவர்களில் ஒருவர்தான். பூர்வ கால ஜைன பாரம்பரியத்தால்
 தான் அவர் ஒரேயடியாக அஹிம்ஸை, அஹிம்ஸை என்றது!

‘தன் உடம்பு கொழுக்க வேண்டும் என்பதற்காக இன்னொரு உயிரின் உடம்பைக் கொலை பண்ணித் தின்கிறவனிடம் அருள் எப்படி உண்டாகும்?’ என்று திருவள்ளுவர் ‘புலால் மறுத்தல்’ அதிகாரத்தில் கேட்கிறார்.

தன்னை பெருக்கத்துத் தான்பிறிது ஊனுண்பான்
எங்ஙனம் ஆளும் அருள்?

இவனிடம் அருள்தன்மை இல்லாவிட்டால் இவனுக்கு மட்டும் எப்படி ஈசுவரன் அருள் பண்ணுவான்? அருள், அன்பு என்று சொல்லிக் கொண்டு மாமிச போஜனமும் பண்ணுவதென்றால் அது ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாததாகத்தான் தோன்றுகிறது. ஒரே ஓர் ஈசுவரன்தான் அம்மையும் அப்பனும் மாக இருக்கிறான். அவனுக்கே நாம் இத்தனை பேரும் (மனுஷ்யர்கள் மட்டுமில்லை. மிருகம், பக்ஷி எல்லாமும்தான்) குழந்தைகள் என்றால், அப்புறம் ஒரு மனுஷ்யன் மிருகம், பக்ஷி இவற்றை ஆஹாரம் பண்ணுவது ப்ராத்ருஹத்திதான். (உடன் பிறப்பைக் கொலை செய்வதுதான்). ‘நான்-வெஜிடேரியனிஸ்’த்தை ஆதரித்தால் ஸர்வஜீவ ஸஹோதரத்வம் என்பதற்கு அர்த்தமில்லாமல் போகிறது!

மரக்கறியில்
ஹிம்ஸை இல்லையா?

இப்படிச் சொன்னால் உடனே திருப்பிக் கொள்கிறார்கள். ‘மிருகம் பக்ஷி மட்டும் தானா? மரம், செடி, கொடி, பயிர் இவையும் ஈசன் குழந்தைகள்தான். அவற்றுக்கும் தான் உயிரும், உணர்ச்சிகளும் இருக்கின்றன. ஜகதிஷ் சந்திரபோஸ் முதலிய வர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்களே! அதனால் சாக உணவு என்பதும் ஜீவஹத்திதான்’ என்கிறார்கள்.

இதற்கு நான் சமாதானம் சொல்லியாக வேண்டும். ஜே.ஸி. போஸுக்கு எத்தனையோ யுகம் முந்தியே வேதாதி சாஸ்தி

ரங்கள் பயிர், பச்சை, மரம், மட்டை எல்லாம் உயிருள்ளவை என்று சொல்லித்தான் வந்திருக்கின்றன. ஆனாலும் ஈசுவர நியதியில் நல்லது போலவே கெட்டது, ஸௌக்யம் போலவே கஷ்டம், எல்லாமும் சேர்ந்து சேர்ந்துதான் இருக்கிறது. 'இன்ஸ்டிங்க்டிவ் ஆகவும் (உள்ளுணர்ச்சிப் பிரகாரமும்), தேஹத்தின் இயற்கையான தன்மையைப் பொறுத்தும் சிங்கம், புலி முதலான பிராணிகள் ஜீவஹிம்ஸை பண்ணித்தான் ஜீவிக்க வேண்டும் என்ற ஈசுவர நியதியே இருக்கிறது.

மனுஷ்யன் விஷயத்தில் மாத்திரம் இவன் எதையும் ஆலோசித்துத் தெளிந்து முடிவு எடுக்கும்படியாக அறிவு விசேஷத்தை (ஈசன்) கொடுத்திருக்கிறான். அதனால் இந்தப் பிரபஞ்ச நாடகத்தில் இவன் முழுக்கவும் நல்லதுதான் வேண்டும், ஸௌக்யம்தான் வேண்டும் என்று பண்ணிக் கொள்ள முடியாமல் 'நேச்சர்' என்ற பெயரில் ஈசுவரன் கட்டிப் போட்டாலும், இப்படிச் கட்டிப்போட்ட கயிறு நீளுகிற எல்லைக்குள்ளாவது இவன் கூடியமட்டும் கெட்டதைத் தள்ளி நல்லதையும், கூடியமட்டும் கஷ்டத்தைத் தள்ளி ஸௌக்யத் தையும் தேடி அடைய வேண்டியவனாக இருக்கிறான். எதையோ தின்றுதானாக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சாக வேண்டியதுதான் என்ற necessity இவனுக்கு இருக்கிறது - இயற்கை அப்படிச் கட்டி வைத்திருக்கிறது.

எங்கேயோ லக்ஷத்தில் ஒருத்தனாக லோக வாழக்கையைப் பொருட்படுத்தாமலே உதறி விட்டுப் போகிறவனைத் தவிர மற்ற எல்லாரும் இந்த யதார்த்தத்தை அனுசரித்துத்தான் போகணுமே தவிர, 'சாலஞ்ஜ்' பண்ணி முடியாது. 'சரி' எதையோ தின்னத்தான் வேண்டுமென்றால் கூடியவரை கெடுதலை, கஷ்டத்தை உண்டாக்காமல் அமைத்துக் கொள்ளக் கூடிய ஆஹார முறை என்ன? என்று பார்ப்பதே இவன் செய்ய வேண்டியது. இருப்பதில் குறைச்சலான ஹிம்ஸை தருவது பயிர் பச்சைகளையும் காய்கறிகளையும் சாப்பிடுவதுதான்!

பயிர்கள் நன்றாக முற்றிச் சாய்ந்த பிற்பாடுதான், அதாவது தாமே ஜீவனத்தை முடித்துக் கொண்ட பின்தான், தானியம் அடித்து எடுத்துக் கொள்கிறோம். காய்கறிகளைப் பறிப்பதால் செடியையே நாம் கொன்றுவிடவில்லை. கத்தரிக்காய்,

வெண்டைக்காய் போன்றவற்றை நாம் ஒரு கொடி - செடியிலிருந்து எடுப்பதால் அந்தச் செடிக்கு நம் நகத்தைக் கிள்ளினால், அல்லது ரோமத்தைப் பிடுங்கினால் வலிக்கிற அளவுக்குத்தான் வலி உண்டாகும். அதோடு கூட மனுஷ்யனுக்கும் மிருகங்களுக்கும் pain 'வலியுணர்ச்சி' என்று உண்டாவதைவிடத் தாவர வர்க்கத்துக்கு 'ஸென்ஸிடிவிடி' (உணர்ச்சி நுட்பம்) குறைச்சலானதால் pain-உம் குறைச்சல்தான் என்றே 'ரிஸர்ச்' பண்ணிச் சொல்கிறார்கள்.

அப்படியே ஸமூலம் கீரை மாதிரியானவற்றையும், கிழங்கு வகைகளையும் பிடுங்கி எடுத்து, அதாவது அவற்றை ஹதமே பண்ணிச் சாப்பிடும்போது கூட, நாம் அவற்றைப் பிடுங்காவிட்டாலும் எப்படியும் அவையே அதற்குப் பிறகு சில நாளில் வாடிவிடப் போகிறவைதான். ஆகவே இந்த அம்சங்களை வைத்துக் கொண்டு நம் necessity-யைக் கருத்தில் கொண்டு பார்த்தால் மற்ற தினுஸு ஆஹாரங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் சாக போஜனம்தான் comparative - ஆக மினிமம் ஹிம்ஸை உள்ளது என்று தெரிகிறது; அதனால் இதையே மனுஷ்யர்களாகப் பிறந்த நாம் ஏற்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம்.

ஸன்னியாசிகளுக்குப் பூர்ண அஹிம்ஸை விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவர்கள் நிமித்தமாகக் கறிகாயைப் பறித்து எடுக்கிற சின்ன வலிகூட தாவரங்களுக்கு உண்டாகக் கூடாது என்றும், அவர்கள் தாங்களாகவே மரத்திலிருந்து விழுகிற பழங்களையும் சருகுகளையும்தான் சாப்பிட வேண்டும் என்றும் விதித்திருக்கிறது. 'ஜீர்ண பர்ணாசிந க்வசித்' என்பது இதைத்தான். 'ஜீர்ணபர்ணம்' என்றால் சருகு. 'ஆசிந:' என்றால் ஆஹாரம் செய்கிறவர்கள். தானியங்கள்கூட முளைக்கிறதோ இல்லையோ? அதனால் அவற்றுக்குக் கரு இருப்பதாக அர்த்தம். அதை ஒரு ஸன்னியாஸி சாப்பிட்டால் கர்ப்பச் சேதந்தான், ஜீவஹத்திதான் என்று அதையும் தள்ளச் சொல்லி இங்கே 'ஐடியலை' ரொம்பவும் கடுமையாக வைத்திருக்கிறது.

ஸன்னியாஸி ஒரு சாத்துக்குடியோ, கொய்யாப்பழமோ, விளாம்பழமோ சாப்பிடும்போது கூட ஸர்வ ஜாக்கிரதையாக ஒரு விதையைக்கூடத் தின்றுவிடாமல் நீக்கிவிட்டுத்தான்

சாப்பிடணும். இப்படி மஹரிஷிகள் சுத்தமான பழ ஆஹாரம் சாப்பிட்டதுதான் நிஜமான 'பலஹாரம்'. 'பலம்' என்றால் 'பழம்.' இப்போது அன்னத்தை மட்டும் நீக்கி, தோசை, இட்லி, ஸேவையில் பல தினுஸு 'தொட்டுக்கொள்ள' சட்டினி, ஸாம்பார், கொத்ஸு, மிளகாய்ப் பொடி என்று பல விதங்கள் என்பதாகச் சாப்பிடுவதைப் 'பலஹாரம்' என்று ஆக்கிக் கொண்டு அவஸ்தைப்படுகிறோம்! நிஜமான பலஹாரம் பண்ணினால் ஸத்வமும் சாந்தமும் உண்டாகும். காமம் (sex) என்கிறார்களே அது) ரொம்பவும் கட்டுப்பட்டுவிடும். குடும் பக்கட்டுப்பாடு என்று தனியாக ஒன்று பண்ண வேண்டிய அவசியமேயிராது!

'தாவரத்தை மட்டும் ஹிம்ஸிக்கலாமா?' என்பதற்கு இன்னொரு ஜஸ்டிபிகேஷன் இதில்தானிருக்கிறது. ஒரு பிராணியைக் கொலைபண்ணி விடுவதுபோல ஆஹாரத்துக் காகத் தாவர வர்க்கத்தை நாம் அனேகமாகக் கொலை பண்ணுவதில்லை என்றும், அப்படியே அவற்றை ஹிம்ஸிக்க நேர்ந்தாலும், அப்போதுகூட பிராணிகளுக்கு உள்ள அளவுக்கு வலியுணர்ச்சி அவற்றுக்கு ஏற்படுவதில்லை என்றும் சொன்ன ஸமாதானம் 'நாம் அவற்றை எப்படி affect பண்ணுகிறோம். (பாதிக்கிறோம்)?' என்பதை வைத்துச் சொன்னது. இப்போது மாம்ஸ போஜனமும் சாக போஜனமும் நம்மை எப்படி affect பண்ணுகின்றன என்பதை வைத்தும் ஸமாதானம் சொல்கிறேன். நமக்குச் சித்தசுத்தியும், ஸத்வ குணமும் உண்டாவதற்கு மாம்ஸ போஜனம் உதவுவதில்லை. சரீரம் வேண்டுமானால் ஸ்ட்ராங்காக ஆகலாமே ஒழிய, தியானாதி அப்யாஸங்களுக்கு நான்-வெஜிடேரியன் ஆஹாரம் அனுகூலம் செய்வதில்லை. அதோடு 'கம்பேர்' பண்ணினால் சாக போஜனம்தான் ஆத்மாபிவிருத்திக்கு அனுகூலமாயிருப்பது. சாக போஜனத்திலும் ஆத்மாபிவிருத்தியை முன்னிட்டுத் தள்ளவேண்டிய பல பதார்த்தங்கள் இருந்த போதிலும் மாம்ஸத்தைவிட இதுதான் மேலானதாக இருக்கிறது.

மனஸுக்கு ஸம்மதமாயிருக்கிறதா என்றுதான் யோசித்துப் பார்க்கலாமே! ஒரு ஆட்டையோ மாட்டையோ அது கதறக் கதற வெட்டுகிற மாதிரிதான் கீரையைப் பிடுங்கி நறுக்குவது நம் மனஸுக்குத் தோன்றுகிறதா? இந்த 'ஸைகாலஜிகல்

ஃபாக்ட்'ருக்கு ஒரு முக்கியத்வம் உண்டு. மாம்ஸத்திலேயே ஒரு பிராணியின் ஊனைத் தின்னலாம், இன்னொரு பிராணியின் ஊனைத் தின்றால் நிஷித்தம் என்று வைப்பதற்கு (ஸைகலாஜிகல் தவிர) வேறே காரணம் இல்லை. 'அய்யய்யே பன்றி மாம்ஸமா?' என்று ஹிந்துக்களில் மாம்ஸ போஜனிகள் முகத்தைச் சுளிப்பார்கள். ஆனால் அன்னிய தேசங்களில் அதையும் தின்னுகிறார்கள். இப்படியே 'நண்டையும் நத்தையையும் கூடச் சீனாக்காரன் தின்னுகிறானே' என்று நம்மூர் நான்-வெஜிடேரியன்களே அருவருப்புடன் சொல்கிறார்கள். அப்புறம் மாம்ஸம் தின்பதிலேயே 'gradation' வேறு! 'ஸைபருக்குச் சொல்கிறதுதான்* சாப்பிடுவோம், மத்ஸ்யம் மட்டும் தான் சாப்பிடுவோம், மற்றபடி அசைவ வஸ்து எங்களிடம் வரக்கூடாது' என்பவர்கள் உண்டு.

எதெதையோ பிடித்துத் தின்றாலும் எதனாலோ குதிரை மாம்ஸம் தின்றால் மட்டம் என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 'வார்' (உலக யுத்தம்) நடந்தபோது எல்லாவற்றுக்கும் 'ஸ்கார்ஸிடி' உண்டான ஸமயத்தில் ஜெர்மனி தேசத்துக்காரர்கள் குதிரை மாம்ஸம் சாப்பிட ஆரம்பித்தார்கள். இதற்காக அவர்களை மாம்ஸ போஜனிகளேயான மற்ற எல்லா மேல்நாட்டுக்காரர்களும் மட்டம் தட்டிப் பரிஹாஸம் செய்தார்கள்.

இதே ரீதியில் சைவ உணவுக்காரர்கள் பொதுவாக அத்தனை அசைவ உணவுக்காரர்களையும் கேள்வி கேட்டு மடக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. நம் ஊர்க்காரர்களான அசைவர்கள் 'பருப்புத் தின்னிப் பார்ப்பான்' என்று ஸ்வாதீனமாகக் கேலி செய்கிறபோது, சைவமாகச் சாப்பிடுபவர்கள் என்னதான் பருப்பும், கிருப்பும் சாப்பிட்டாலும் ஏதோ பார்த்தால் வேண்டுமானால் 'கஷுக், முஷுக்' என்று தொந்தியும் தொப்பையுமாக ஆக முடியுமே தவிர, இது ஊளைச் சதை தானேயொழிய நல்ல கட்டுமஸ்தாகத் தேஹ பலம் பெற்றதாகாது என்ற அர்த்தத்தில் சொல்கிறார்கள். வெளி தேசத்துக்காரர்களோ இப்படி ஸ்வாதீனத்தின் மேல் இல்லாமல் இளக்காரமாகவே நம்மில் அங்கே போகிறவர்களிடம், 'நீங்கள்

* முட்டை.

என்ன காய்கறிகளையே தின்று கொண்டிருக்கிறீர்கள்! உங்கள் தேசத்தில் எவ்வளவு மாம்ஸம் கிடைக்கும்? அத்தனையையும் 'வேஸ்ட்' பண்ணிவிட்டு, நீங்களும் நோஞ்சான் பட்டாளங்களாக ஆகியிருக்கிறீர்களே! என்று மட்டந்தட்டிக் கேட்கிறார்கள்.

மற்றவர்களைவிட ஹிந்துக்களிலேயே அதிகம் வெஜிடேரியன்கள் இருப்பதால்தான் இவர்கள் வலுவிறத்து துருக்கர்கள், வெள்ளைக்காரர்கள் ஆகியவர்களிடம் தேசத்தைப் பறி கொடுத்தார்கள் என்று சொல்பவர்கள்கூட உண்டு. இந்த விஷயத்துக்குப் அப்புறம் வருகிறேன். இப்போது மாம்ஸம் சாப்பிடாததற்காக நம்மைப் பரிஹாஸம் செய்கிற நான்-வெஜிடேரியன்களிடம் நாம் எப்படித் திருப்பிக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லிக்கொடுக்கிறேன். 'மாம்ஸம் சாப்பிடுகிற நீங்களே சில மாம்ஸ தினுஸுகளைச் சாப்பிடுகிறவர்களைப் பரிஹாஸமும் செய்கிறீர்கள். அது மட்டுமில்லை. மாம்ஸத்திலேயே உசத்தி - தாழ்த்தி ஆகிய இத்தனை வகைகளைச் சாப்பிடுகிறவர்களும் ஒரு முகமாகச் சேர்ந்து கொண்டு, இப்போதும் இந்த உலகத்தில் எங்கேயோ வனாந்தரங்களில் இருக்கிற ஆதிவாஸிகளில் சில பேர் நரமாம்ஸம் தின்னுகிறார்களே, அவர்களை ரொம்ப ரொம்ப மட்டமாக நினைத்து 'நரமாம்ஸ பக்ஷிணி' (Cannibal) என்று தூற்றுகிறீர்கள். நரமாம்ஸத்தை விட்டு மற்ற மாம்ஸங்களைச் சாப்பிடுகிற நீங்கள் அந்தக் 'காணிபாலை'விட ரொம்பவும் உயர்ந்தவர்கள் என்று பெருமை கொண்டாடிக் கொண்டால், எந்தப் பிராணியின் மாம்ஸத்தையும் சாப்பிடாத நாங்கள் உங்களையும்விட உசந்தவர்கள்தானே?

நீங்கள் எப்படி ஒரு பக்கம் நரமாம்ஸ போஜனத்தையும் கேலி பண்ணிக் கொண்டு இன்னொரு பக்கம் எங்களுடைய சாக போஜனத்தையும் மட்டந்தட்டுவது பொருத்தம்? என்று அவர்களைக் கேட்க வேண்டும். 'இந்தியர்கள் எல்லோரும் மட்டும் மாம்ஸம் சாப்பிட ஆரம்பித்தால், அங்கே உணவுப் பிரச்சனையே வராது என்கிறீர்கள்; உங்கள் தேசங்களிலுந்தானே 'ஸ்கார்ஸ்டி' சில ஸமயங்களில் வருகிறது? அதனால், உங்களுக்குத்தான் எதையும் கெட்டுப் போகாமல் பாடம் பண்ணி வைக்க முடிகிறதே, செத்த மனிதர்களையும், உபயோக மில்லாத கிழங்களையும் ஸரிப்படுத்திப் பக்குவம் பண்ணி...?'

என்று சொன்னாலென்ன என்று கூடத்தோன்றுகிறது (சிரிக்கிறார்).

இன்னொன்று, பழம் அழுகுகிறது; காய்கறிகள் கெட்டுப் போகின்றன என்றால் இவை துர்நாற்றமடிக்கத்தான் செய்யும். கழிவுநீரைக் கொட்டினால் அதுவும் துர்க்கந்தம் அடிக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனாலும் இந்த நாற்றமெல்லாம் ஒன்றுமே இல்லை என்கிற மாதிரி அல்லவா அன்னிய பதார்த்தங்களைச் சமைக்கிறபோது வயிற்றைப் புரட்டி எடுக்கிறது? அதுகள் அழுகிக் கிழுகிக் கெட்டுப் போனாலோ குடலையே பிடுங்கி யெடுக்கிற மாதிரி காத தூரத்துக்குத் துர்வாடை! (இங்கே இன்னொன்றும் சொல்லணும். முட்டைக்கோஸ், பீட்ரூட் மாதிரியான இங்கிலீஷ் வெஜிடேபிள்கள் கூடாது என்பதற்கும் இதிலேயே காரணம் தெரிகிறது. அந்தக் காய்கறிகளை வேக வைக்கிறபோதும், அந்தக் கழிவு நீரைக் கொட்டிய இடத்திலும் அன்னிய பதார்த்தம் போலவே வாடை வருவதைப் பார்ச் கலாம்.)

மரக்கறி உணவின் சிறப்புகள்

மனுஷ்யனின் மூக்குக்கு ஒத்துக் கொள்ளாததுதான் மட்டுந்தானென்றில்லை. அவனுடைய வயிற்றுக்கு, ஜீர்ணக் கருவிகளுக்கு (Digestive organs)க்கூட மாம்ஸ போஜனம் ஒத்துக் கொள்ளாததுதான் என்று இப்போது (1957, நவம்பரில் சென்னையில்) நடந்த World Vegetarian Congress-ல் பேசிய பலர் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்கள். 'கான்ஸ்டிட்யூஷனை' - தேஹ வாகை வைத்து, மாம்ஸத்தைத் தின்றால்தான் ஜீவிக்க முடியும் என்றிருக்கிற புலி, சிங்கம் மாதிரியான மிருகங்களின் இரைப்பை, குடல், முதலிய உறுப்புக்களோடு மனுஷ்யனின் ஜீர்ண இந்திரியங்களை ஒப்பிட்டு, மனுஷ்ய தேஹவாகு, மாம்ஸ போஜனத்துக்கு ஏற்பட்டதே இல்லை என்று இவர்கள் நிறையக் காரணம் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

கான்ஸ்டிடியூஷனலாக மாம்ஸம் சாப்பிடக் கூடாத மிருகங்களும் உண்டு. அவற்றுக்கு நமக்குள்ள 'புத்திசாலித்தனம்' இல்லாததால் அவை மாம்ஸத்தின் கிட்டேயே போவதில்லை. ஆடும், மாடும், மானும், குதிரையும், யானையும் தப்பித் தவறியர்வது மாம்ஸம் தின்னுமா? ஆனால் மிருகங்களுக்கு இல்லாத, ஆறாவது அறிவும் இருக்கிற மனுஷ்யன் எதை விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று வியவஸ்தையைப் புரிந்து கொள்ளாமல் மாம்ஸமானாலும் ஸரி, மற்ற ஆஹாரமானாலும் ஸரி, இரண்டையும் தின்னுவது என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். மிருகங்களில் பூர்ணமாக மாம்ஸத்தைத் தள்ளியவை யாகச் சிலது இருப்பது போலவே, மாம்ஸத்தைத் தவிர வேறே எதுவும் தின்னாதவையாகச் சிலது இருக்கின்றன. நாய், பூனை, காக்காய், குருவி, மாதிரிச் சிலதான் இரண்டு தினுஸையும் தின்பவை. மனுஷ்யன் இவற்றின் லெவலில்தான் இருப்பதா?

இதிலே பகவானும் கொஞ்சம் வேடிக்கை பார்க்கத்தான் செய்கிறான். 'மனுஷ்யக்' குடலுக்கு மாம்ஸம் எடுத்ததில்லை' என்று இப்போது வெஜிடேரியன் ஸயன்ஸ் நிபுணர்கள் சொன்னாலும், மாம்ஸம் இவனுக்கு அடியோடு ஜெரிக்காமலே இருக்கும்படி பகவான் பண்ணவில்லையே! அப்படியிருந்தால் மாம்ஸ போஜனம் பண்ணவே மாட்டானல்லவா? இப்போது கல்லைத் தின்கிறானா? இரும்பைத் தின்கிறானா? இப்படியே மாம்ஸத்தையும் தள்ளியிருப்பானல்லவா? இவனுக்குச் கொஞ்சம் சிரமப்பட்டாவது ஜெரிக்கும்படியாகவும் பண்ணி, அதே ஸமயத்தில் அஹிம்ஸா ரீதியிலும், தன்னுடைய ஸத்வகுண அபிவிருத்தியையும் உத்தேசித்து எந்த ஆஹாரம் நல்லது என்று ஆராய்கிற அறிவையும் கொடுத்து, ஒன்றோடொன்று மோதவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறான். இதிலே நாக்குதான் ஐயித்தது, புத்தி தோற்றது என்று மனுஷ்யன் பண்ணிக் கொண்டால் இவனை விட அசடு இல்லை!

மாம்ஸம் தின்றால்தான் பலம் என்கிற 'பாயிண்ட்'டுக்கு வருகிறேன். இப்போது ரொம்பவும் பலத்தைக் குறிப்பிட வேண்டுமானால் என்ன சொல்கிறோம்? 'சிங்க பலம்', 'புலி பலம்' என்றா சொல்கிறோம்? இல்லை. 'யானை பலம்' என்று தான் சொல்கிறோம். மற்ற பிராணிகளுக்கு இல்லாத பலம் யானைக்கே இருக்கிறது. இந்தச் சக்தி மாம்ஸம் சாப்பிட்டா

அதற்கு வந்திருக்கிறது? யானை அப்படிப்பட்ட பதார்த்தத் தைத் திரும்பிக்குடப் பார்க்காதே! சுஷ்கைஸ் த்ருணைர் வநகஜா பலிநோ பவந்தி என்று - பர்த்ருஹரி வசனம் இருக்கிறது. 'சுஷ்கம்' என்றால் ஈரம் வற்றிப்போனது. இஞ்சிக்கு ஈரம் போய் 'சுஷ்க' மானதைத்தான் 'சுக்கு' என்கிறோம். 'சுஷ்கம்' தமிழில் 'சுக்கம்' ஆகும். நெஞ்சில் ஈரம் இல்லாமல் பணத்தைக் கெட்டியாய் வைத்துக் கொள்பவனை 'ஆசாமி ரொம்ப சுஷ்கம்' என்கிறோம். இங்கே 'சுஷ்கை: த்ருணை; என்றது காய்ந்த புல்லை. புல்லையும் தேங்காய் மட்டையையும் தின்றுவிட்டே யானை ஸகல மிருகங்களையும்விட பலமுள்ளதாயிருப்பதை இங்கே சொல்லியிருக்கிறது.

இதிலே விசேஷம், இத்தனை பலம் இருந்தும் அது புலி, சிங்கம் மாதிரிப் பாய்ந்து ஹிம்ஸை பண்ணாமல் சாந்தமாயிருக்கிறது. அதற்குத் தேஹ பலத்தோடு புத்தி பலம், ஞாபக சக்தி எல்லாமும் நிறைய இருக்கிறது. மனுஷ்யனுக்கு அடங்கி ஒத்துழைக்கிற பவ்ய குணமும் இருக்கிறது. மலையாளம், பர்மா முதலான இடங்களில் பெரிய பெரிய மரங்களைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் வேலை செய்வதெல்லாம் யானை தான். ஆனதால் வெஜிடேரியன் ஆஹாரத்தினாலேயே நல்ல பலமும், அதுமட்டுமின்றி புத்தி, பணிவு, ஸஹாய குணம் முதலான ஸத்வ அம்சங்களும் பெறலாமென்று தெரிகிறது.

ஸர்ப்பா: பிபந்தி பவநம் ந ச துர்பலாஸ்தே
சுஷ்கைஸ்-த்ருணைர் வநகஜா பலிநோ பவந்தி ।
கந்தை; பலைர் முநிவரா: ஸ்பயந்தி காலம்
ஸந்தோஷ ஏவ புருஷஸ்ய பரம் நிதாநம் ॥

'வெறும் காற்றையே உட்கொள்கிற பாம்பு, அதனால் துர்ப்பலமாக இல்லை. வற்றின புல்லைத் தின்கிற காட்டு யானை மிகவும் பலமுள்ளதாயிருக்கிறது. கிழங்கையும் பழத்தையுமே சாப்பிட்ட முனிவர்கள் மரணத்தை ஜயித்து சிரஞ்ஜீவிகளாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால் மனஸின் நிறைந்த திருப்திதான் ஒரு ஜீவனுடைய ஆயுராரோக்யாதி களுக்கு மூலதனம்; சாப்பாடு இல்லை, 'சாப்பாடு இல்லை' என்று அர்த்தம் சாப்பாடு இல்லை என்று ச்லோகத்தில் நேராகச் சொல்லாமல் தொக்கி நிற்கிறது.

எனக்கு அப்போது இளவயஸு. ப்ரொஃபஸர் ராமமூர்த்தி என்று ஒருத்தர் இருந்தார். ராமமூர்த்தி ஸாண்டோ என்றே சொல்வார்கள். தெலுங்கர். ஸர்க்கஸ் கம்பெனி நடத்தி வந்தார். நடத்தினது மட்டுமில்லை, அவரே ஸாண்டோவானதால் ஆச்சரியமான feats பண்ணிக் காட்டுவார். ஒன்று சொல்கிறேன்; தன் இடுப் பைச் சுற்றிப் பக்கத்துக்கு ஒன்றாக ஒரு Ford காரைக் கயிற் றால் கட்டிக்கொண்டு, இரண்டின் என்ஜினையும் ஸ்டார்ட் பண்ணிவிடுவார். அப்படியே இரண்டுமாக இவரை நசுக்கித் தொகையல் (துவையல்) பண்ணிவிடுமோ என்று ஜனங்கள் பிரமித்துப் பார்ப்பார்களாம். மனுஷ்யரானால் கொஞ்சங்கூட அலட்டிக் கொள்ளாமல், அந்த இரண்டு காரையும் இரண்டு உள்ளங்கையாலேயே மறித்துக் கொண்டு அவை ஓட முடியாதபடி நிறுத்தி வைத்திருப் பாராம்.

அவருடைய கம்பெனி கும்பகோணத்தில் 'காம்ப்' பண்ணியிருந்தபோது நான் வந்து ஸர்க்கஸ் பார்க்க வேண்டுமென்று ரொம்பவும் கேட்டுக் கொண்டார். மடத் தில் அப்படி ஸம்பிரதாயமில்லையென்று சொன்னதும், மடத்துக்குப் பின்னாடி விஸ்தாரமாகப் பூமி உண்டு. அங்கே தன் கோஷ்டியில் சில பேரோடு வந்து சில 'ஸர்க்கஸ் அயிட்டங்'களைப் பண்ணிக் காட்டினார். இப்படியும் ஒரு தேஹ பலமுண்டா என்று ஆச்சரிய மாயிருந்தது. அவர் கதை எதற்குச் சொல்கிறேனென்றால் இப்படிப்பட்ட பலிஷ்டர் சுத்த வெஜிடேரியனாக இருந் தவர் என்பதற்காகத்தான்! மஹா பலிஷ்டரான ஆஞ்சநேயரே சாகபோஜனியான வானரம்தானே!

ஏதோ டி.பி. மாதிரிச் சில உடம்பு (வியாதி)களுக்கு மாம்ஸாதிகளை டாக்டர்கள் பிரிஸ்கரைப் பண்ணினாலும் வயிற்று வியாதிகள், ப்ரஷர் (ரத்த அழுத்தம்), ஹ்ருதய ரோகங்கள் என்றெல்லாம் ஏற்பட்டால் மாம்ஸத்தில் fat ஜாஸ்தி, அது கூடாது என்று நிறுத்தித்தான் விடுகிறார்கள். நான்-வெஜிடேரியன்களுக்கு எந்த உடம்பு வந்தாலுமே சீக்கிரத்தில் குணமாவதில்லை என்கூடச் சொல்வதுண்டு.

சாக போஜனத்துக்குப் பலம் இல்லாமலில்லை என்பதற்கு இன்னொன்றும் சொல்கிறேன். சிங்கம், புலி மாதிரி ரொம்பவும் பலமுள்ள எந்த 'கார்னிவோர்ஸ் அனிமலை' (மாம்ஸம் சாப்பிடுகிற மிருகத்தை) எடுத்துக் கொண்டாலும் அது ஆஹாரமாகச் சாப்பிடுகிற பிராணி எப்படியிருக்கிறது என்று பாருங்கள். இது (சாப்பிடப்படும் பிராணி) சாக பக்ஷிணியாகத் தானிருக்கும். மாம்ஸ பக்ஷிணிகளான சிங்கமும் புலியும் சாக பக்ஷிணிகளான ஆடு, மாடு போன்றவற்றைத்தான் தின்னும்; இன்னொரு மாம்ஸ பக்ஷிணியைத் தின்னாது. சிங்கமும் புலியும் ஒன்றையொன்று அடித்துக் கொண்டு சாகலாம்; ஆனாலும் இவற்றில் ஒன்றின் மாம்ஸத்தை இன்னொன்று தின்னாது. இதிலிருந்து மாம்ஸ பக்ஷிணிகளின் பலத்துக்கும் (அவை தின்கிற சாக பக்ஷிணிகளின் த்வாரா) காரணமாயிருப்பது புல்லும், தான்யமும், மட்டையுந்தான் என்று தெரிகிற தல்லவா?

வெஜிடேரியனிஸத்துக்கு ஆதரவாக இத்தனை சொன்னாலும், லோக ரீதியில் நாக்கு ருசி, தேஹபுஷ்டி என்று எதையோ நினைத்து நீண்டகாலமாக நான்-வெஜிடேரியனிஸமும் இருந்துதான் வந்திருக்கிறது. ஆதியில் இதையெல்லாம்விடப் பெரிய காரணம் ஒன்று இருந்ததாகப் படிப்பாளிகள் சொல்கிறார்கள். 'அப்போதெல்லாம் ஓரிடத்தில் நிலையாக இல்லாமல் ஜன ஸமுஹங்கள் கூட்டங் கூட்டமாக இடத்தை விட்டு இடம் மாறிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். ஆறு மாஸம், ஒரு வருஷம் என்று ஒரே இடத்தில் இருந்தால் தானே சாகுபடி செய்து, அறுவடை பண்ணிச் சாப்பிட முடியும்? அந்தக் காலத்தில் 'அக்ரிகல்ச்சரே' (வ்யவஸாயமே) தெரியவும் தெரியாது. அதனால் வில்லையும் அம்பையும் வைத்துக் கொண்டு வேட்டையாடி மாம்ஸ போஜனம் செய்ய வேண்டியதாகவே இருந்தது.

பாரம்பரியமாக அது மனுஷ்யனின் இயற்கையில் ஊறிப் போய்த்தான் பிற்காலத்தில் ஓரிடத்தில் 'ஸெட்டில்' ஆகி, 'அக்ரிகல்ச்சர்' தெரிய ஆரம்பித்த பின்பும், கூடவே மாம்ஸ போஜனமும் தங்கிவிட்டது என்கிறார்கள். இது ஸரியோ, தப்போ, அவ்வளவு எனக்கு ஆராய்ச்சி தெரியாது. ஆனாலும் லோகம் பூராவும் மாம்ஸ போஜனம் விடாமல் இருந்துதான்

வருகிறது. இதைத்தான் ஒப்புக் கொண்டு, மனஸுக்குப் பிடித்தாலும் பிடிக்காவிட்டாலும் யதார்த்த நிலைமையென்றிருக்கிறதே அதை ஒப்புக் கொண்டு அதிலிருந்துதான் லக்ஷ்யமான ஆதர்ச நிலைமைக்குப் போக வேண்டுமென்று நம் சாஸ்த்ரக் காரர்கள் வர்ணாச்ரம விபாகத்திலே இன்னின்னார் மாம்ஸ போஜனம் பண்ணலாம், இன்னின்னார் பண்ணக் கூடாது என்று வைத்தார்கள். சிலர் பண்ணலாம் என்று வைத்ததால் அப்படியேதான் அவர்கள் சாச்வதமாக பண்ணிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்துவிட்டதாக அர்த்த மில்லை. இவர்களும் போகப்போக, வயஸு ஏற ஏற இதை விட்டுவிட்டு ஸாத்விகமான சைவ ஆஹாரத்தை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்பதற்கு வழி வகுத்திருக்கிறார்கள்!

பூர்வ வழக்கும் கலிகால நடப்பும்

‘ஆதியில் பிராமணர்கள் நான் - வெஜிடேரியன்களாகத் தான் இருந்தார்கள்; ரிஷிகள் அன்னிய பதார்த்தம் சாப்பிட்டிருக்கிறார்கள்’ என்றெல்லாம் சொல்லக் கேட்கிறோம். இப்படிச் சொல்கிறவர்கள் சாஸ்திரங்களைப் பார்த்து அன்னிய பதார்த்தம் என்று எந்தெந்தப் பெயர்களைச் சொல்கிறார்களோ அதெல்லாமே அனேகக் காய்கறிகள், மூலிகைகள், தான்யங்கள் ஆகியவற்றின் பெயர்தான் என்று நம்மில் சாஸ்திராபிமானமுள்ள ஆசார சீலர்கள் காட்டுகிறார்கள். ‘கல்யாண்’, ‘கல்யாண் கல்பதரு’ என்று கோரக்பூரிலிருந்து பத்திரிகை போடுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இந்த விஷயமாக நிறைய எழுதி, எந்தக் காலத்திலும் எவருக்கும் நம் சாஸ்திரங்கள் மாம்ஸ போஜனத்தை அங்கீகரிக்கவேயில்லையென்று வாதம் பண்ணி வருகிறார்கள். அச்வமேதத்தில் ஒரு குதிரையை அங்க அங்கமாக ஆஹுதி பண்ணுவதாக நாம் நினைப்பதுகூட வாஸ்தவத்தில் அந்தந்தப் பெயருள்ள மூலிகைகளின் இன்னின்ன பாகத்தைப் போடுவதுதான் என்று எழுதியிருக்கிறார்கள்.

அப்படியே ஆதியில் ஸர்வ ஜனங்களும் நான்-வெஜிடே ரியன்களாக இருந்ததாக வைத்துக் கொண்டாலும்கூட, சாஸ்திரத்திலேயே பூர்வயுகங்களிலிருந்த சில வழக்கங்கள், மனுஷ்யர்கள் அல்பசக்தர்களாகிவிட்ட இந்தக் கலிக்கு வர்ஜம் (தள்ளுபடி) என்று வைத்து, கலியில் வர்ணத்தில் பிராமணர்கள் சாக போஜனம்தான் பண்ண வேண்டும்; ஆச்ரமத்தில் ஸன்னியாஸிகள் சாப்பாட்டிலே மாத்திரம் இல்லாமல் ஸகல விஷயங்களிலும் பூர்ண அஹிம்ஸை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று வைத்திருப்பதைத்தான் நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

உபநிஷத் பாஷ்யத்தில் ஓரிடத்தில் ஆசார்யாள் சொல்லியிருக்கிறதிலிருந்து பூர்வ யுக புருஷர்களுக்கும் நமக்கும் சக்தியிலே ரொம்ப வித்யாஸமுண்டு என்று தெரிகிறது. பிருஹதாரண்யக (உபநிஷ)த்திலே, 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி - நானே பிரம்மம்தான் - என்று தேவர்களில் பலபேர்கண்டு கொண்டு அப்படியே ஆனார்கள். ரிஷிகளிலேயும் அப்படி ஆனவர்கள் உண்டு. உதாரணமாக வாமதேவர், 'நானே மனுவாயிருந்தவன்; நானே ஸூர்யனாயிருந்தவன்' என்று சொன்னதெல்லாம் இப்படிப்பட்ட ப்ரம்மானுபவத்திலேதான். ஆதிகாலத்திலிருந்த அந்தத் தேவர்களும், ரிஷிகளும் மட்டுந்தானென்றில்லை; இப்போதும் இந்தக் காலத்தில் நம்மிலிருக்கிற மனுஷ்யர்களில்கூட 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' என்று ஒருவன் அறிந்து கொள்ள முடியும். இப்படிப்பட்டவனும் அவர்களைப் போலவே ஸர்வமும் ஆகிறான். இவனுடைய மஹிமையை குறைக்கத் தேவர்களாலும் முடியாது' என்ற அர்த்தத்தில் மந்திரங்கள் வருகின்றன*.

'இப்போதும்' என்று உபநிஷத் நாளில் சொன்னது ஆசார்யாள் இருந்த காலத்துக்கும், அதற்கு அப்புறம் வரப்போகிற எந்தக் காலத்துக்கும் பொருந்துவதாக ஆசார்யாள் தம்முடைய பாஷ்யத்தில் காட்டி, எனவே வீர்யம் குறைந்த தற்கால ஜனங்களுக்குக்கூட ப்ரம்ம ஞானமும், அதனால் பெறுகிற மஹிமையும் ஸாத்தியந்தானென்று சொல்கிறார். அப்படிச் சொல்லும் போது, 'நம் யுகத்தில் உள்ள மனுஷ்யர்கள் வீர்யத்தில் ரொம்பவும் குறைந்தவர்களானதால் இவர்கள் ப்ரம்ம வித்தியோபாஸ

★ ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத் 1.4.10

னையால் ஸர்வ பாவ ஸித்தி பெறுவதென்பது ஸாத்யமில்லையென்று நினைத்துவிடப் போகிறார்களேயென்றுதான் இந்த மந்திரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரம்ம ஞானத்தைப் பற்றிய வரையில் மஹாவீர்யவான்களான வாமதேவாதிகளுக்கும் ஹீன வீர்யர்களான இக்கால ஜனங்களுக்குமிடையில் வித்யாஸமே இல்லை' என்கிறார். இப்படியாக, ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெறுவதில் வித்யாஸமில்லையென்று அவர் சொல்லும்போதே பூர்வ யுகத்துக்காரர்களை 'மஹாவீர்யர்கள்' என்றும், தன் காலத்தவர்களை 'அல்ப வீர்யர்', 'ஹீன வீர்யர்' என்றும் சொல்வதால், மற்ற சக்தி ஸாமர்த்தியங்களில் இப்போதிருப்பவர்கள் முன் காலத்தவரைவிடக் குறைந்தவர்கள்தான் என்பதை ஆதரித்திருப்பதும் தெரிகிறது. அதனால்தான் அந்த யுகத்துக் காரர்களுக்கு உண்டான சில பழக்கங்களை நாம் அனுஷ்டிக்கக் கூடாது என்பது. ஆரோக்கியசாலி ஒருத்தன் விருந்து சாப்பிடுகிறான் என்பதால் வியாதியஸ்தனும் சாப்பிட்டால் ஜீர்ணமாகுமா?

• பூர்வத்தில் ரிஷிகள் மாம்ஸ போஜனம் பண்ணினதாகவே வைத்துக் கொண்டாலும் (நான் வெறும் assumption-க்குத்தான் இப்படிச் சொல்கிறேன்) அவர்களுக்கு மாம்ஸத்தால்கூட ராஜஸ, தாமஸ மனோவிகாரம் ஏற்பட முடியாதபடி அதை ஜீர்ணம் பண்ணிக் கொள்ளும் சக்தியும் (வயிற்றிலே ஜீர்ணம் பண்ணிக் கொள்வது மட்டுமில்லை; மனஸிலேயும் ஜெரித்துக் கொள்கிற சக்தி) இருந்தது; அப்படிப்பட்ட சக்தி இல்லாத நாம் அந்த மாதிரிப் பண்ணக் கூடாது என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அந்த யுகத்தில் ஆயிரம் வருஷம், பதினாயிரம் வருஷம் இருந்தார்கள்; லோகாந்தரங்களுக்கு சரீரத்தோடேயே போய்விட்டு வந்தார்கள்; மனோ சக்தியாலேயே என்னவோ ஆச்சாரியங்கள் பண்ணினார்கள் என்று படிக்கிறோமே! அதெல்லாம் செய்ய நமக்கும் சக்தி இருந்தால், அவர்கள் மாதிரியே நாமும் போஜனம் முதலானதுகளையும் வைத்துக் கொள்ளலாம்!

ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்வதுண்டு. ஒரு காடு இருந்ததாம். அதன் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய நதி, ஒரு சின்ன குட்டை இரண்டும் இருந்தனவாம். காட்டிலே தீப்பிடித்துக் கொண்டதாம். அப்போது பலமான காற்று சேர்ந்து கொள்ளவே

எரிகிற சருகுகள், விறகுத் துண்டுகள், மண் எல்லாம் அடித்துக் கொண்டு வந்து குட்டையிலும் விழுந்ததாம்; நதியிலும் விழுந்ததாம். குட்டையை மண்ணும் செத்தையும் பாதி அடைத்தது என்றால், பாக்கிப் பாதி அப்படியே அந்த உஷ்ணத்தில் வற்றி, மொத்தத்தில் குட்டை இருந்த இடம் தெரியாமல் ஆகிவிட்டது. மஹா நதியில் விழுந்த குப்பைக் கூளங்களை, அவை பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்தாலும் அதன் பிரவாஹமே அணைத்து அடித்துக் கொண்டுபோய் ஸமுத்திரத்தில் விட்டு இருந்த இடம் தெரியாமல் பண்ணி விட்டது.

குப்பை குட்டையை இல்லாமல் பண்ணிற்று; நதியோ குப்பையை இல்லாமல் பண்ணிவிட்டது. இந்த மாதிரிதான் தோஷமாகத் தெரிகிற சில பழக்க வழக்கங்கள் பூர்வ காலத்தில் வீர்யத்தோடிருந்தவர்களைச் சேர்ந்தபோது, அந்தத் தோஷம் அவர்கள் சக்தியில் அடிபட்டுப் போயிற்று; பலஹீனர்களான நாம் அந்த வழக்கங்களை கைக்கொண்டாலோ தோஷம் நம்மை அடித்துப் போட்டுவிடும். அவர்களுடைய சக்தி நமக்கு இல்லாததால், கலியுகத்தில் எப்படி இருக்கணுமென்று அவர்கள் சட்டம் போட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்களோ அதற்கு அடங்கித் தான் நாம் நடக்கணும். 'அல்டிமேட்'டாக அஹிம்ஸா போஜனத்துக்குப் போகத்தான் எல்லாரும் முயற்சி செய்யணும் என்பதே நமக்கான தர்மம்!

படிப்படியாக முன்னேற

ஒருகால் பூர்விகர்கள் மாம்ஸம் சாப்பிட்டிருந்தால்கூட அதற்காக நாமும் அதை லக்ஷ்ய நிலையாக வைத்துக் கொண்டு விடக் கூடாது. அதே ஸமயத்தில் நெடுங்கால பழக்கவழக்கத் தால், குலாசாரத்தால் மாம்ஸ போஜனிகளாக இருக்கிற பிராமண - இதரர்களையெல்லாம் இன்றையிலிருந்தே சைவ ஆஹாரத்தை மேற்கொள்ளும்படியும் force பண்ணக் கூடாது. 'அல்டிமேட்' டாக மாம்ஸம் கூடாது; அதற்காக 'இம்மீடியட்' டாகவே எல்லாருக்கும் மாம்ஸம் கூடாது என்றும் நிர்பந்திக்கக் கூடாது. பழக்கத்தை ஒரே மூச்சில் மாற்றிக் கொள்ள முடியாது. அப்படிப் பண்ணுவது பலவிதக் கஷ்டங்களை உண்டாக்கும். total abstinence (பூர்ண விலக்கு) ஒரே நாளில் வந்துவிட முடியாது. ஸ்டேஜ் ஸ்டேஜாகத்தான் அதற்கு டெவலப் பண்ணிக் கொண்டு போக வேண்டும். அதற்காக நாம் பிரசாரமும், ஊக்கமும் தர வேண்டும்.

முதலில் பண்டிகை நாள், விரத தினங்கள், தர்ப்பணம், திதி ஆகியவற்றில் 'மீட்' சாப்பிடுகிறதில்லை என்று இதரர்கள் வைத்துக் கொள்ளட்டும். அப்புறம் ஒரு மாஸத்தில் சில சில நாளில் சாப்பிடாமல் இருக்கட்டும். முதல் தேதியில் சாப்பிட வேண்டாம், தங்கள் நக்ஷத்ரத்தன்று வேண்டாம். குழந்தைகள் நக்ஷத்ரத்தில் வேண்டாம் என்கிற மாதிரி இப்படியே போய், கொஞ்சங்கொஞ்சமாக விட்டால் அப்புறம் பூர்ணமாக நிறுத்திக் கொள்வதில் சிரமமே தெரியாது. அப்போது அப்படிப் பண்ணிக் கொள்ளலாம்!

முன்காலங்களில் ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் சாஸ்த்ராபி மானம், தெய்வத்திடம் பய, பக்தி, அதனால் தப்புப் பண்ணுவதிலே பயம், அடக்க குணம் முதலியன இருந்தன. அதனால் ஸகல ஜாதியாருமே இன்றைக்கு இருப்பதைவிடக்

கட்டுப்பாட்டுடன் (இந்தரிய நிக்ரஹத்தில்கூட இன்றையவிடக் கட்டுப்பாட்டுடன்) இருந்து வந்தார்கள். இப்போது ஸினிமா, டிராமா, நாவல் எல்லாம் ஸ்வதந்திரப் போக்கு என்று சொல்லி ஜனங்களைத் தறிகெட்டு அலையப் பண்ணியிருக்கிற மாதிரி அப்போதில்லை. இந்திரிய சாபல்யத்துக்கு இப்போது திரும்பின இடமெல்லாம் தீனி போட்டு வளர்ப்பது போல அப்போது இல்லை. அதனால் மது - மாம்ஸாதிகள் சாப்பிடுபவர்கள்கூட அதிலே ஓர் அளவு, ஒழுங்கு வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் இன்றைய ஜனங்கள் மாதிரி இல்லாமல் சரீரத்தால் நன்றாக உழைக்கவும் உழைத்தபடியால் அந்த ஸாமான்கள் அவர்களுக்கு தேஹரீதியிலோ, மனோரீதியிலோ கெடுதல் பண்ணவில்லை. ஆனால் இப்போதுள்ள பொது ஜனங்களின் ஸ்வபாவம், வேலை முறை எல்லாமே மாறி, சூழ்நிலையும் கெட்டுப் போயிருப்பதால் அந்தக் காலத்தைவிட இந்தக் காலத்தில் ஸகல ஜாதியாருமே மரக்கறி உணவுப் பழக்கத்தைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக வளர்த்துக் கொள்வது நல்லது; கள்ளு குடி முதலியவற்றை விடுவதும் நல்லது!

அதோடு இப்போது ஆபீஸ், குடியிருப்பு எல்லாவற்றிலும் எல்லா ஜாதியாரும் முன்னெவிட நெருங்கி வாழும் படியாகியிருக்கிறது. பிராமணாசாரங்களை மற்றவர்கள் முடிந்தமட்டும் எடுத்துக் கொள்வதே இதுவரை வழக்கமாயிருந்திருக்க, இப்போது பிராமணன் மற்றவர்கள் பண்ணுகிற மாதிரித் தானும் செய்வதாக ஏற்பட்டிருக்கிறது! புலால் உணவுக்காரர்களுடன் நெருக்கமாக வாழ்வதால் மரக்கறி உணவுக்காரர்கள் அந்த வழக்கத்தை எடுத்துக் கொண்டு விடப் போகிறார்களே என்று பயமாக இருக்கிறது. அவ்வப்போது ஒவ்வொரிடத்தில் இப்படிச் கேள்வியும் படுகிறோம்.

ஆனால் இன்னமும் நிலைமை கைமீறி விடவில்லை. இந்தியாவில் மட்டும் எல்லா ஜாதி ஜனங்களும்... நினைத்துப் பார்க்கவே கஷ்டமாயிருக்கிறது, நான் வெஜிடேரியன்களாகி விட்டார்களென்றால் லோகத்துக்கே ஒரு பெரிய 'ஐடியல்' நஷ்டமாகிவிடும். அப்புறம் அதை ஒரு காலத்திலும் ஈடு செய்யவோ பரிஹாரம் காணவோ முடியாது. இன்றைக்கும் நமக்கு ஏதாவது துளிப் பெருமை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறதென்

றால், அது லோகத்திலேயே மிகப் பெரிய ஜனஸமுஹம் வெஜிடேரியன்களாக உள்ள தேசம் நம்முடையதுதான் என்பதே. ஹிந்து என்றால் அஹிம்ஸாவாதி என்றே லோகத்தில் இன்னமும் பரவலாக நல்ல அபிப்ராயம் இருக்கிறது.

‘ஹிந்து’ என்ற வார்த்தை அன்னிய தேசத்தார் நமக்கு வைத்த பெயர்தான்*. நம்முடைய சாஸ்திரங்களில் அந்தப் பேரைப் பார்க்கவே முடியாது. ஆனால் பிற்காலத்தில், வெளிதேசத்தார் வைத்த ‘ஹிந்து’ என்ற பெயரையே ஸம்ஸ்கிருத ‘ஸுட்’¹ டிலிருந்து வந்த மாதிரி நம்மவர்கள் அர்த்தம் பண்ணியிருக்கிறார்கள் - அதாவது ‘ஹிம்ஸாயாம் தாயதே ய: (ஸ) ஹிந்து த்யபிதீ யதே’ என்று! ஹிம்ஸையில் எவன் ரொம்பவும் துக்கப்படுகிறானோ அவனே ஹிந்து என்று இதற்கு அர்த்தம். இது சமத்காரமாகப் பண்ணியது என்றாலும் ஹிந்து மதஸ்தர்கள் அஹிம்ஸைக் காரர்கள் என்பதால்தானே இப்படி ஒரு ‘டெஃபனிஷன்’ கொடுக்க முடிந்திருக்கிறது? இந்தப் பெரிய கௌரவம் நமக்குப் போகப்படாது என்றால், முன்னைவிட எல்லா ஜாதியாரும் கலந்து கொண்டு வாழும்படியாக இருக்கிற இந்தக் காலத்தில் புலால் உணவுக்குப் பழக்கப்பட்டவர்களும் முன்னைவிட மரக்கறி உணவில் அதிக நாட்டம் கொள்வது நல்லதென்று தோன்றுகிறது!

* அருள் உரை 3-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள வைதிக மதம் என்ற பிரிவினுள்ள பெயரில்லாத மதம் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

மதுவிலக்கு

சாஸ்திரப்படி விலக்க வேண்டியவற்றில் மற்ற ஆஹார வகைகள் நாளாவட்டத்தில்தான் சித்தத்தைக் கெடுக்கின்றன வென்றால், குடியோ உடனேயே ஒருத்தனின் புத்தியைக் கெடுத்துக் கேவலப்படுத்துவதைப் பார்க்கிறோம். அதனால் இதை முதலில் விட்டுத் தொலைக்க வேண்டும்!

இப்படி ஒரு வஸ்து உள்ளே போவதால் உடனே சித்தம் கெட்டுப் போவதாலேயே, விலக்க வேண்டிய மற்ற வஸ்துக்களும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக உள்ளே போய் காலக்ரமத்தில் சித்தத்தைப் பாதிக்கும் என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதாகிறது. அதாவது சாஸ்திரம் சொல்கிறபடி ஆஹாரத்துக்கும் மனஸுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டு என்று நிச்சயமாகிறது.

குடி கூடாது, அது புத்தியைக் கெடுக்கும், குடியையும் கெடுக்கும். முற்காலத்தில் குடிப்பதற்கு அனுமதி பெற்ற ஜாதியாரும் இப்போதைய 'ஸெட்-அப்'பில் அந்தப் பழக்கத்தை விடுவதுதான் நல்லதாகிறது. இதனால், காந்தியவாதிகள் சொல்கிற மதுவிலக்கை ஆதரித்து ஸ்ரீமத தர்மத் தொண்டு ஸபையும் அறிக்கைகூட விட்டிருக்கிறது.

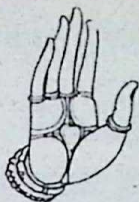
நாம் வேதத்தையும் அதை அனுஸரித்து ஏற்பட்டுள்ள தெய்வ வழிப்பாட்டு நூல்களான ஆகமத்தையும் பின்பற்றுகிற தமிழ் மதஸ்தர்கள். இந்த வேதம், ஆகமம் இரண்டுமே மது விலக்கை விதித்திருக்கின்றன. ஆதால் மதரீதிப்படி நாம் குடிக்காமலிருக்கவே கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். என்று எடுத்துக் காட்டி இப்படி அறிக்கை விட்டு, துண்டுப் பிரசுரமாக வினியோகித்தோம். ஸமூஹப் பிரச்னையாகவும், பொருளாதாரப் பிரச்னையாகவும், குடும்ப வாழ்க்கை விஷயமாகவும் காந்தியவாதிகள் சொல்லும் மதுவிலக்குக்கே, அந்தக் காரணங்களை

யும் ஒப்புக்கொள்வதோடு, மத உணர்ச்சியை முக்யமாக வைத்து இன்னம் weight கொடுத்து இப்படிச் செய்தோம். இதன் படி நடப்பதாக ஜனங்கள் ஸம்மதச் சீட்டு அனுப்ப வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டோம். அப்படிச் செய்கிறவர்களுக்கு மடத்துப் பிரஸாதம் அனுப்பவும் ஏற்பாடு செய்தோம்.

ஸ்ரீ பெரியவர்கள் குறிப்பிடும் அறிக்கையின் வாசகம் வருமாறு:

‘வேதங்கள் ‘கள்ளாண்ணாதே’ என்று முரசறைகின்றன. ஆகமங்கள் தீக்ஷையப் பற்றிச் சொல்லுமிடத்துக் கள்ளை விலக்குவதையே முதல் அறமாக உபதேசிக்கின்றன. ஆதலால், ‘வேதமோடாகமம் மெய்யாம் இறைவ நூல்’ என்னும் திருமூலர் வாக்குப்படி, வேதாகம மரபில் வந்த தமிழன் ஒவ்வொருவனும் கள்ளாண்ணாமைப் பிரமாணம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவ்விதம் பிரமாணமெடுத்துக் கொண்டு கீழ்க் காணும் பிரமாணப் பத்திரிகையை ஆதீனத்துக்கு அனுப்புகிறவர்களுக்கு திருநீறு பிரசாதமோ, துளசி பிரசாதமோ அனுப்பப்படும். திருநீறு அல்லது திருமண் இவைகளைத் தரிக்கும் அனுஷ்டான முறையை விளக்கும் உபதேச நூலும் அனுப்பப்படும்.’

இதைக் கண்ணுறுபவர் அனுப்ப வேண்டிய பிரமாணப் பத்திரிகையின் வாசகம், ‘நான் நமது வேதாகம விதிப்படி இன்று முதல் கள்ளைத் தொடுவதில்லை. இங்ஙனம் ஆதிசங்கராச்சாரியார் அவர்களுக்கு உறுதிமொழி கூறுகிறேன்.’

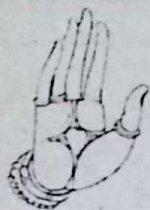
புகைத்தல் ஸமுஹ விரோதச் செயல்

புகையிலையைப் பச்சையாய் சாப்பிடுவது, 'புகை'யிலை என்றே அதற்குப் பெயர் இருப்பதற்கேற்ப அதை நெருப்பில் புகைத்து இழுப்பது ஆகியனவும் அனாசாரம் என்று சாஸ்திரம் தள்ளியிருக்கிறது. உடம்புக்குக் கெடுதல், அதாவது அனாரோக்யம் என்று வைத்ய சாஸ்திரப்படி தள்ளினதையே சித்தத்துக்கு கெடுதலைச் செய்யும் அனாசாரம் என்று தர்ம சாஸ்திரம் ஒதுக்கி வைக்கிறது. மாம்ஸத்தில் ஒருவிதமான கெடுதல், மதுவில் இன்னொரு விதமான கெடுதல் என்றால் புகைபிடிக்கிறதிலும் தனியாக ஒரு பெரிய கெடுதல் இருக்கிறது. அதாவது ஒருத்தன் இந்தக் கெட்ட காற்றை விடுகிறபோது பக்கத்திலிருப்பவனுக்கு உள்ளேயும் போய் அது கெடுதல் பண்ணுகிறது. 'நான் எப்படி வேண்டுமானாலும் கெட்டுப் போவேன்; என்னை யார் தடுக்கிறது?' என்று ஒருத்தன் சொன்னாலும் சொல்லலாம். ஆனால் 'பிறத்தியானைக் கெடுப்பேன். அவன் இழுக்கிற காற்றை விஷமாக்குவேன் என்னை யாரும் கேட்கப்படாது' என்று எவனும் சொல்ல முடியாது.

அதனால் சமுஹ நலனை உத்தேசித்து, பீடி சிகரெட்தான் பெரிய விரோதி என்று அதைத் தடை செய்ய வேண்டும். ஆனாலும் எதனாலோ 'ப்ரொஹிபிஷன்' என்று மதுவிலக்கை மட்டும் விசேஷமாகச் சொல்லிவிட்டு, இதை (புகைப்பதை)த் தடுக்காமலிருக்கிறார்கள். ப்ரொஹிபிஷன் பிரசாரம் பண்ணுகிறவர்களில் சிலருக்கே இந்தப் (புகைக்கும்) பழக்கம் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். குடிப்பதற்கு ஒரு stigma (அவப்பெயர் அடையாளம்) இருக்கிறாற்போல புகைபிடிப்பதற்கு இல்லாமல் இது ஒரு ஃபாஷன் அடையாளமாகவே நினைக்கப்படுகிறது.

புகையிலை, பீடி, சிகரெட் சாஸ்திர ஸம்மதமல்ல. சுத்த

ஆஹாரம் என்பதாகச் சாப்பாட்டிலே மட்டும் பண்ணிக் கொண்டுவிட்டு, புகைப்பழக்கம் வைத்துக் கொண்டால் பிரயோஜனமில்லை. ஸாத்விகாஹாரம் என்னும்போது மது வையும் புகையிலையையும் தள்ளியே ஆக வேண்டும்!

காபி முதலிய பானங்கள்

ஸாதாரணமாக இப்படிப்பட்ட தள்ளுபடி வஸ்துக்களுக் குத்தான் புத்தியைப் பிடித்து வசப்படுத்தி வைத்துக் கொள்கிற சக்தி இருக்கிறது. 'அது இல்லாட்டா முடியாது' என்று என்னமோ பைத்தியம் பிடித்த மாதிரிப் பண்ணி எந்த வேலையுமே ஓடாமல் இந்த மனோ பளுவினாலேயே தலைவலி, அஜீர்ணம் என்றெல்லாம் இந்த வஸ்துக்கள்தான் உண்டாக்குகின்றன. அந்த வஸ்துவுக்கு இவன் அடிமை ஆகிவிடுகிறான். 'addict' என்று சொல்கிறார்கள். ஏதோ ஓர் அளவு என்று நிறுத்திக் கொள்ள முடியாமல் எப்போது பார்த்தாலும் அந்த ஸாமானுக்கே ஆசை ஏற்படுகிறது. குடிப்பழக்கமுள்ளவன், புகையிலை மெல்லுகிறவன், அதையே 'ஊதுகிறவன்' எல்லாரும் இப்படித்தான். அபின், கஞ்சா முதலான லாஹிரி வஸ்துக்கள் எல்லாம் இப்படி மனுஷ்யனை அதே பைத்தியமாக அடிக் கிறவைதான்.

புத்தியைக் கெடுப்பதில் கள்ளு-கஞ்சா அளவுக்குப் போகா விட்டாலும், 'அடிக்ட்' - ஆக அடிமைப்படுத்துகிற சக்தி காபி, டீக்கும் இருப்பதால்தான் அவை உதவாது என்பது. போதையை உண்டுபண்ணுவது-intoxicant- என்று இவற்றைச் சொல்ல முடியாவிட்டாலும், நரம்பை ஊக்குவிக்கிறவை-stimulant-என்பதால் தள்ளத்தான் வேண்டும். 'ஸ்டிமுலேட்' பண்ணுவது அப்போதைக்குக் கிளுகிளுப்பைத் தந்து உத்ஸாஹப் படுத்தலாமானாலும், முடிவிலே இப்படி செயற்கையாகத் தூண்டப்பட்ட நரம்பு மண்டலம் பலஹீனம்தான் அடையும்.

காபியில் இருக்கிற 'கஃபைன்' விஷ வஸ்துவே என்று ஸகலரும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

டீயும் அனாசாரம்தான். என்றாலும் காபி போல் அவ்வளவு மோசமில்லையாதலால், சுறுசுறுப்புக்கு ஏதாவது பானம் வேண்டத்தான் வேண்டும் என்கிறவர்கள் டீ வேண்டுமானாலும் கொஞ்சம் சாப்பிடலாம். இப்படிச் சொன்னதால், 'பெரியவா டீ சாப்பிடச் சொல்றா' என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டு விடக்கூடாது. காபி, டீ மாதிரி எதுவாவது இல்லாமல் முடியவே முடியாது என்று இருக்கிறவர்கள் டீ வேண்டுமானால் கொஞ்சம் சாப்பிட்டுக் கொண்டு, அதையும் படிப்படியாக விடவேண்டும்.

நல்ல வஸ்துவான பாலில் இந்த ஸாமான்களைக் கலந்து கெடுக்க வேண்டியதே இல்லை. அதிகாலையில் வெறும் பாலே சாப்பிடலாம். பகலில் மோராக்கிக் குடிக்கலாம். மோர்க் கஞ்சியாகவும் சாப்பிடலாம்.

வெறுமனே சொன்னால் போதாது என்று சந்திர மௌளிச் வரர் ஸாக்ஷியாக காபி, சினிமா, பட்டு மூன்றையும் விட்டுவிடுவதாக ஸத்யம் பண்ணிக் கொடுங்கள் என்று கேட்கிறேன். ஏன்? எத்தனை ஏழைக் குடும்பமானாலும் சோற்றுச் செலவைவிட ஜாஸ்தியாகக் காபி அல்லவா இழுக்கிறது? அகத்தில் சாப்பிடுவதோடு கண்ணில் படுகிற ஹோட்டலில் புகுந்தும் மூன்று வேளை நாலு வேளை என்று குடிக்கப் பண்ணுகிறதே! எழுந்தவுடனேயே, பல் தேய்க்காமலேகூட பெட்-காபி, இல்லாவிட்டால் அந்தக் காப்பிப் பொடி வண்டலாலேயே பல் தேய்த்துவிட்டு அதை உள்ளேயும் தள்ளுவது என்பதாக, 'இதிலில்லாமல் ஜீவனில்லை' என்கிற அளவுக்கு இதற்கு நம் புத்திக்கு மேல் ஆதிக்யம் கொடுத்திருப்பது தப்புத்தானே? இந்த ஆதிக்யத்தினால்தான் இக்கால ஸன்னியாஸிகளுக்கு தண்ட, கமண்டலம் இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. ஆனால் 'ஸ்டவ்' இருந்தாக வேண்டுமென்று ஆகியிருக்கிறது!

நெருப்புக்கிட்டேயே போகப்படாது, சமைக்கவே கூடாது என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸன்னியாஸிகள்கூட, பிரம்ம முஹூர்த்தத்தில் எழுந்து தியானம் செய்வதானால் அதற்கு

முந்தி காபி இல்லாமல் முடியவில்லை என்று தாங்களே 'ஸ்டவ்' வில் போட்டுக் குடிக்கிறதாக அல்லவா பார்க்கிறோம்? இது தான் இன்றைக்கு நடக்கிற ஸ்வயம்பாக நியமம்! இப்படி ஒரு வழக்கத்துக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பது தப்பு என்பதால்தான் நான் காபியை பலமாகவே கண்டிப்பது!

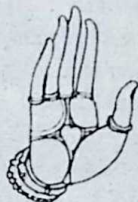
டின்னில் அடைத்து, பார்க்க 'நீட்'டாக என்னென்னவோ பான வகைகள் வந்திருக்கின்றனவே, அதிலெல்லாம் என்னென்ன வஸ்துக்கள் சேர்ந்திருக்குமோ? இவற்றிலும் சரி, இதே மாதிரிப் பார்க்கச் சுத்தமாக அழகாக pack பண்ணி வருகிற பிஸ்கோத்து, பன், கேக் முதலானவற்றிலும் ஒரு வஸ்து இல்லாமலிருக்காது என்றுதான் ஸந்தேஹம்.* ஆனாலும் இதைக் கண்டுகொள்ள வேண்டாமென்று ஆசாரக் குலவழக்குள்ளவர்களும் இவற்றைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 'அப்படியே அந்த வஸ்து இருந்தாலும் பரவாயில்லை. அது முழுக்க உயிர் வந்துவிட்ட ஜீவனில்லை' என்று துணிந்து ஸமாதானம் சொல்கிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். அதற்கு உயிர் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், அது நமக்குக் கெடுதி செய்யும் ஊன்தான்.

இவர்கள் சொல்லும் நியாயப்படி எந்த பிராணிக்குமே தானாக உயிர் போன பின் அதன் ஊனைத் தின்றால் தப்பில்லை என்று ஆகும். நீலகண்ட தீக்ஷிதர் என்ற மஹான்** மந்திரி பதவியை விட்டு, வரும்போது திருமலை நாயகரிடம் 'குக்குட சப்தமில்லாத ஒரு பிராந்தியத்தில் கொஞ்சம் பூமி கொடுத்தால் போதும்' என்று கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு தாம்ரபர்ணிக் கரையில் பாலாமடை என்கிற அக்ரஹாரத்தை ஏற்படுத்தினாராம்! அந்த அஹிம்ஸா பாரம்பர்யத்துக்கு நாம் களங்கமுண்டாக்கக் கூடாது. நம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் எங்கேயோ ஃபாக்டரியில், பேக்கரியில் பண்ணுகிறவற்றில் என்னென்ன கலந்திருக்குமோ! கைபடாமல் மிஷினேதான் பண்ணி 'பாக்கிங்'கும் செய்கிறது என்பதால் அது ஆசாரமானதாகி விடாது. நாமே அகத்தில் பார்த்து அரைத்து வைத்துக் கொள்கிற மாவுகளைப் போட்டுக் கஞ்சியாக்கிக் குடிப்பதுதான்

* முட்டையைத்தான் ஸ்ரீ பெரியவர்கள் குறிக்கிறார்கள்.

** பின்னால் வரவிருக்கும் 'மீனாக்ஷி' என்ற உரையில் நீலகண்ட தீக்ஷிதரைப் பற்றிய சில விவரங்களைக் காணலாம்.

ஆசாரம். வியாதியஸ்தர்கள், வியாதிக்கப்புறம் தேற்றிக் கொள்ள வேண்டியவர்கள் மட்டும் சொஸ்தமாகி உடம்பு தெம்பு பிடிக்கிற வரையில் ஃபாக்டரியிலிருந்து வருகிற மற்ற ஆரோக்யம் தரும் பான வகைகளைக் கரைத்துக் குடிக்கலாம். மருந்து மாதிரி இதற்கும் அந்தக் காலத்தில் மாத்திரம் விலக்குத் தரலாம். அப்புறம் இதை நிறுத்திவிட்டு பஞ்சகவ்யம் சாப் பிட்டு சுத்தி பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்!

பால் வஸ்துக்கள்

‘பால் ரத்த ஸமானமல்லவா? அதனால் பால், அதிலிருந்து வருகிற தயிர், மோர், வெண்ணெய், நெய் எல்லாமே புலால் வகையைச் சேர்ந்ததுதான்’ என்று சொல்லி இவற்றைத் தள்ளி விடுகிற தீவிரவாதிகள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் நமக்குப் பிரமாணம் சாஸ்திரந்தான் என்பதைப் பார்க்கும்போது, பாலையும் அதிலிருந்து உண்டாகும் வஸ்துக்களையும் ஸத்வா ஹாரமாகவே சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருப்பதால் தள்ள வேண்டியதில்லை. ஒரு பதார்த்தத்தைத் தள்ளுவதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று, அதிலே ஜீவஹிம்ஸை இருக்கக் கூடாது. இரண்டு, அது நம் சித்தத்தைக் கெடுக்கப்படாது. பாலைக் கறப்பதால் நாம் பசுவுக்கு ஹிம்ஸை பண்ணவில்லை. ஈசுவர ஸ்ருஷ்டியிலேயே ஈனுகிற குழந்தைகளுக்கு வேண்டிய அளவு மட்டும் பால் கொடுக்காமல் உபரியாகவும் மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கிற அளவுக்குப் பசுவுக்குப் பால் சுரக்கிறது. அதன் பால் முழுவதையும் கன்றுக்குட்டியே குடித்தால் வயிறு முட்டிச் செத்துப் போய்விடும்.

யஜ்ஞாதிகளுக்காகவும் புஷ்டி வேண்டிய மற்ற ஜனங்களுக்காகவும் சேர்த்துத்தான் அது இத்தனை பாலைக் கொடுக்கும் படியாக பசுவான் அதைப் படைத்திருக்கிறான். பால் தருவதால் நமக்கும் பசு தாய். அதனால்தான் ‘கோமாதா’ என்பது.

அச்வமாதா, கஜமாதா-என்பதில்லை. அன்னையின் கூர்ந்தைச் சாப்பிடுவது மாம்ஸ போஜனமாகாது. கன்றுக்கு வயிறு நிரம்ப ஊட்டுக் கொடுத்தபின், பசு கஷ்டமில்லாமல் சுரப்பு விடுகிற வரையில் எஞ்சியுள்ள பாலைக் கறந்து நாம் எடுத்துக் கொள்வதில் தப்பேயில்லை. இதிலே பசுவுக்கு ஹிம்ஸை இல்லை. கறக்காவிட்டால்தான் பால் கட்டிக் கொண்டு மடி கனத்துக் கத்தும்.

இரண்டாவதாகச் சொன்ன சித்த விகாரம் கூர்ந்தால் உண்டாவதில்லை. பாலையும் அதிலிருந்து உண்டாகிற மற்ற பதார்த்தங்களையும் ஸாத்விகம் என்றே சொல்லியிருக்கிறது. சொல்லியிருப்பது மட்டுமில்லை. பரம ஸாத்விகர்கள் பலபேர் இவற்றைச் சேர்த்துக் கொண்டவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். முக்குண ஆஹாரங்களைச் சொன்ன பகவானே பாலையும் வெண்ணெயையும் திருடிச் சாப்பிட்ட நவந்த சோரனாகத் தானிருக்கிறான். ஈச்வரனுக்குப் படிப்படியாய், குடம் குடமாய் பாலாபிஷேகம் பண்ணிப் பார்த்து ஆனந்தப்படும்படி சாஸ்திரம் சொல்கிறது. தப்பான பதார்த்தமானால் சொல்லி யிருக்குமா?

ஆகையால் கூர்ந்தையும் அதிலிருந்து உண்டாகிறவற்றையும் தள்ள வேண்டியதில்லை. அளவாகச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். Fat ஏறும்படியாகவோ, மந்தம் தட்டும்படியாகவோ சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது.

பால் சேர வேண்டியவர்களுக்குச் சேர விடாததுதான் தப்பு. எத்தனையோ ஏழைக் குழந்தைகள், துர்பலர்கள், நோயாளிகள் பாலுக்குப் பரிதவிக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பாலைக் காப்பி விஷமாக்கி மற்றவர்கள் மூன்று நாலு வேளை சாப்பிடுகிறார்கள். இதுதான் தப்பு. காபியால் குடிப்பவர்களுக்குச் சித்தவிகாரம் ஏற்படுவதோடு நியாயமாகப் பால் தேவைப்படுகிறவர்களுக்கு அதை இல்லாமல் செய்வது ஜீவ ஹிம்ஸையுமாகிறது. காபியை நிறுத்திவிட்டு அந்தப் பாலை ஏழைக் குழந்தைகளுக்கோ, பலஹினருக்கோ வினியோகம் பண்ணுவதென்று வைத்துக் கொண்டால் பெரிய புண்யமாகும்!

தாம்பூல தாரணம்

எப்போது பார்த்தாலும் குடிக்கணும், ஊதணும் என்று இருப்பதுபோல வெற்றிலை போட்டுக் கொள்வதும் ஒரு 'ஹாபிட்' ஆகி, அதற்கு அனேகம் பேர் 'அடிக்ட்' ஆகிறார்கள். இதனால் நாக்குத் தடித்து, பசி மந்தித்துப் போய்விடுகிறது. இப்படி விடக்கூடாது. பார்க்கவே பிடிக்காமல், வாய் நிறைய வெற்றிலைச் சாற்றை வைத்துக் கொண்டு பேசுவது, நம் மேலே அது தெறிப்பது, தங்கள் மேலேயே ஒழுகுவது என் றெல்லாம் பண்ணுவது கௌரவமும் இல்லை; ஆசாரமும் இல்லை. பொடியும் இப்படித்தான். போகிற இடமெல்லாம் (வெற்றிலை) துப்புவதும், (பொடி) சிந்துவதும் ஸிவிக் ஸென் ஸுக்கே விரோதம்!

கிருஹஸ்தர்கள், முக்யமாக ஸுமங்கலிகள் அளவாக வெற் றிலை போட்டுக் கொள்வதில் தப்பேயில்லை. தாம்பூலம் கொடுத்து உபசரிப்பதே மங்களம் என்று இருக்கிறது. பூஜை யிலும் தாம்பூலம் அர்ப்பணம் பண்ண வேண்டும். அது ஸௌபாக்ய சின்னம்; அதோடு ஜீர்ணகாரி, ரத்த சுத்தி. சுண் ணாம்பில் கால்ஷிய ஸத்து இருக்கிறது. இத்தனையிருந்தாலும் அது ஸாத்விகம் இல்லை. அதனால்தான் பிரம்மச்சாரி, ஸன்னியாஸி இருவருக்கும் அது கூடாது என்று வைத்திருக் கிறது. லோக வியவஹாரங்களைக் கவனிக்க வேண்டிய க்ருஹஸ்தர்களுக்கு ராஜஸ குணமும் இருக்க வேண்டுமென்றே தாம்பூல தாரணம் அனுமதித்திருக்கிறது. அதற்காக ராஜஸ குணம் மட்டுமே இருக்கும்படியாக ஓயாமல் தாம்பூல சர்வணம் பண்ணக்கூடாது. நல்ல பதார்த்தம் - கெட்ட பதார்த்தம் எதுவானாலும் ஓயாமல் தின்னும், பழக்கமாகப் பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது. நம்மை நம் கண்ட்ரோலில் இல் லாமல் பண்ணித் தன் வசப்படுத்திக் கொள்வதாக எந்தப் பதார்த்தத்தையும் விட்டு விடக் கூடாது.

ஸாத்விக ஆஹாரத்தைச் சேர்ந்த தித்திப்புப் பதார்த்தங்கள், நெய் முதலானவை தாமாகவே ஓரளவுக்கு மேல் தின்ன முடியாமல் திகட்டிப் போய்விடுவதாலேயே நமக்கு நன்மை செய்கின்றன!

பதார்த்த சுத்தியின் முக்யம் தெரிவதற்காக நிறையச் சொல்லிக் கொண்டு போனேன். மரக்கறி உணவின் விசேஷம் அது நமக்கு ஸத்வகுணம் அபிவிருத்தியாக உதவுவதோடு இன்னொரு ஜீவனுக்கு ஹிம்ஸை ஏற்படாமலும் செய்கிறது. லோகத்தில் இந்த லக்ஷ்யம் பரவப்பரவக் கொலை குறையும். சாந்த குணம் விருத்தியாகும். கொலைக்கேஸ்கள் வருகின்றனவே, இவற்றில் அபூர்வமாக எவனோ ஒருத்தன்தான் சாகபோஜனம் பண்ணுவவனாக இருப்பான்!

ஆக, லோகத்தில் சாந்தம் பரவ வேண்டுமென்றால் நாம் சாந்தர்களாக வேண்டும். இதற்கு நம் வாழ்க்கை முறைகள் நம்மை ஸத்வ குணமுள்ளவர்களாகப் பண்ண வேண்டும். சாப்பாட்டை வைத்துத்தான் ஜீவனம் என்றிருப்பதால் இப்படிப்பட்ட பழக்கங்களில் ஆஹார விஷயத்துக்கு ரொம்பவும் முக்கியத்வம் இருக்கிறது என்று புரிந்து கொண்டு பார்த்தால் உடம்பை மட்டுமின்றி உள்ளத்தையும் வளர்ப்பதாக உணவை அமைத்துக் கொள்ள நம் சாஸ்திரங்கள் போஜன விதிகளை ஏற்படுத்தித் தரும்போது அதிலே பிரயோஜனமாகும் பதார்த்தங்கள், அதோடு ஸம்பந்தப்பட்ட மனுஷ்யர்கள் என்ற இரண்டுக்கும் சொல்லி இருக்கும் லக்ஷணங்களின்படி, பதார்த்தத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அது புலால் உணவாக இல்லாமல் மரக்கறி உணவாக இருக்க வேண்டுமென்று முடிவாகிறது.

தங்களுடைய அஹிம்ஸா அனுஷ்டானத்தினாலேயே அனேக மஹான்கள் தாங்களிருக்கிற சுற்றுப்புறம் முழுவதையும் அன்பு மயமாக்கியிருக்கிறார்கள்; அவர்களுடைய ஆச்ரமத்திலே பார்த்தால் 'பெண் சிங்கம் யானைக்குட்டிக்குப் பால் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும்; கன்றுக்குட்டிக்குப் புலி வழிகாட்டி அழைத்துக் கொண்டு போகும். எலிக்குஞ்சைப் பூனை ரக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கும். பாம்புக்குட்டி மேலே வெயில் படாமல் மயில் தோகையை விரித்துக் குடை பிடித்துக் கொண்டு இருக்கும்' என்றெல்லாம் காவ்ய, நாடகங்களில் படிக்கிறோம்.

இப்படிப் பிறத்தியாரின் பரஸ்பர விரோதத்தையும் போக்கடிக்கிற அளவுக்கு சாந்தத்தைப் பரப்பின பாரம்பர்யத்தை நாம் பாழாக்கி விடாமல் காப்பாற்றிக் கொடுக்க வேண்டுமானால் மரக்கறி உணவில் நம் பற்றை வளர்த்துக் கொண்டால்தான் முடியும். மரக்கறி உணவிலுங்கூட காரம், புளிப்பு முதலானது ராஜஸ்தான்; பழையது போன்றவை தாமஸம். இப்படியே பூண்டு, வெங்காயம், முள்ளங்கி, முருங்கை போல் பல ஸத்வத்துக்கு விரோதமானவை!

பரம ஸாத்விக உணவானாலும்கூட அளவு முக்கியம். ஒரு நாளைக்கு ஒரு சாப்பாடு, ஒரு பலகாரம் என்றிருப்பது நல்லது. இல்லாவிட்டால் இரண்டு சாப்பாடு, ஒரு டிஃபன் என்று இப்போது பெரும்பாலோர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற மாதிரியே இருந்தாலும் ஒவ்வொரு வேளையும் மிதமாகச் சாப்பிட வேண்டும். வைத்ய சாஸ்த்ரம், தர்ம சாஸ்த்ரம் இரண்டின் பிரகாரமும் அரை வயிற்றுக்குத்தான் சாப்பிடணும். கால் வயிற்றுக்குத் தீர்த்தம் குடிக்கணும். மற்ற கால் வயிறு வாயுவுக்கு விட்டு விடணும்.

தினசரி இரண்டு சாப்பாடு, ஒரு சிற்றுண்டி என்று வைத்துக் கொண்டாலும், சனிக்கிழமை, குருவாரம், ஸோமவாரம் (மாதா, பிதா இல்லாதவரானால்) அமாவாஸ்யை, இன்னம் அவரவர் குல தெய்வத்தைப் பொறுத்து ஷஷ்டி, கிருத்திகை, சதுர்த்தி பிரதோஷம் ஆகிய தினங்களில் ஒரு வேளை சாப்பாடு ஒரு வேளை பலகாரம் என்று வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஞாயிற்றுக்கிழமையில் அஸ்தமனத்துக்கு அப்புறம் சாப்பிடக் கூடாது. அதனால் மத்யானம் சாப்பிட்டுவிட்டு, அஸ்தமனத்துக்கு முந்தியே பலஹாரம் பண்ணிவிட வேண்டும். பதினைந்து நாளுக்கு ஒரு முறை 'லங்கனம்', அதாவது முழுப் பட்டினி போடணும். அதுதான் ஏகாதசி உபவாஸம். அதைப் பற்றி அப்புறம் சொல்கிறேன். மற்ற நாட்களிலும் மித போஜனமே பண்ண வேண்டும்.

பசி என்கிறது ஒரு வியாதி மாதிரி. வியாதிக்கு மருந்து 'டோஸேஜ்' பிரகாரம்தானே சாப்பிடுவோம்? கொஞ்சங்கூட அதிகம் சாப்பிட மாட்டோமல்லவா? அதே மாதிரிப் பசி என்கிற வியாதிக்குச் சிகிச்சையாக மருந்து மாதிரி உணவு உட்

கொள்ளவேண்டும். இப்படித்தான் ஆசார்யாள் உபதேசம் பண்ணியிருக்கிறார். ★ கூழத் வ்யாதிச்ச சிகித்ஸ்யதாம் - அதாவது பசி நோய்க்கு மருந்தே சாப்பாடு என்று ஆக்கிக்கொள்ளு. நாக்குக்காகத் தின்னாதே; ருசிருசியான அன்னமாகத் தேடாதே - ஸ்வாத்-வன்னம் ந து யாச்யதாம்! விதி வசமாக எது கிடைக்கிறதோ அதிலே த்ருப்தியாயிரு-விதிவசாத் ப்ராப்தேந ஸந்துஷ்யதாம் என்று நல்வழி காட்டுகிறார்.

ருசிக்காகச் சாப்பிடும்போதுதான் அமித போஜனம் ஆகிறது. பசி என்று ஒன்றை வைத்து விட்டான்; அதைத் தீர்த்துத் தொலைத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டியிருக்கிறது என்பதற்காகவே சாப்பிடும்போது அளவு மீற மாட்டோம். அஜீர்ணம், மனஸுக்கு அசத்தி இரண்டையும் வரவழைத்துக் கொள்ளாமலிருப்போம்!

காலத்தைப் பொறுத்து நியமம்

பதார்த்த சுத்தியில் இன்னொரு விஷயம். காலத்தைப் பொறுத்து ஸாத்விகப் பதார்த்தங்களில் சிலதையே சில காலங்களில் தள்ளச் சொல்லி விதித்திருக்கிறது. பால், தயிர் இரண்டும் ஸாத்விகம்தான். ஆனாலும் ராத்திரி வேளையில் தயிர் போட்டுக் கொள்ளக் கூடாது; மோராகப் பண்ணிச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். மத்யானத்தில் வெறும் பால் சாப்பிடக் கூடாது.

மற்ற நாட்களில், சேர்த்துக் கொள்ளும் அனேகப் பதார்த்தங்களை, கடலைப்பருப்பு, துவரம்பருப்பு வெண்டைக்காய், பூசணிக்காய் போன்ற தப்பில்லாத வஸ்துக்களையே சிராத்த போஜனத்தில் தள்ளுபடியாக வைத்திருக்கிறது. அன்று பாகற் காயிலேயே நீளப் பாகல்தான் சேர்க்கலாமே தவிர, மிதி பாகல்

★ 'ஸாதன பஞ்சகம்' என்றும் 'ஸோபன பஞ்சகம்' என்றும் வழங்கும் கிரந்தத்தில் (உபதேசப் பாடலில்).

உதவாது.

இப்படியே சாதுர்மாஸ்யத்துக்கென்று சில போஜன நியமங்கள்.

சாதுர்மாஸ்யம் என்று நாலு மாஸங்கள். அந்த நாலு மாஸத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமானால் 'ஸௌரமானம்', 'சாந்த்ரமானம்' என்ற இரண்டுவிதப் பஞ்சாங்கங்களைப் பற்றியும் சொல்ல வேண்டும். ஸூர்யகதியைப் பொறுத்தது, ஸௌரமான மாஸம். தமிழ்நாட்டில் அனுஷ்டிக்கப்படுவது இதுதான். இதன்படி, ஸூர்யன் மேஷம், ரிஷபம் முதலான பன்னிரண்டு ராசிகளில் என்றைக்குப் பிரவேசிக்கிறானோ அன்றைக்கு சித்திரை, வைகாசி முதலான பன்னிரண்டு மாதங்கள் பிறக்கும். மறுபடியும் ஸூர்யன் மேஷப் பிரவேசம் பண்ணுவதே அடுத்த வருஷப் பிறப்பு. தேசத்தின் மற்ற பெரும்பாலான பகுதிகளில் சந்திரனின் கதியைப் பொறுத்த 'சாந்த்ரமான' மாஸம் பின் பற்றப்படுகிறது.

அமாவாஸ்யை ஆனவுடன் வரும் பிரதமையிலிருந்து அடுத்த அமாவாஸ்யை வரையிலான காலம் ஒரு சாந்த்ரமான மாஸம். இதன்படி நம்முடைய (தமிழ்நாட்டினரின்) பங்குனி அமாவாஸ்யை ஆகி மறுநாள் பிரதமையன்று அவர்களுக்குப் புதுவருஷத்தின் சித்திரை பிறந்துவிடும். 'யுகாதி' என்று அன்று தெலுங்கர், கன்னடஸ்தர் ஆகியோர் கொண்டாடுவார்கள். மலையாளத்தில் தமிழ் வழக்குத்தான். நம்முடையதான ஸூர்யனின் மேஷ ராசிப் பிரவேசத்தைத்தான் அவர்களும் 'விஷு' என்று புதுவருஷமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். ஆனால், அந்த மாஸத்துக்குச் சித்திரை என்று அவர்கள் பேர் சொல்லாமல் 'மேடம்' என்றே சொல்வார்கள். இப்படியே வைகாசியை 'எடவம்' (ரிஷபம்), ஆனியை 'மிதுனம்' என்றெல்லாம் அந்தந்த ராசிப் பெயராலேயே சொல்வார்கள். நாம், சித்திரை, வைகாசி என்றெல்லாம் சொல்லுவது, நம்முடையது ஸௌரமான மாஸமானாலும் எதனாலோ பேர் மட்டும் சாந்திரமானக்காரர்களுடையதையே நாமும் எடுத்துக் கொண்டிருப்பதால்தான். அந்தப் பேர் சித்திரை, வைகாசி முதலிய அந்தந்த மாஸங்களில் பெளர்ணமியன்று சந்திரன் பெரும்பாலும் எந்த

நக்சுத்தரத்தில் உதிக்கிறதோ அதை வைத்தேயாகும்.* மலையாளத்தில்தான் ஸௌரமானத்திற்கு ஏற்ப, ஒவ்வொரு மாஸமும் ஸூர்யன் எந்த ராசியில் பிரவேசிக்கிறானோ, அந்தப் பெயரையே மாஸப் பெயராக வைத்திருக்கிறது. ஆனால், அங்கே மேடம் (நம்முடைய சித்திரை) வருஷப் பிறப்பு இல்லை. சிங்கம் என்கிற (நம் ஆவணி) மாஸம்தான் வருஷப் பிறப்பு.

நமக்குச் சித்திரை அமாவாஸ்யை ஆனவுடனேயே சாந்திரமானப்படி வைகாசி பிறந்துவிடும். இப்படியே நம் ஒவ்வொரு அமாவாஸ்யையும் ஆனவுடன் வரும் பிரதமையில் சாந்திரமானத்தின் அடுத்த மாஸம் பிறந்துவிடும். அந்தக் கணக்கின்படி ஒரு வளர்பிறையும், ஒரு தேய்பிறையும் சேர்ந்தால் ஒரு மாஸம். இது வாஸ்தவத்தில் முப்பது நாட்களுக்குக் கொஞ்சம் குறைச்சல். அதனால் சாந்திரமானப்படி பன்னிரண்டு மாஸமும் சேர்ந்து 360 நாள் வராது. ஆனால், நியாயமாக $365 \frac{1}{4}$ நாள் சேர்ந்ததுதானே ஒரு வருஷம்? - அதாவது பூமி ஸூர்யனைச் சுற்றி வருவதற்கான காலம்! இந்த வித்யாஸத்தை ஸரிக்கட்டுவதற்காக மூன்று வருஷத்துக்கு ஒருதரம் சாந்திரமானத்தில் 'மலமாஸம்' அல்லது 'அதிக மாஸம்' என்பதாக, பன்னிரண்டுடன் பதினமூன்றாக இன்னொரு மாஸத்தைச் சேர்த்துக் கொள்வார்கள். அதில் சுப கார்யம் பண்ண மாட்டார்கள்.

'சாதுர்மாஸ்ய'த்தைப் பற்றிச் சொல்வதற்காக இந்த (ஸௌரமான, சாந்திரமான)ப் பேச்சு வந்தது. நம்முடைய ஆனி அமாவாஸ்யை ஆனவுடன் சாந்திரமானப்படியான ஆஷாட மாஸம் (ஆடி மாஸம்) பிறந்து விடுகிறது. இந்த ஆஷாட மாஸ சுக்ல பக்ஷ ஏகாதசியன்று கூர்ராப்திநாதனான பகவான் தூங்க ஆரம்பிக்கிறார். அதைத் தொடர்ந்து வருகிற ச்ராவண (ஆவணி), பாத்ரபத (புரட்டாசி), ஆச்வின (ஐப்பசி) மாஸங்களிலும் தூங்கியபடியே இருந்துவிட்டு, கார்த்திக சுக்லபக்ஷ ஏகாதசியன்று விழித்துக் கொள்கிறார். ஆஷாட ஏகாதசியிலிருந்து கார்த்திக ஏகாதசி வரையிலான

* அருள் உரை 28-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள மாதப் பெயர்கள் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

இந்தப் 'பீரியட்'டில் அடங்குகிற நாலு மாஸ காலத்துக்கே சாதுர்மாஸ்யம் என்று பெயர். (ஆஷாட பௌர்ண மாஸ்யைக் குத்தான் வியாஸ பூர்ணிமை என்றும் குரு பூர்ணிமை என்றும் பெயர். பொதுவாக, இந்த வியாஸ பூர்ணிமையிலிருந்துதான் சாதுர்மாஸ்ய விரதம் ஆரம்பிப்பதாக அபிப்ராயமிருக்கிறது. ஸரியாகச் சொன்னால் பூர்ணிமைக்கு முந்தி வரும் த்வாதசியன்றே அது ஆரம்பித்து விடுகிறது.)

இந்த சாதுர்மாஸ்ய காலத்தில்தான் அனேகமாக முக்கியமான பண்டிகைகள் எல்லாம் வருகின்றன. கோகுலாஷ்டமி, பிள்ளையார் சதுர்த்தி, நவராத்திரி, தீபாவளி, மஹாஷஷ்டி, கார்த்திகை எல்லாம் இந்த 'பீரியட்'டில் வருபவைதான்; ஆனாலும் தக்ஷிணாயனத்தைச் சேர்ந்த இந்த நாலு மாஸத்தில் கல்யாணம், உபநயனம், கும்பாபிஷேகம் முதலான சுபகாரியங்களைப் பண்ணினால் பலனில்லை. எல்லா ஜனங்களுக்குமான பண்டிகைகள் சாதுர்மாஸ்யத்தில் வந்தாலும் தனி மனுஷ்யர்கள் அல்லது ஆலயம் போலக் குறிப்பிட்ட ஓர் இடம் ஆகியவற்றுக்கான விழாக்களுக்கு இந்தக் காலம் ஏற்றதில்லை. இந்தக் காலத்தில் அவரவர்களும் நியமமாகப் பூஜை முதலானவற்றைச் செய்துகொண்டு சாதுர்மாஸ்ய விரதம் அனுஷ்டிக்க வேண்டும். இதிலே ஆஹார நியமம் முக்கியம்.

மற்ற காலங்களில் சுத்தமானதாக ஒத்துக் கொள்ளப்படும் ஆஹார பதார்த்தங்களிலும் இந்த நாலு மாஸங்களில் ஒவ்வொரு மாஸமும் ஒவ்வொரு வகையானது தள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இதை ஆஷாட த்வாதசியிலிருந்து கார்த்திகை த்வாதசியையிலான நாலு மாஸமாக வைத்துக் கொள்வது ஒரு வழக்கம். இன்னொரு வழக்கப்படி ஆஷாடத்தை அடுத்து வரும் ச்ராவண மாஸத்தில் ஆரம்பித்து கார்த்திகை முடிய இருக்கும் நாலு மாஸத்தில் அனுஷ்டிக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ச்ராவண மாஸம் பூராவும் காய்கறிகளே சாப்பிடக் கூடாது. அப்பளாம், வடாம், சுண்டல் மாதிரியானவற்றைத் 'தொட்டுக்கொண்டே' அந்த மாஸத்தைத் தள்ள வேண்டும். குழம்பேகூட புளியும் காய், மிளகாயும் காய் என்பதால் அவை இல்லாமல் மோரையும் இஞ்சியையும் போட்டே செய்ய வேண்டும். பாத்ரபத மாஸம் பூராவும் தயிரும் மோரும் சேர்த்

துக் கொள்ளக் கூடாது. ஆச்வின மாஸம் முழுதும் பால் தள்ளுபடி. கார்த்திகை மாஸத்தில் நெய்யும், உளுந்து துவரை கடலை முதலான எந்தப் பருப்பு தினுஸும் சாப்பிடக் கூடாது. சாதம் அல்லது சப்பாத்தியுடன் வெறுமனே காய்கறிகளை மட்டும் வேக வைத்துச் சாப்பிடலாம்.

மாத்வர்கள்தான் தற்போது ஓரளவு இந்த சாதுர்மாஸ்ய ஆஹார நியமத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தினப் படி அகத்துச் சமையல் இதன்படி செய்யாவிட்டாலும் சாதுர் மாஸ்யத்தில் சிராத்தம் வந்தால் அந்த சிராத்த போஜனத்தில் அவர்கள் சாதுர்மாஸ்ய நியாயப்படி தள்ள வேண்டியதைத் தள்ளிவிடுகிறார்கள். மற்றவர்கள் எதையும் கவனிப்பதில்லை. ஆசார சம்பிரதாயத்தில் வந்துள்ள சன்னியாஸிகள் மட்டும் நியமத்தை அனுஸரிக்கிறோம். ஆனால், ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்வதும் வரவர சாஸ்தரப் பிரகாரம் இல்லாமல் எப்படியோ போய்க் கொண்டிருக்கிறது!

உப்பை விலக்குவது

எதெது அவசியம் என்று இருக்கின்றனவோ அவற்றையே ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் தள்ள வேண்டியதாயிருக்கிறது. க்ருஹஸ்தன் பண்ணியே தீரவேண்டுமென்றிருக்கிற அத்தனை வைதிக கர்மாக்களையுமே ஒரு காலத்தில் தள்ளிவிட்டு ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ளச் சொல்லியிருக்கிறது! ஜீவிப்பதற்கு அவசியமான ஆஹாரத்தை மந்தரபூர்வமாகப் பூஜிப்பதற்கு வழி சொன்ன சாஸ்திரங்களே ஆஹாரத்தைத் தள்ளிவிட்டு உபவாஸமிருக்க வேண்டிய காலங்களையும் சொல்கிறது. முழுக்க ஆஹாரத்தைத் தள்ளாவிட்டாலும் அதில் இன்னின்ன காலத்தில் இன்னின்ன பதார்த்தங்களைத் தள்ள வேண்டுமென்று அனேக விதிகளைச் சொல்கிறது. அதில் சில சொன்னேன்.

இதில் 'அலவணம்' என்று ஒன்று. சாப்பாட்டில் உப்புச் சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடாது என்பதே அலவணம்.

'உப்பில்லாப் பண்டம் குப்பையிலே' என்று ஒரு பக்கம் சொல்லிவிட்டு, சில காலத்தில் உப்புகூடாது என்றும் வைத்திருக்கிறது. உணர்ச்சி வேகத்துக்கு உப்பு காரணம். 'மானம், ரோஷம், இல்லே? நீ உப்புப் போட்டுண்டு தின்றதில்லே?' என்று கேட்கிறோமல்லவா? ரொம்பவும் ஆத்ம மார்க்கத்தில் போகும்போது இந்த மானம், ரோஷம், மற்ற உணர்ச்சி வேகமெல்லாம் போகத்தான் வேண்டும். அதனால் ஸன்னியாசி முதலியவர்கள் அலவணமாகச் சாப்பிட வேண்டும். டாக்டர்கள் ஒரு காரணத்துக்காக உப்பு கூடாது என்றால், சாஸ்த்ரமும் ஒரு காரணத்துக்காகத் தள்ளுகிறது. 'வருணஜபம்' முதலான வேத மந்த்ர ஜபங்களின்போது ஜபிக்கிறவர்கள் உப்பு சேர்த்துக் கொண்டால் நிச்சயமாகப் பலன் கிடைக்காமலிருப்பதையும், அதுவே அவர்கள் அலவணமாக இருந்தால் மழை பெய்கிறதையும் இந்தக் காலத்திலும் நிதர்சனமாகப் பார்க்கலாம். முருகன் சம்பந்தப்பட்ட செவ்வாய்க்கிழமை, ஷஷ்டி, கிருத்திகை முதலானவற்றில் குறிப்பாக அலவண நியமம் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது.

பதார்த்த சுத்தியில் ஜெனரலாக இருப்பதைத் தவிர குறிப்பிட்ட காலங்களில் மட்டும் குறிப்பிட்ட பதார்த்தங்கள் விலக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதற்கு இதெல்லாம் திருஷ்டாந்தம்!

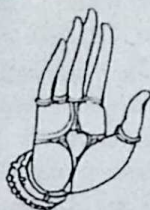
தன் உணவைத் தானே செய்வது

ஆஹாரத்தோடு சம்பந்தப்படுபவர்களின் சுத்தத்தைப் பற்றியும் சொன்னேன். சம்பந்தப்பட்ட விவசாயி, வியாபாரி ஆகியவர்களின் பரிசுத்தத்தை நாம் கவனிக்க முடியாவிட்டாலும், பண்ணிப் போடுபவர்களின் தன்மையை அவசியம் கவனிக்க வேண்டுமென்றேன். இதனால்தான் ஹோட்டல் கூடாது, ஹாஸ்டல் கூடாது என்கிறேன்: அகத்திலுங்கூட தாயாரோ, ஸம்ஸாரமோ பண்ணிப் பரிமாறினால் தோஷமில்லை என்று வழக்கமிருந்தாலும், நமக்கு நல்ல ஆத்மாபிவிருத்தி ஏற்பட வேண்டுமானால் சாப்பிடுகிற ஆஹாரம் நன்றாக தெய்வ சம்பந்தமுள்ளதாக இருக்க வேண்டுமாதலால், மற்றவர்கள் எவரும் அப்படித் தெய்வ நினைப்போடுதான் சமைத்துப் போடுவார்கள் என்று நிச்சயமாக வைத்துக்கொள்ள முடியாததை முன்னிட்டு, வேறே யாரையும் எதிர்பார்க்காமல் அவரவரும் தன் சாப்பாட்டைத் தானே தயாரித்துச் சாப்பிட வேண்டுமென்று முடிவாக உத்தரவு போடத்தான் இத்தனையும் சொன்னேன். 'ஸ்வயம் பாகம்' என்பதாக இதை விசேஷித்துச் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த ஸ்வயம்பாகத்தை நான் இப்போது முக்யமான topic ஆக எடுத்துக் கொள்ளப் போகிறேன்.

'ஸ்வயம்பாகம்' என்றால் தானே சமைத்துக்கொள்வது என்று அர்த்தம். பாகம் என்றால் சமையல் Paakam என்று உச்சரிக்க வேண்டும்; bhaagam இல்லை.

ஸ்வயம்பாகத்தை விஷயமாக எடுத்துக் கொண்டதில் நான் வழக்கமாகப் பாடும் பாட்டுக்கு வித்யாஸமாகப் பாடப் போகிறேன். வழக்கமான பாட்டு பொம்மனாட்டிகள் காலேஜ், ஆபீஸ் என்று போகாமல் அகத்திலேயே இருந்து சமைத்துப்

போட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது. இப்போது பாடப்போகிற புதுப்பாட்டு, புருஷர்களும் சமைக்கக் கற்றுக் கொண்டு, எல்லாருமே 'ஸ்வயம்பாகி'களாக வேண்டுமென்பது!

அன்னரஸத்தில் திவ்ய ரஸம்

ஸ்வயம்பாகத்தை நான் சொல்கிறதற்குக் காரணங்கள் பல இருக்கின்றன. நாமே சமைத்துக் கொள்ளும்போதுதான் சமைக்கிற நேரம் பூராவும் நாம் தெய்வ ஸம்பந்தமாகவே நாமாவைச் சொல்வது அல்லது ஸ்தோத்திரமோ ஸூக்தமோ சொல்வது என்று வைத்துக் கொண்டு, பதார்த்தத்தினால் ஸாத்விகமாக உள்ள அந்த ஆஹாரம் அதோடு ஸம்பந்தப்படும் மனுஷ்யாஸின் தப்பான எண்ணத்தால் கெட்டுப்போகாமல், மேலும் ஸாத்விகமாக ஆகும்படிச் செய்து கொள்ள முடியும்.

அடுப்பிலே உலை வைத்துவிட்டு அன்னம் பக்வமாகிற வரை அதன் பக்கத்திலேயே நின்று பார்த்துக் கொண்டுதான் இப்படி நாமாவோ ச்லோகமோ சொல்லிக் கொண்டிருக்கணும் என்பதில்லை! அரிசியைக் களைந்து போட்டு விட்டு நாம் பாட்டுக்கு ஜபமோ பாராயணமோ பண்ணிக் கொண்டிருக்கலாம். இந்த ரஸம் தானே அன்னரஸத்தில் சேரும். அப்புறம் கால்மணியோ, அரைமணியோ எப்போது அது பக்குவமாகுமோ அப்போது போய் இறக்கி வைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், 'வெந்திருக்குமோ, வெந்திருக்குமோ?' என்று அதுவே ஜபமாக உட்கார்ந்திருக்கக் கூடாது! ஆரம்பத்தில் அந்த எண்ணம் வந்து கொண்டிருந்தாலும், நாளா வட்டத்தில் தானாக ஒரு 'டயம் ஸென்ஸ்' உண்டாகி, அந்த நினைவு இல்லாமல் கால் மணியோ அரை மணியோ ஜபத்திலேயே கான்ஸென்ட்ரேஷனோடு இருக்க முடியும்.

பதார்த்த சுத்தியும் சமைக்கும்போது பகவத் ஸ்மரணத்தால் உண்டான சுத்தியும் சேர்ந்த ஆஹாரத்தை அப்புறம் பகவானுக்கு நைவேத்யம் பண்ணி இன்னம் சுத்தமானதாக ஆக்க வேண்டும். கடைசியில், சாப்பிடும்போது 'கோவிந்த, கோவிந்த' என்று சொல்லிக் கொண்டே சாப்பிடணும். 'மௌனேன போக்தவ்யம்' - பேசாமலே சாப்பிட வேண்டும் என்பது விதி. 'பேசாமல் என்றால்' 'அதைப்போடு இதைப் போடு' என்காமல், எது இலையில் விழுகிறதோ அதைச் சாப்பிட வேண்டுமென்று அர்த்தம். மனஸுக்குள் கோவிந்த நாமோச்சாரணத்துடன் இப்படிப் போஜனம் பண்ண வேண்டும். கோவிந்த ரஸமாக உள்ளே போகிற அன்னத்தை, அங்கே ஜாடராக்கியாக இருக்கும் அவனே ஜீர்ணித்து தேஹ புஷ்டியோடு சித்த சுத்தியும் அருள்வான். கீதையில் (15.14) இப்படித்தான் சொல்லியிருக்கிறான்:

அஹம் வைச்வாநரோ பூத்வா ப்ராணிநாம் தேஹ-மாச்ரித: |
ப்ராணாபாந-ஸமாயுக்த: பசாம்-யந்நம் சதுர்விதம் ||

ஆஹாரம் நாலு விதமானது (அன்னம் சதுர்விதம்). சாதம் போல மென்று சாப்பிடுவது 'காத்யம்.' 'கறுக் முறுக்'கென்று வறுவல் மாதிரிச் சாப்பிடுவது 'சோஷ்யம்.' அப்படியே பஞ்சாமிர்தம் போல், பல்லால் கடிக்க அவச்யமில்லாமல் விழுங்குவது 'லேஹ்யம்'. குடிக்கிறது 'பேயம்'. இந்த நாலையும் வயிற்றிலே உள்ள வைச்வாநர அக்னிதான் ஜீர்ணம் பண்ணுகிறது. ஐந்து பிராணன்களைக் கொண்டு ஜீர்ணித்த ஆஹாரத்தை வைச்வாநர சக்தியானது தேஹம் பூராவுக்கும் அனுப்புகிறது. அந்த ஐந்தில் பொதுவான ச்வாஸமான 'ப்ராணனையும், கீழே நோக்கிப் போகிற வாயுவான 'அபான'னையும் இங்கே 'ப்ராணாபாந' என்கிறார். 'இப்படிப் பிராணிகளின் தேஹத்தில் வைச்வாநரனாக இருப்பது நான்தான்' என்கிறார்.

ப்ராணாஹுதி என்று வேத மந்திர அதிகாரமுள்ள எல்லோரும் சாப்பிடுவதற்கு முந்தி, அன்னத்தைச் சுற்றியும் அதன் மேலேயும் தீர்த்தத்தைத் தெளித்து, வ்யாஹ்ருதிகளாலும் காயத்

ரீயாலும் அதைச் சுத்தி செய்த பிறகு, இந்தப் பஞ்சப் பிராணன் களுக்குத்தான் ஆஹுதி பண்ணுகிறார்கள். வெளியிலே அக்னி மூட்டி ஹவிஸ்ஸை ஆஹுதி கொடுப்பது மாதிரிச் சாப்பிடுவதையும் உள்ளேயிருக்கிற அக்னிக்கு ஒரு குட்டி யஜ்ஞமாகவே வேதம் கொடுத்திருக்கிறது.

நமக்கு உள்ளேயிருக்கிற ஈசுவர சக்திதான் இந்த வேளை இந்த ஆஹாரம் நமக்கு லபிக்கும்படியாக அனுக்ரஹம் பண்ணியிருக்கிறது என்ற நினைப்போடு, இது நம் உடம்பில் ஒட்டும் படியாகவும் சித்தத்தை சுத்தம் பண்ணும்படியாகவும் அதுதான் அருள்புரிய வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கணும் என்பதே தாத்பர்யம்!

நைவேத்யமாவது ஈசுவரனுக்கு; அந்த அன்னமும் ஈசுவரன் தான்; அது விழும் அக்னியும் அவனே; இந்த ஆஹுதி பண்ணுகிறானே; அதாவது சாப்பிடுகிறானே, இவனும் ஈசுவரன்தான்; இதனால் அடைகிற லக்ஷ்யமும் அவனேதான்-ப்ரஹ்மார்பணம் ப்ரஹ்ம ஹவீர் ப்ரஹ்மாக்க்நேன ப்ரஹ்மணா ஹுதம் । ப்ரஹ்மைவ தேந கந்தவ்யம்* என்று சாப்பாட்டு விஷயத்தைப் பூராப் பூரா திவ்ய ரஸத்தில் கரைத்துவிட வேண்டும்.

தானே சமைத்துக் கொள்வது என்கிறபோது வேலையைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று இருக்குமாதலால் பல தினுஸு வ்யஞ்ஜனங்களைப் பண்ணிக் கொள்ளத் தோன்றாது. அதாவது நாக்கு ருசி என்று அமித போஜனம் பண்ணிச் சித்த சுத்தியைக் கெடுத்துக் கொள்ளாமலிருப்போம்.

பகவத் ஸம்பந்தப்படுத்தி நாமாவோடு சமைப்பது நிவேதனம் பண்ணுவது என்கிறபோது மாம்ஸாதிகளையும், மற்ற ராஜஸ - தாமஸ ஆஹாராதிகளையும் பண்ணவே தோன்றாது. அதாவது தன்னால் வெஜிடேரியனிஸமும் இதில் வந்துவிடும். அன்னிய பதார்த்தங்கள் பக்குவமாவதற்கு நிறைய 'டயம்' பிடிக்குமாதலாலும், தானே சமைத்துக் கொள்கிற

★ கீதை 4.24. இச்சலோகத்தில் ஸ்ரீ பெரியவர்கள் கூறாமல் விட்ட கடைசிப் பாதம் 'ப்ரஹ்ம கர்மா ஸமாதிநா' என்பதாகும்.

வனுக்கு அது வேண்டாமென்று தோன்றிவிடும். தர்ம சாஸ்திரத்தில் அஹிம்சை சொல்லியிருக்கிறது. யோக சாஸ்திரத்திலும் அதையே சொல்லியிருக்கிறது என்பதற்காகவெல்லாம்கூட அதைப் பின்பற்ற முடியாவிட்டாலும், 'தனக்கு டயம் ஸேவ் ஆகிறதே; வேலை ஸேவ் ஆகிறதே' என்பதனாலேயே ஸ்வயம்பாக நியமத்தில் வெஜிடேரியனிஸம் அனுஷ்டானத்துக்கு வந்துவிடும்! எப்படி வந்தாலென்ன! அப்புறம் இதுவே தர்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிற சித்த சுத்தியையும் கொடுத்துவிடும்.

ஆஹார தினுஸுகள் (ஸ்வயம்பாகத்தில்) குறைந்து விடுகின்றன என்பதாலேயே செலவும் குறைந்து விடும். அதாவது எகானமிக்கு எகானமி.

இன்னொன்று: இன்னொருத்தர் சலாத்துப் போடுகிற போது, நாக்கைத் தீட்டி வைத்துக் கொண்டு, 'இது உப்பு, அது உறைப்பு' என்று நோணாவட்டம் சொல்லத் தோன்றுகிறது. இதில் நமக்கும் அதிருப்தி. பண்ணினவர்களுக்கும் மனக்கிலேசம். நாமே செய்து கொண்டால் அந்தச் சமையல் எப்படியிருந்தாலும் தேவாம்ருதமாகத் தோன்றும். சாப்பிடுகிற வேளையில் 'எரிபிரி' என்றில்லாமல் ஸந்தோஷமாக, திருப்தியாக இருக்கும். ஆஹாரம் இதனாலேயே உடம்பில் ஒட்டி சித்தத்திலும் நல்லதைப் பண்ணும்.

பிறத்தியாருடைய மனோபாவம், 'பெர்ஸனல் மாக்னடிசம்' 'ஆரா' என்றெல்லாம் பாரா - சைக்காலஜிக்காரர்களும் சொல்கிற சக்தி சாப்பாட்டின் வழியாகப் பாய்ந்து ஒருத்தனுடைய ஆராவைப் பாதிக்காமல் அவனவனும் தன் கையாலேயே பொங்கிப் போட்டுக் கொண்டு தன் உள்பான்மையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ஸ்வயம் பாகமே உதவி செய்கிறது.

இப்படிப் பல விதத்தில் நன்மை ஏற்படுகிறது. இதெல்லா வற்றோடுங்கூட ஸ்வயம்பாக நியமமானது ஜாதிச் சண்டை சாப்பாட்டிலே வராமலும் பெரிய உபகாரம் பண்ணிவிடும்.

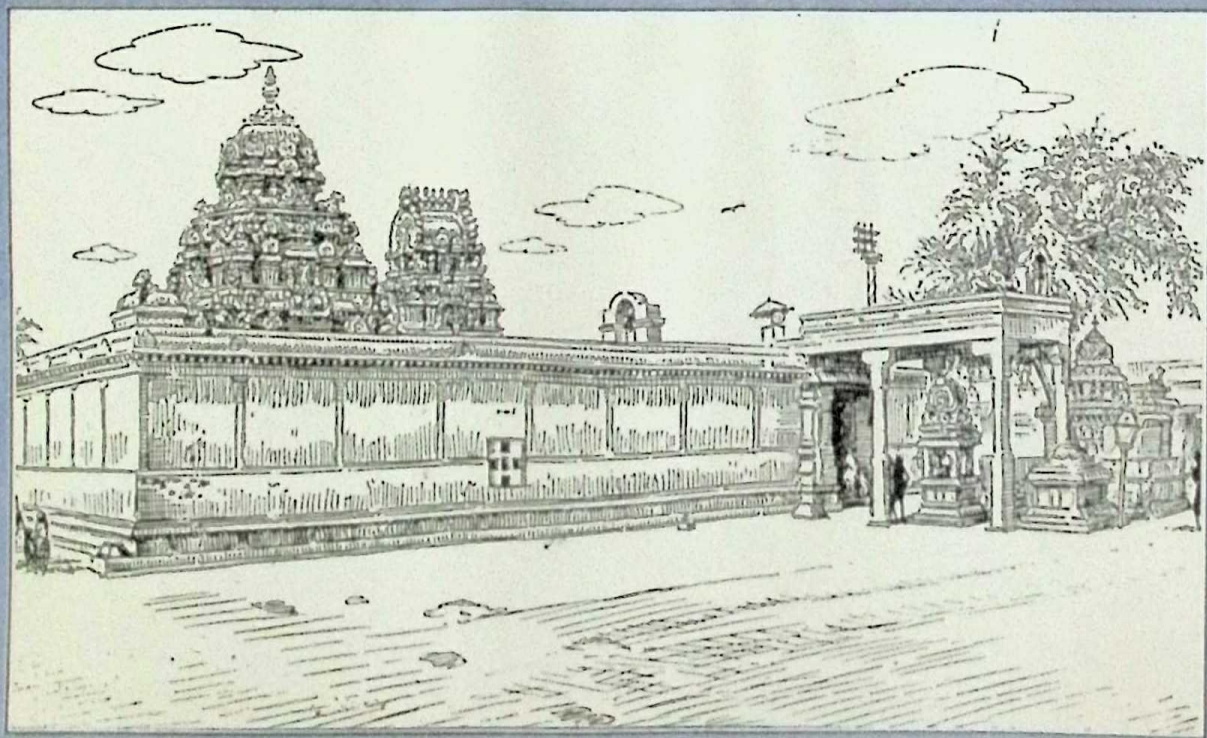
'மேல்ஜாதி - கீழ்ஜாதி; என்ன ஜாதியார், யார் சமைத்ததைச் சாப்பிடலாம், சாப்பிடக் கூடாது' என்கிற பேச்சுக்கே இப்போது இடமில்லாமல் ஆகிவிடுகிறது. எந்த ஜாதிக்காரனா

னாலும் அவனவனும் தன் கையாலேயே பொங்கிப் போட்டுக் கொள்வது; சொந்த மனுஷ்யாள், பத்தினியோ மாதாவோ சமைத்தால்கூடச் சாப்பிடுவதில்லை என்று நியமம் வைத்துக் கொண்டு விட்டபின் மற்றவர்களில் யார் பண்ணிப் போட்டால் சாப்பிடலாம் அல்லது சாப்பிடக் கூடாது என்ற கேள்விக் கே இடமில்லையோல்லியோ? பிறத்தியார் எவர் கைச்சாப் பாடுமே கூடாது என்பதிலே இப்படி ஜாதிச் சண்டைக்கான ஒரு 'பாயிண்ட்' அடிபட்டுப் போவதும் ஒரு கிளைப் பிரயோஜனம்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

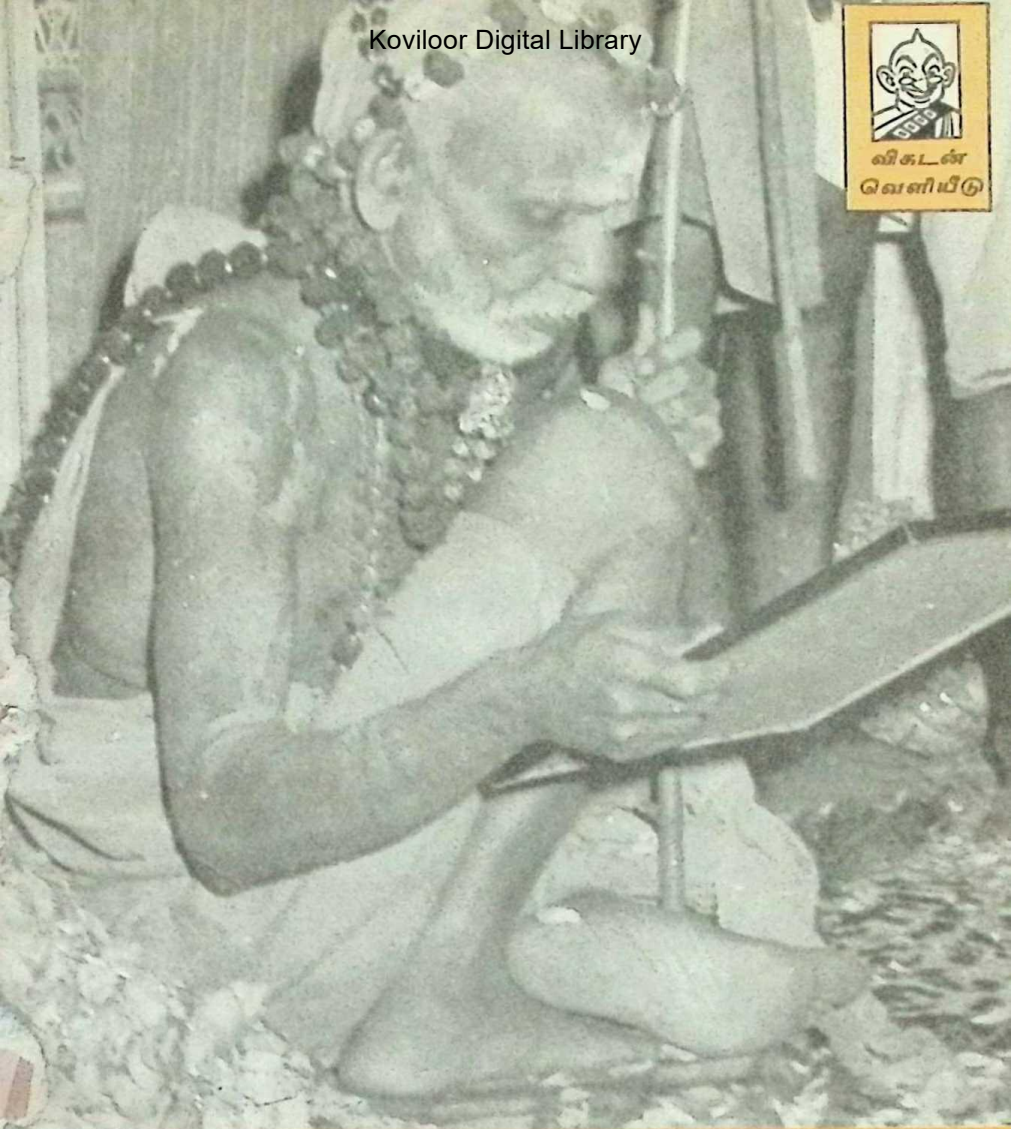

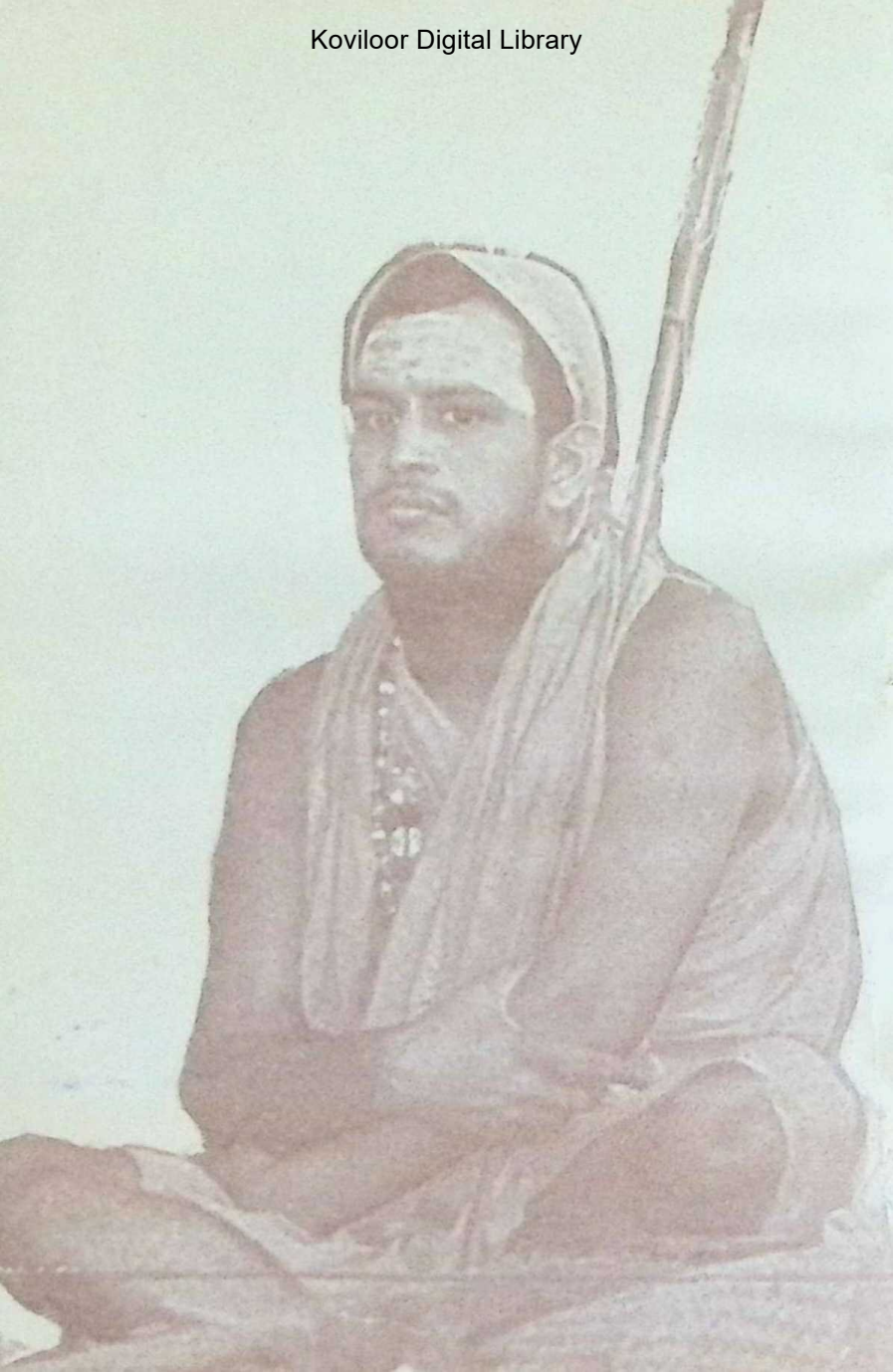
திருவேட்டிசுவர் கோயில்

விசுடன்
வெளியீடு

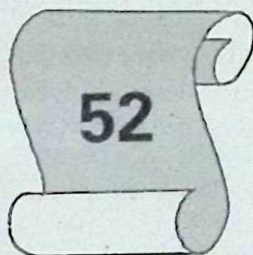

அருள் உரை

ஐக்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சத்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: அக்டோபர், 1993

பின் அட்டை ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வாணி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள்

உடன்

உண்பவர்கள்

இதைப்பற்றிச் சொல்லும்போது ஒரு விஷயம் சொல்ல மறந்து விட்டேனென்று ஞாபகம் வருகிறது. ஆஹாரத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்டவர்களைப் பற்றிச் சொல்லும்போது அதைச் சமைத்தவர்கள், பரிமாறுகிறவர்கள் ஆகிய இரண்டு பேரோடு கூட, கூடச் சாப்பிடுகிறவர்களையும் சொல்லியிருக்க வேண்டும்.

போஜனம் பண்ணும்போது நம்மோடு சாப்பிடுகிறவர்களின் குண தோஷங்களின் பரமானுக்களும் நாம் சாப்பிடும் அன்னத்தில் ஓரளவுக்குச் சேர்கிறது. பரம சுத்தமாக இருக்கப் பட்டவர்களைப் 'பங்க்தி பாவன'ர்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது-அதாவது அவர்கள் உட்கார்ந்திருப்பதாலேயே அந்தப் பந்தி (பங்க்தி)யைச் சுத்தப்படுத்தி விடுகிறார்களாம். அவர்களோடு நாம் போஜனம் பண்ணினால் அந்த ஆஹாரம் உள்ளே போய் நம் மனஸைத் தூயதாக்கும். இதே மாதிரிப் 'பங்க்தி தூஷக'ர்களைப் பற்றியும் சொல்லியிருக்கிறது. ரொம்பவும் தோஷமுள்ள இவர்கள் உட்கார்ந்திருப்பதாலேயே அவர்களுடைய பந்தி முழுவதும் அசுத்தி ஆகிவிடுகிறதாம்!

இது மட்டுமில்லை. சைவ போஜனமே பண்ண வேண்டிய ஜாதிக்காரன் அசைவ போஜனம் அனுமதிக்கப்பட்ட ஜாதியாருடன் சேர்ந்து சாப்பிட்டால் என்ன ஆகும்? அன்னிய பதார்த்தத்தில் இவனுக்கு ஓர் ஆசை உண்டானாலும் உண்

டாகக் கூடுமல்லவா? நியமம் தப்ப இடமுண்டாகிவிடும் அல்லவா? 'ஸமபங்க்தி' யினால் ஸமத்வம் கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு கிழங்கையும், பழத்தையும் தின்று கொண்டு கிடக்க வேண்டிய ஒரு ஸன்னியாசியை, முள்ளங்கி - வெங்காய வாசனை சபலப்படுத்துகிற பொதுப் பங்க்தியில் கொண்டு உட்கார்த்தி வைத்தால் அவனுடைய பெரிய லக்ஷ்யத் துக்கே அல்லவா ஹானி வந்துவிடும்? இம்மாதிரி ஒரு ஜாதிக் காரன், அல்லது ஆச்ரமக்காரனின் தர்மம் கெட்டுப் போவ தால் பாதிக்கப்படுவது அவன் மட்டுமில்லை; இதனால் அவன் செய்கிற கார்யம் கெட்டு அவனால் ஸமுஹத்துக்குக் கிடைக்கிற நன்மையே போய்விடுகிறது என்பதைச் சீர்திருத்தக்காரர்கள் கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டும்.

ஸம பங்க்தி, ஹாஸ்டல்களின் காமன்-மெஸ், காண்டினில் ஒரே சமையற்கட்டிலேயே சைவ பதார்த்தம், அசைவ பதார்த்தம் இரண்டையும் சமைத்து அந்தப் பரமானுக்கள் கலப்பது என்றெல்லாம் பண்ணியிருப்பது எல்லாரையும் பக்குவ ஸ்திதியில் ஒரே போல் இறக்குகிற ஸமத்துவத்தை சாதித்திருக்கிற அனேக சீர்திருத்தங்களில் ஒன்றாகத்தான் ஆகும்!

கேட்டால் இப்படியெல்லறாம் சீர்திருத்தம் பண்ணினால் தான் ஒற்றுமை உண்டாகுமென்கிறார்கள். எனக்குச் சிரிப்பு தான் வருகிறது. எல்லாரையும் சேர உட்கார வைத்து, நியம மில்லாத ஆஹாராதிகளைப் போட்டுவிட்டால் ஒற்றுமை உண் டாகிவிடும் என்பதைக் கேட்க, உலகத்தின் எல்லா தேசங்களையு ம் யுத்தத்தில் இழுத்துவிட்டு, ஜன ஸமுதாயத்துக்கே பெரிய சேதம் விளைவித்த World War-க்குக் காரணமாயிருந்த ராஜாங் கங்களெல்லாம் யுத்தப் பிரகடனம் செய்ததற்கு முதல் நாள் வரையில் பரஸ்பரம் விருந்து கொடுத்துக் கொண்டு, இவருக்கு அவர் 'டோஸ்ட்' அவருக்கு இவர் 'டோஸ்ட்' என்று சேர்ந்து சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் மறுநாளே ஒருத்தர் தேசத்தை இன்னொருத்தர் நாசம் பண்ண ஆரம்பித்தார்கள் - ராணுவம், ஸிவிலியன் பாபுலேஷன் என்ற வியவஸ்தை இல்லாமலே! அப்படியும் 'ஒற்றுமை' ஸஹபோஜனத்தால் வந்துவிடும் என்று உபதேசம் செய்கிறார்கள்!

ஏதோ தற்காலிகமாக ஏற்படக்கூடிய அல்ப திருப்திக் காகவே இப்போது நடக்கும் இந்த தேனீர்க் கச்சேரிகளும், சிற்றுண்டி விருந்துகளும், சுவப்பு போஜனங்களும் பிரயோஜனப் படுகின்றனவே தவிர, இதனால் ஒற்றுமையோ, ஸௌஜன் யமோ உண்டாகி விடவில்லை என்பது இந்தப் புதுப் பழக் கங்கள் நம் தேசத்தில் ஏற்பட்டுப் பல வருஷங்களாகி, இன்னமும் தினந்தினம் ஸமுஹச் சண்டைகள் ஜாஸ்தியாகிக் கொண்டுதானிருக்கின்றன என்பதிலிருந்தே தெரிகிறது. பட்டம் பெறுவது மாதிரி ஸ்வய லாபத்தை உத்தேசித்து ஓர் ஏமாற்று வித்தையாகத்தான் இந்த விருந்து உபசாரங்கள் நடக்கின்றன. இதோடு போனால்கூடப் பரவாயில்லை. இந்த நவ நாகரிக விருந்துகள் தர்ம நூல்களிலிருந்தும் வெகு தூரம் எட்டிப் போய்க் கொண்டிருப்பதால் ஆத்மார்த்தமாகவும் பெரிய நஷ்டத்தை உண்டாக்குகின்றன.

சாச்வத ஒற்றுமைக்கு வழி; சேர்ந்து உண்டு காட்டுவதல்ல; சேர்ந்து தொண்டு காட்டுவதேயாகும். நான் பல சமயங்களில் சொன்னதுபோல ஜாதி என்கிற பேச்சுக்கே இடமில்லாமல், ஸகல ஜனங்களும் சேர்ந்து ஸகல ஜனங்களுக்குமான தொண்டு களைச் செய்வதால்தான் ஒற்றுமை வளரும். இந்தப் பொது சேவை பரிசுத்தமாக நடக்க முடியாதபடி அதிலும் அரசிய லைக் கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டு, ஆசார சாஸ்திரத்தைச் சேர்ந்த ஆஹாராதி விஷயங்களில் அரசியல் அபேத வாதங் களைக் கலந்து தர்மங்கள் கெடும்படிச் செய்து வருகிறார்கள்.

அவனவன் தானே சமைத்துக் கொள்வதோடு சாப்பிடும் போதும் பிறரின் பரமானு எதுவும் சேராமல் தனியாகவே சாப்பிடுவது ச்லாக்கியம். ஸ்வயம்பாகம் பண்ணிக் கொள்கிற வர்களே சாப்பிடும்போது ஒருத்தருக்கு மேல் சேர்ந்தால் 'நீ என்ன பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாய்?' என்று ஒருத்தரை யொருத்தர் கேட்டுக் கொண்டு நாக்குச் சபலத்துக்கு இடங் கொடுக்க வேண்டிவரும். ஆகையால் தனித்தனியாகப் பண்ணிக் கொள்வதைத் தனித்தனியாகவே சாப்பிட்டுக் கொள்ள வேண்டும். ஸமத்வமும் ஸோஷலிசமும் வேறு துறை களினால் ஏற்பட்டால் போதும்.

பொதுச் சமையல், ஸமபந்தி என்று 'சீர்திருத்தம்' பண்ணிய

தால் பிராணி ஹிம்ஸைதான் ஜாஸ்தியாயிருக்கிறது. தலை முறை தத்வமாக மரக்கறி உணவையே கடைப்பிடித்த பலர் நான் - வெஜிடேரியன்கள் ஆகியிருக்கிறார்களென்றால் அதற்கு இந்த 'சீர்திருத்தம்'தான் காரணம்.

பஹுகாலமாக நான்-வெஜிடேரியன்களாகவே இருந்து வருகிற தேசங்களிலும் அங்கங்கே ஏதோ பத்து இருபது பேர் கஷ்டப்பட்டு வெஜிடேரியன்ஸாக இருந்து கொண்டு வெஜிடேரியனிஸத்தைப் பிரசாரப்படுத்த பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் புதிதாக எதை ஏற்படுத்த முயல்கிறார்கள் அது ஏற்கெனவே நம்மிலே எத்தனையோ கோடிப் பேருக்குப் பாரம்பரியமாக வந்திருந்தும் நாம் இருக்கிறதையும் அழித்துவிட்டு லோகத்துக்கே வழிகாட்டியாகச் செய்கிற லாபத்தை நஷ்டப்படுத்தி 'சீர்திருத்தம்' செய்கிறோம்! மனுஷ்யர்களாகப் பிறந்தவர்கள் தங்களுடைய status (அந்தஸ்து) என்கிறதை அதற்கு ஸம்பந்தமேயில்லாமல் சாப்பாட்டில் கொண்டு வந்து அதற்காக ஏற்படுத்துகிற ஸமத்வத்துக்காகப் பசு - பசுக்களாகப் பிறந்த அனேக ஜந்துக்கள் உயிரையே இழக்கும்படிப் பண்ணி வருகிறார்கள். காந்தியத்தில் இந்த ஸமத்வம், அந்த அஹிம்ஸை இரண்டுமே இருக்கின்றன என்கிறார்கள்!

தானே தன் சாப்பாட்டைத் தயாரித்துக் கொள்வதிலுள்ள அனேக நல்ல பலன்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். அதிலே எதிர்பார்க்க முடியாத இன்னொரு பிரயோஜனத்தைச் சொல்கிறேன்.

வேத வித்தை வளரவும் வழி

வேத வித்யாப்யாஸமே ஸ்வயம்பாகத்தால் வளரும். இதற்கும் அதற்கும் என்ன ஸம்பந்தம் என்று தோன்றலாம். சொல்கிறேன்: வடக்கே நான் போயிருக்கும்போது பார்த்திருக்கிறேன். ஒரிஸ்ஸா, பெங்கால் யு.பி. முதலிய இடங்களில் நம்மூர் மாதிரி வேத பாடசாலை என்றில்லா விட்டாலும் ஸம்ஸ்கிருத பாடசாலை என்று இருக்கும். நம்மூரில், தமிழ் நாட்டில் மொத்தம் ஏதாவது முப்பது - நாற்பது பாடசாலைகள் நல்ல 'ஸ்ட்ரெங்க்த்' தோடு இருக்குமா என்கிறதே ஸந்தேஹ மாயிருக்க, அங்கேயெல்லாம் இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸ்கிருத பாடசாலைகள் நூற்றுக்கணக்கில் இருந்தன. பாடசாலை என்பதை அங்கே 'டோல்' என்பார்கள். இந்த விஷயத்தில் ரொம்ப backward - ஆக இருக்கும் என்று நாம் நினைக்கிற அஸ்ஸாமி லேயே சுமார் இரு நூறு டோல் இருக்கிறதென்று கவர்னர்* சொன்னார். இதிலே இன்னும் வேடிக்கை என்னவென்றால் நம் பாடசாலைகளுக்கு நிறைய மூலதனம் இருக்கிறாற் போலவும் வடக்கத்திப் பாடசாலைகளுக்குக் கிடையாது.

ஆசாரம், ஸம்பிரதாயம் என்பதிலெல்லாம் நாம்தான் ரொம்ப மேல் என்று நாம் நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோதிலும், நம் பக்கத்தில் நிறைய மூலதனமிருந்தும் வேதபாடசாலைகள் தினக்ரமேண க்ஷீணித்துப் போகிறதேன்? வடக்கே இத்தனை 'டோல்'கள் இப்படி நல்ல 'ஸ்ட்ரெங்க்த்' தோடு இருப்பதேன் என்று எனக்கே புரியாமலிருந்தது. அப்புறம்தான் அவர்களையே கேட்டதில் புரிந்தது.

'மூலதனம் இல்லை என்கிறீர்கள். இத்தனை மாணவர்கள்

★ 1958 ஏப்ரலில் அப்போது கவர்னராயிருந்த அஸ்ஸாமியரான ஸ்ரீ விஷ்ணுராம் மேதி, ஸ்ரீ பெரியவானைத் தரிசித்து உரையாடினார்.

எப்படியிருக்கிறார்கள்?’ என்று கேட்டேன்.

‘மாணவர்கள் இருப்பதற்கு மூலதனம் என்னத்துக்கு?’ என்று எதிர்க்கேள்வி கேட்டார்கள்.

‘ப்ரியாக சாப்பாடாவது போட்டால்தானே வித்யார்த்திகள் சேர்வார்கள்?’ என்றேன்.

‘ஆமாம். சாப்பாடு போட வேண்டியதுதான். அதற்கு மூலதனம் வைப்பானே? கிரானாக்கார பனியாவோ, மார்வாரியோ இருக்கிறான். (கிரானா என்றால் பலசரக்குக் கடை.) ஸம்ஸ்க்ருதம் படிக்கிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டு பசங்கள் போய்க் கேட்டால் அவன் ஆட்டாமாவும் மக்களும் கொடுத்து விடுகிறான். (மக்கன் என்றால் வெண்ணெய்). அந்தந்த மாணவனே அந்த மாவைப் பிசைந்து தவ்வாவிலே போட்டுச் சுட்டு ரொட்டியை பண்ணித் தின்று கொள்கிறான். அவ்வளவுதானே! ‘மக்கன்’ கிடைக்காவிட்டால்கூடச் சரி. அப்படியே நெய்யுமில்லாமல் சுக்கான் ரொட்டியாக வாட்டித் தின்றுவிடுவது எங்களுக்குப் பழக்கந்தான். தவ்வாகூட வேண்டுமென்பதில்லை. ரொட்டி மாவுருண்டையையே கொஞ்சம் தட்டி அப்படியே சுள்ளியிலே போட்டுவிட்டால் அது உப்பிக் கொண்டு வெந்துவிடும். அதை எடுத்துத் தின்பதும் வழக்கம் தான். கொஞ்சம் ஜாஸ்தி வசதியிருந்தால் பருப்பை வேக வைத்து ஒரு ‘டாலும்’ பண்ணிக் கொண்டு விடுவான். எத்தனையோ கிரானாக்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கடைக்காரனும் ஒரு பையனுக்கு மாவு முதலானது கொடுக்க யோசிப்பதில்லை’ என்று ரொம்பவும் ஸிம்பிளாகச் சொல்லி விட்டார்கள்.

இங்கே நம்மூரிலானால் பாடசாலை வைக்கிறோம் என்றாலே முதலில் உக்ராணம், வெங்கலப் பாணை, வாணலி, அண்டா, குண்டான், அரிசி மூட்டை, புளிப்பாணை, அப்புறம் அஞ்சறைப் பெட்டி இத்யாதிகள் வேண்டியிருக்கின்றன. நிர்வாஹம் பண்ண மணியக்காரன், காவலுக்கு ஆள் இதெல்லாம் வேறே. எத்தனைதான் மூலதனமிருந்தாலும் இப்போதிருக்கிற இன்ஃப்ளேஷனிலும் விலைவாசி நாளுக்கு நாள் ஏறிக் கொண்டிருப்பதிலும், சாப்பாட்டுச் செலவுக்கே கட்ட மாட்டே

னென்று ஆகிறது. அப்புறம்தானே வாத்தியார் சம்பளம், பசங்களுக்கு 'ஸ்டைஃபண்ட் இதெல்லாம்? இந்தக் காரணத்தினால் தான் பாடசாலைகளையே மூட வேண்டியிருக்கிறது.

அவர்கள் சொன்னதிலிருந்துதான், 'ஓஹோ! தக்ஷிணத்தில் வேதவியைக் கூடிவிட்டது போகிறதற்கே நம்முடைய அஞ்சறைப்பெட்டிச் சமையல்தான் காரணமா? நாக்கு-ருசிக்காகவா நம் மதத்தின் வேரான வேதத்தை அறுத்திருக்கிறோம்?' என்று தெரிந்தது.

இத்தனை தினுஸு, காரமும் புளிப்புமாகச் சாப்பிட்டாலே பிரம்மசாரியாக இருக்க வேண்டியவனுக்கு நல்லதில்லை. 'நீயே சமைத்துச் சாப்பிட்டுக்கொள்' என்று விட்டுவிட்டால் அவன் இந்த 'அஞ்சறைப் பெட்டி ஆஃபீஸ்' நடத்தவே மாட்டான். படிக்கணும், அனுஷ்டானம் பண்ணணும் என்பதால் அவனாகவே வடக்கே செய்கிற மாதிரி ஏதோ ஒரு தினுஸு, இரண்டு தினுஸு லேசான ஆஹாரமாக, ஸத்வப் பிரதானமானதாக பண்ணிச் சாப்பிட்டுவிட்டுத் திருப்தியாயிருந்து விடுவான். பாடசாலைக்குப் பெரிய மூலதனம் வேண்டாம் என்றால் வேதவியையும் தன்னால் இப்போதிருப்பதைவிட நன்றாக வளரும்.

பிசுஷ்யம் ஸ்வயம்பாகமும்

பிரம்மசாரிகள் பிசுஷாசர்யம் பண்ண வேண்டும் (பிசுஷு எடுத்துச் சாப்பிட வேண்டும்) என்று நான் சொல்லி வருவதற்கு* இது (மாணவன் ஸ்வயம்பாகம் செய்து சாப்பிட வேண்டுமென்பது) விரோதமாயிருக்கிறதே என்று தோன்ற

* அருள் உரை 18-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள குருகுலவாஸம் என்னும் உரையைப் பார்க்கவும்.

லாம். வித்யாப்யாஸ காலம் பூராவும் ஒரு பையன் பிஷை எடுத்துச் சாப்பிடுவான், சாப்பிட வேண்டும் என்று நான் இந்தக் கால நிலைமையில் எதிர்பார்க்கவுமில்லை, நிர்பந்திக் கவுமில்லை. அப்படி ஒருத்தன் பண்ணினால் அது எனக்கு ரொம்ப ஸந்தோஷந்தான். ஆனால் அபூர்வமாய் எவனோ தான் அப்படிப் பண்ண முடியும். பொதுவில் எல்லா மாணவர்களும் ஒரு வருஷமாவது பிஷாசர்யத்துடன் குருகுல வாஸம் பண்ண வேண்டுமென்பதுதான் நான் சொல்வது. மீதி வருஷங்களில் அவனும் ஸ்வயம்பாகம் பண்ணிக் கொள்வது என்று வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

க்ருஹஸ்தனான பிராமணன் பிறத்தியாருக்கு போதனை பண்ணி அதற்குத் தக்ஷிணை வாங்கும்போது தான்யமாகவும் கறிகாயாகவும் பச்சையாகத்தான் (raw-ஆகத்தான்) வாங்கலாமே தவிர, பக்வம் பண்ணினதாக (சமைத்ததாக) வாங்கக் கூடாது; ஆனால் ஸன்னியாஸிக்கும் பிரம்மசாரிக்கும் மாத்திரம் பக்வ அன்னமே பிஷையாக வாங்க ரைட் இருக்கிறது-யதிச்ச ப்ரஹ்மசாரிச்ச பக்வான்ன ஸ்வாதீனௌ உபௌ-என்று விதி இருக்கிறது. இதனால் யதி (ஸன்னியாசி)யைப் போலவே பிரம்மசாரியும் பிஷை வாங்கித்தான் சாப்பிட்டாக வேண்டுமென்று ஒரே தீர்மானமாக வைத்துவிட்டதாக அர்த்தமில்லை. இவர்கள் இரண்டு பேருக்கும் பிஷை எடுக்க வேண்டும் என்று வைத்ததற்குக் காரணம் வேறு வேறாகும். யதி எப்போதும் ஆத்ம விசாரம் பண்ண வேண்டியவனாதலாலும் உடைமையே அவனுக்குக் கூடாதாகையாலும் சமையற்கட்டை கட்டிக்கொண்டு அழ விடக்கூடாது என்று அவனுக்கு பிஷா நியமம் வைத்தார்கள்.

குறிப்பாக எவரோ ஒருத்தர் இரண்டு பேர் அவனுக்கு ஆஹாரம் கொடுப்பது என்று வைத்துக் கொண்டால் அவர்களுக்கு இவன் obliged-ஆகிவிடுவான் (கட்டுப்பட்டு விடுவான்) என்பதால் அப்படிக் கூடாது என்று ஏதோ நாலு நாலு வீடாக இன்றைக்குப் போன இடத்துக்கு நாளைக்குப் போகாமல், ஸமுஹம் பூராவிலிருந்தும் பிஷை வாங்கிச் சாப்பிட வேண்டுமென்று வைத்தார்கள். தனியாக எவருக்கும் இவனைப் பராமரிக்கிற பொறுப்புப் பளுவைத் தராமல், ஸமுஹம் முழுவதற்கும் அதைப் பகிர்ந்து தரும் உத்தேசமும் இதில்

அடங்கியிருக்கிறது. அதோடு கூட இவனுக்கு அக்னி ஸம்பந்தமே இருக்கக்கூடாது. (ஸன்னியாச) ஆச்ரமம் வாங்கிக் கொண்டவுடனேயே அக்னி ஹோத்ரம், ஒளபாஸனம் முதலான எல்லா அக்னி கார்யமும் நின்றுவிடுகின்றன. சமையல் செய்வதென்றால் அக்னியில்லாமல் முடியுமா? இவன் அடுப்பு மூட்டிச் சமைக்கும்போது ஏதோ பூச்சிப் பொட்டு விழுந்து செத்துப் போனால், இவனுடைய ஆச்ரமத்தின் பரமதர்மமான அஹிம்ஸைக்கு ஹானியாய்விடும். இந்தக் காரணங்களை உத்தேசித்தே இவன் சமைத்த ஆஹாரத்தை பிசை வாங்க வேண்டும் என்று வைத்திருப்பது.*

பிரம்மசாரிக்குப் பிசை வைத்ததற்குக் காரணம் வேறு. வினயம் ஏற்பட வேண்டும், அப்போதுதான் வித்யை பலன்தரும் என்பதற்காகத்தான் வீடு வீடாகப் போய் அவனை பிச்சைக் கேட்கும்படியாக விதித்திருப்பது. அப்புறம் இவனுக்குச் சமைத்துப் போடுவதற்காக குருபத்தினியைச் சிரமப்படுத்த வேண்டாமென்றுதான், சமைத்த அன்னமாகவே பிசை வாங்கி வரலாம் என்று அனுமதித்திருப்பதும். அக்னி ஸம்பந்தமே கூடாது என்று ஸன்னியாஸிக்குக் கட்டுப்பாடு இருப்பது போல் பிரம்மச்சாரிக்குக் கிடையாது. அவன் தினமும் இரண்டு வேளையும் பண்ண வேண்டிய ஸமிதாதானம் என்பது அக்னி வளர்த்து அதில் ஸமித்தைப் போடுகிற சடங்குதான்!

ஆகையால், வித்யாப்யாஸ காலம் பூராவும் பிஷாசர்யம் பண்ணுவது என்பது ஸாத்யமாகத் தெரியாத நம் காலத்தில், ஏதோ ஒரு வருஷமாவது அப்படி ஒரு பாடசாலை மாணவன் பண்ணிவிட்டு, மற்ற காலத்தில் ஸ்வயமாக நியமம் வைத்துக் கொள்ளலாமென்பது என் அபிப்ராயம். எத்தனை மூலதன மிருந்தும் வேதப் படிப்புக்குப் போதவில்லை என்பதால் பாடசாலைகளை மூடி விடுகிற நிலைமை மாற வேண்டுமானால் செலவில்லாத ஸிம்பிள் ஆஹார வழக்கத்தை வித்யார்த்திகள்

* தீவிரமான துறவறத்தில் சமைத்த உணவாயின்றி, தானே விழுகிற பழம், பத்திரம் ஆகியவற்றை மாத்திரம் உண்ண வேண்டும் என்று ஸ்ரீ பெரியவர்கள். மரக்கறியில் ஹிம்ஸை இல்லையா? (அருள் உரை 50-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள) உரை கருத்தில் கொள்ள வேண்டியது.

மேற்கொள்ளும்படிச் செய்ய வேண்டி இருக்கும்போது, ஸ்வயம்பாகம் என்று வைத்தாலே தன்னால் இப்படி ஏற்பட்டு விடுகிறது என்று பார்க்கிறேன்!

வடதேச வழக்கின் உயர்வு

நாம் நம்மைவிட அநாசாரக்காரர்கள் என்று நினைக்கும் வடக்கத்திக்காரர்கள் அனேக விஷயங்களில் நம்மைவிட நல்ல சாஸ்திர வழக்குகளை அனுஸரிப்பவர்களாயிருக்கிறார்கள். 'ஸ்வதந்திரம்' வந்த பிற்பாடு அங்கேயும் ரொம்ப க்ஷீண தசை என்றுதான் சொல்கிறார்கள். ஆனால் சமீப காலம் வரையில் நான் தெரிந்து கொண்டதில் அவர்களிடம் பல நல்ல அம்சங்கள் இருக்கின்றன. ஆஹார விஷயம் அதில் ஒன்று. இத்தனை புளி, மிளகாய், பெருங்காயம் என்று நாம் வைத்துக் கொண்டிருப்பது போல் அங்கேயில்லை. இதெல்லாம் ராஜஸத்தில் சேர்ப்பதுதான்.

இதில் பெங்காலை (வங்காளத்தை)க் குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டும். 'மத்ஸ்யப் பிராமணாள்' உள்ள ஊராச்சே என்றால், அது (மத்ஸ்யம் உண்ணும் பழக்கம்) முன்னேயே சொன்னாற் போல் ஒரு நிர்ப்பந்தத்தில் ஏற்பட்டது.

நாங்கள் பெங்கால் போயிருந்தபோது, அவர்கள் ஆஹார வசதிகளுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். அப்போது பெரிய முகாமாக மடத்து ஜனங்கள் போயிருந்தோம். அவர்களும் சளைக்காமல் நாநூறு ஐநூறு பேர் சமைத்துச் சாப்பிடுவதற்கு வேண்டிய சாமான்கள் கொண்டு வந்து வைத்திருந்தார்கள். ஆனால் அதில் புளி இல்லை. புளி இல்லாமல் நமக்கு ஏது சாப்பாடு? குழம்பு, ரஸம் எதுவானாலும் அதுதானே முக்கியம். அவர்களுக்கோ கோதுமையும், டாலுக்குப் பருப்பும்

இருந்தால் போதும். பெங்காலிகள் அரிசிச் சாதம் சாப்பிடுபவர்கள்தானென்றாலும் ரஸம் குழம்பு போட்டுக் கொள்ளாதவர்கள். அதனால் அவர்களுக்குப் புளியே தேவையில்லை.

நாங்கள் புளி வேண்டுமென்று கேட்டோம். உடனே எங்கேயோ நாலைந்து மைல் போய் அங்கேயிருந்த புளிய மரத்திலிருந்து கொஞ்சம் பச்சைக் காயைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். அவர்கள் கொண்டு வந்த ஸ்வல்பப் புளியங்காய் இங்கே மடத்திலே வைக்கிற அண்டா சாம் பாருக்கு ஸமுத்திரத்தில் பெருங்காயம் கரைக்கிற மாதிரிதான் ஆகியிருக்கும்.

‘இத்தனாண்டை வைத்துக் கொண்டு என்ன பண்ணுவது? இன்னும் ரொம்ப வேணுமே!’ என்றோம்.

உடனே அவர்கள் பரிஹாஸமாக, ‘க்யா ஆப் இம்லீ காதே ஹை, யா சாவல் காதே ஹை? (நீங்கள் புளியைச் சாப்பிடுகிறீர்களா, அல்லது அரிசி சாப்பிடுகிறீர்களா?)’ என்று கேட்டார்கள்!

பெங்கால் மாதிரி மத்ஸ்ய ஸம்பந்தங்கூட இல்லாமல் ராஜஸ்தானம், குஜராத், ஸௌராஷ்ட்ரா, கட்ச் மத்யப் பிரதேஷ் ஆகிய ராஜ்யங்களில் எல்லா ஜாதியாரிலுமே மரக்கறி உணவுக்காரர்கள் ஏராளமாயிருக்கிறார்கள்.

டேராடூன் மாதிரி இடங்களில் பிராமண கூலிக்காரன் முதுகிலே பெட்டி கட்டிக்கொண்டு அதில் வெள்ளைக்கார துரையை உட்கார்த்தி வைத்து கொண்டு போவான். ஆனால் வழியில் வாயிலே பச்சைத்தண்ணி விடமாட்டானாம். போக வேண்டிய இடத்துக்குப் போய் விட்டு, ஸ்நானம் பண்ணி தன் ஆஹாரத்தைத் தானே சமைத்துத்தான் சாப்பிடுவான்.

தர்வான், வேலைக்காரி முதலியவர்கள்கூட யஜுமான் வீட்டில் நாயாக உழைத்தாலும், அந்த வீட்டுச் சாப்பாட்டைச் சாப்பிடுவது கிடையாது என்பதே வடதேசத்து வழக்கம். ஜாதியில் உசத்தி, தாழ்த்தி சொல்லிக் கொண்டு, ‘தாழ்ந்தவன் வீட்டில் உசந்தவன் சாப்பிட்டாலென்ன?’ என்று கேட்டுக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் குழப்பிப் பலபட்டடை பண்ணு

வதுதான் சீர்திருத்தம் என்று இங்கே நாம் நினைக்கிறோமென்றால், அங்கே தாழ்ந்த நிலையில் உள்ள வேலைக்காரன்கூட உயர்ந்த நிலையிலுள்ள முதலாளி வீட்டில் சாப்பிடுவதில்லை என்றிருக்கிறான். இப்படி ஜாதிக்காக இல்லாமல் 'ஸ்வயம் பாகம்' என்ற நியமத்துக்காக என்று வைத்துக் கொள்ளும் போது, சண்டையும் இல்லாமலிருக்கிறது.

வடக்கே ஸம்பந்திகள் வீட்டில்கூட ஜன்மத்திலேயே ஒரு நாளாகக் கல்யாண தினத்தன்று மட்டும்தான் சாப்பிடுவார்கள்.

அவனவனும் தன்னை Pure-ஆக வைத்துக் கொள்ளப் பாடு பட்டுக் கொண்டிருந்தாலே எல்லாருக்கும் கேஷமம். இதிலே ஓர் அங்கம்தான் பிறத்தியாரால் அந்த purityக்குக் கெடுதல் வந்து விடப் போகிறதே என்று ஜாக்ரதையாக, அவர்களுடைய 'ரேடியேஷன்' ஆஹாரத்தில் ஏற்படாமல், தன் சாப்பாட்டைத் தானே பண்ணிக் கொள்வது. சாப்பாட்டு விஷயத்திலே ஜாதி முதலான அம்சங்களுக்கு இடமேயில்லை, இந்த ஸமத்வத்துக் காக யார் சமைத்தாலும் எல்லாரும் சாப்பிட்டாக வேண்டுமென்று பண்ணி ஜனங்களின் personal purity-ஐ பாதிக்க வேண்டாம். 'ஜாதி கூடாது' என்று ஆரம்பித்ததிலிருந்து இப்படி ஸம்பந்தமில்லாத விஷயங்களிலெல்லாம்கூட ஜாதியைக் கொண்டு வந்து அதில் அபேத வாதத்தை நிலை நாட்டுவதே எல்லாவற்றையும்விட முக்கியம் என்பதாக விஷயம் தெரிந்து கொள்ளாமல் செய்து வருகிறார்கள்.

ஒருத்தர் சமைத்து இன்னொருத்தர் சாப்பிடுவது என்கிற போது சாஸ்திரத்தைப் பார்த்தால் ஒரு விதமாயிருக்கிறது; சீர்திருத்தக்காரர்கள் சொல்வது இன்னொரு விதமாயிருக்கிறது. மேல்ஜாதி, கீழ்ஜாதி என்று தப்பாக நினைத்துக் கொண்டு, 'நீ சாப்பிடலாம், நீ சாப்பிடக்கூடாது' என்று வித்யாஸம் பார்த்தால் சிலருக்குக் கஷ்டமாயிருக்கிறது. 'இதிலே மேலும் இல்லை; கீழும் இல்லை; அவரவர் காரியம் ஒழுங்காக நடப்பதற்காக அந்தந்தக் காரியத்துக்கு அனுகூலமாக நியமங்களை வித்யாஸம் செய்திருக்கிறது. வித்யாஸத்தை எடுத்தால் எல்லாம் கலந்து குழம்பிப் போய்விடும்' என்று நினைக்கிறவர்களுக்கோ 'ஸமத்வம்' என்று சொல்லப்படுகிறதைப் பின்பற்றினால் கஷ்டமாயிருக்கிறது. அதாவது எவர் பண்ணிப் போட்டாலும் எல்லாரும் சாப்பிடலாம் என்றால் சிலருக்குக் கஷ்டமாயிருக்கிறது.

கிறது. சாப்பிடக் கூடாது என்றால் சிலருக்குக் கஷ்டமாயிருக்கிறது. கஷ்டம் என்கிறது சண்டையாக ஆகிறது.

கார்யத்துக்குத்தான் ஜாதியே தவிர சண்டைக்கா வைத்திருக்கிறது? அதுவும் சாப்பாட்டிலேயே சண்டை என்றால் வேதனையாயிருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் ஒரே ஸொல்யூஷன் ஸ்வயம்பாகம்தான் என்று தெரிகிறது. மேல் ஜாதியா, கீழ் ஜாதியா என்ற கேள்விக்கே இடமில்லாமல், 'The question does not arise' என்கிறாற்போல் இந்த விஷயங்கள் எழும்புவதற்கு இடமே தராமல், அந்தந்த ஜாதிக்காரனே சமைத்தாலும் சாப்பிடுவதில்லை. அம்மாவோ, அகமுடையாளோ பண்ணினால் கூடத் தொடுவதில்லை. அவனவனும் தன் கையால்தான் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும் என்று வைத்துவிடுகிற நியமமே ஸொல்யூஷன்!

எவன் தொட்டுச் சாப்பிடலாம், எவன் பார்த்துச் சாப்பிடலாம், எவனோடு சாப்பிடலாம் என்கிற கேள்விகள் இருக்கிற வரையில் சாஸ்திரம் ஒன்றாகவும் சீர்திருத்தம் இன்னொன்றாகவும் இருந்துகொண்டு சண்டைதான் வரும். அதனால் எவனுமே தொடாமல் அவனவனே சமைத்துக் கொண்டு, எவனுமே பார்க்காமல், எவனோடும் சேர்ந்து உட்காராமல் தனித்தனியாகப் போஜனம் பண்ணி விடுவது உத்தமம். 'காகம் கரைந்துண்ணக் கண்டிர்' என்கிறாற்போல் சேர்ந்து சாப்பிட வேண்டுமென்றிருந்தால் பழங்கள், பானங்களைச் சேர்ந்து சாப்பிடலாம். மற்றவர்கள் சமைத்துக் கொள்ள உணவுப் பண்டங்களாகக் கொடுப்பதே விருந்துபசாரந்தான்; அப்படிப் பண்ணலாம்.

இதுவரை தகுகிணத்தில் நம்மைவிடக் கடும் கலாசாரமுள்ள வர்களின் கையில், அல்லது பெர்ஸனலாக நம்மைவிட சுத்தமானவர்களின் கையிலிருந்து வாங்கிச் சாப்பிடலாம் என்று இருந்து வந்திருக்கிறது. வடக்கேயோ இதுவும் கூடாது. கிஸான் (குடியானவன்) ஆனாலும் பண்டிட் ஆனாலும் அவனவனே சமைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதிலேயும் ஒரு நல்ல அம்சம் இருக்கிறது. நம்மைவிட சுத்தர்கள் கையில் சாப்பிடலாம் என்பதனாலேயே நாம் அவ்வளவு சுத்தியாவதற்கு பிரயத்தனப்படாமலே இருந்து

கொண்டிருக்கலாம் என்பதற்கும் இடம் கொடுத்துப் போகிறது. ஸ்வயம்பாகம் என்று வைத்து, நம்முடைய அசுத்தி நாமே பண்ணிக் கொள்கிற சாப்பாட்டினால் நமக்குள் மேலே போய்க் கொண்டேயிருக்கிறபோதுதான், இப்படி நம்மைக் கெடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று நினைத்து நம்மை சுத்தப் படுத்திக் கொள்வதற்குப் பிரயத்தனம் செய்வோம். 'சாப்பாடு பண்ணிப் போடுகிறவனின் சுத்தம் சாப்பிடுகிறவனுக்குள் போகிறது; நாம் சுத்தனாக வேண்டும்; அதே சமயத்தில் நம் சாப்பாட்டை நாமே பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும்' என்றால் அப்போது நாம் சுத்தமாக ஆவதற்கு முயற்சி பண்ணத்தானே செய்வோம்?

ஸ்வாமிப் பிரஸாதம், குருப் பிரஸாதம் தவிர ஸ்வயம் பாகம்தான் என்று ஆக்கிக் கொண்டுவிட வேண்டும்.

இதனால் ஒரு டிஸிப்ளினும் உண்டாகிறது. சும்மா உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கவோ, அரட்டை, சீட்டு, ஸினிமா என்று போகவோ விடாமல் சமையல் வேலை என்று ஒன்று ஒருத்தனைக் கட்டிப் போடுகிறதல்லவா? இதில் தானே பண்ணிக் கொள்வதால் நிறைய தினுக வேண்டாம் என்று நாக்கு டிஸிப்ளினும் வருகிறது. சமைத்ததில் ஸத்வரஸம் இருக்க வேண்டுமென்பதை உத்தேசித்து அப்போது நாமஜபம் செய்கிற டிஸிப்ளின் வேறு. தானே பொங்கிப் போட்டுக் கொள்வது என்கிற, அல்பமாகத் தோன்றுகிற தர்மாசாரத்துக்கு இத்தனை நல்ல பலன்கள்!

'எப்படிச் கற்றுக் கொள்வது?' என்று புருஷர்களாய் பிறந்த வர்கள் பிரமிக்க வேண்டியதில்லை. 'இப்படித்தான் இருக்கணும்' என்ற எண்ணம் வந்துவிட்டால், ஈஸியாகக் கற்றுக் கொண்டு விடலாம். பொம்மனாட்டிக் குழந்தைகள் சூட்டிகை யாயிருந்தால், அரைத்துக் கரைத்து இத்தனை தினுஸோடும் சமைப்பதற்குப் பன்னிரண்டு வயசுக்குள் கற்றுக் கொண்டு விடவில்லையா? - 'வெரையடி' இல்லாமல் ஸிம்பிளாக ஒரு சப்பாத்தி அல்லது ஒரு பொங்கல், ஒரு தயிர் என்று ஆஹாரத்தை ஆக்கிக் கொண்டு விட்டால், நாலே நாளில் கற்றுக் கொண்டு விடலாம். என் அபிப்ராயம், பதினைந்தே நிமிஷத்தில் தயாரிக்கக் கூடியதாக ஏதாவது ஒரு ஸிம்பிள்

ஆஹாரத்தைப் புருஷர்கள் அத்தனை பேரும் தெரிந்து கொண்டு தாங்களே அதைப் பண்ணிப் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிட வேண்டுமென்பது!

கல்வித் திட்டத்தில் சமையற் படிப்பு

ஜீவிக்கிறதற்கு basic-ஆக இருப்பது சாப்பாடுதானே? அதனால் இந்த ஸ்வயம்பாகத்துக்குத்தான் basic education-லேயே (அடிப்படைக் கல்வியிலேயே) முதலிடம் கொடுத்து ஆண், பெண் அனைவருக்கும் சமையல் அறிவைக் கொடுத்து விட வேண்டும். ஆமாம் 'சமய அறிவைக் கெடுக்கும்படியாக இப்போதிருக்கிற ஸெக்யுலர் எஜுகேஷனை மாற்ற வேண்டும்' என்கிற நான்தான் இப்போது 'எல்லாவற்றுக்கும் முந்தி சமையல் அறிவைக் கொடுக்கணும். எல்லாரையும் சாப்பாட்டு ராமன் ஆக்கணும்' என்கிறேன். ஆஹாரத்தைப் பொறுத்துத் தான் குணங்களும் மனப்பான்மையும் உண்டாகிறதால், சமய ஞானத்தில் பிடிப்பு உண்டாவதற்கே சமையல் ஞானத்தை உண்டாக்க வேண்டியதாகிறது!

படிப்பிலே அடிப்படை Three R's என்பார்கள். 'ரீடிங்' முதல் 'ஆர்'. 'ரைட்டிங்' இரண்டாவது 'ஆர்'. 'ரித்மெடிக்' ('அரித்மெடிக்' என்பது பேச்சில் 'ரித்மெடிக்' என்றாகும்) மூன்றாவது 'ஆர்'. நான் இதற்கெல்லாம் அடிப்படையாக அடிப்படைக் கல்வியில் ஸ்வயம்பாகத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமென்கிறேன்.

நேரு Kitchen religion-'அடுப்பங்கரை மதம்' என்று ஹிந்து மதத்தைப் பற்றி அடிக்கடி சொல்கிறார். அப்படிச் சொல்கிற போது தாம் ஹிந்து மதத்தை ரொம்ப நன்றாகப் பரிஹாஸம் செய்கிறோம் என்று நினைக்கிறார். வாஸ்தவத்தில் அவர்தான் ஹிந்து மதத்தின் ஸாரத்தைப் புரிந்து கொண்டு அதற்கு

ஸர்டிஃபிகேட் தருகிறார். நம் மதம் Kitchen religion-தான்; அடுப்பங்கரை மதம்தான்!

வேதம்தான் நம் மதத்துக்குப் பிரமாண நூல். வேதத்துக்கும் சிரஸில் இருப்பது உபநிஷத். அதிலே ஓர் உபநிஷத்திலே, ஆத்மா, பிரம்மம் என்று நமக்குப் புரியாத தத்வங்களைச் சொல்கின்றனவே, அந்த உபநிஷத்துக்களில் ஒன்றிலேயே★ நம் மதத்தை அடுப்பங்கரையாகத்தான் ஆக்கி வைத்திருக்கிறது.

நாரதர் ஸனத்குமாரரிடம் போய் ஆத்ம வித்தையை உபதேசிக்கச் சொல்கிறார். அப்போது ஸனத் குமாரர், 'ஆஹார சுத்தௌ ஸத்வ சுத்தி:' என்றுதான் முடிக்கிறார். உபநிஷத்திலேயே இந்த விஷயம் இருக்கிறது. 'தூய உணவில் ஆரம்பி; அதுதான் குணம் தூய்மையாவதற்கு வழி. இப்படி சித்த சுத்தி ஏற்பட்ட பின்தான் படிப்படியாக ஈசுவர ஸ்மரணம், கட்டுக்கள் விடுபட்ட மோக்ஷம் எல்லாம் ஸித்திக்கும்' என்று ஸனத் குமாரரே Kitchen religion-ல்தான் உபதேசத்தைக் கொண்டு போய் முடிக்கிறார். அந்த முடிவுதான் - ஆஹார சுத்திதான் - ஸாதனைக்கு ஆரம்பம், அடிப்படை.

அதனால், அடிப்படைக் கல்வி, ஆதாரக் கல்வி என்று பெரிசாகச் சொல்லிக் கொண்டு இப்போது செய்வதில் ஜீவாதாரமாக, எல்லாப் பண்புகளுக்கும் ஆதாரமாக இருக்கிற ஸ்வயம் பாக போதனையைச் சேர்த்து விட வேண்டும் என்கிறேன். அரசியல் தலைவர்களாகவும் ஸமுஹத் தலைவர்களாகவும் இருக்கப்பட்டவர்களும் ஆதாரக் கல்வியில் சமையல் திட்டத்தைச் சேர்க்க வேண்டுமென்கிறார்கள். ஆனால் எல்லாப் பசங்களுமாகச் சேர்ந்து எல்லாப் பசங்களுக்குமாகச் சமையல் பண்ணி, எல்லாருமாகச் சேர்ந்து சாப்பிட வேண்டும் என்கிறார்கள். இதிலே குணத்தின் அபிவிருத்திக்கு ஒன்றுமில்லை. ஒரு வேளை கெடுதலே உண்டாகவும் இடமுண்டு என்பதால் நான் ஒவ்வொரு பையனும் தன் சாப்பாட்டைத் தானே பண்ணிச் சாப்பிட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறேன். இது பெர்ஸனல் ப்யூரிடியால் ஸொஸைட்டியைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் செய்ய வேண்டிய தர்மம்!

ஆதாரக் கல்வி மட்டுமில்லை, முதியோர் கல்வி என்று இன்னொரு பக்கம் நிறையச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிலும் சரி, ரொம்ப ஸிம்பளிஃபை பண்ணி பாக் சாஸ்திரம் (சமையற்கலை) சொல்லிக் கொடுத்துவிட வேண்டும்.

பிறர் உதவியின்றி அவரவர் கார்யத்தை அவரவர் செய்து கொள்ளும்படி கல்வி திட்டத்தில் கொண்டு வந்து விட வேண்டும் என்றுதானே (ஸமுஹத் தலைவர்கள்) சொல்கிறார்கள்? ஆதலால் வாழ்க்கைக்கு முதலில் வேண்டிய அன்னத்தை அவனவனும் தயாரித்துக் கொள்ளும்படிச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். எல்லோருக்கும் சேர்த்து ஒரே சமையல், ஜாதி வித்யாஸமில்லாமல் சமைத்து, எல்லாரையும் சேர்த்து உட்கார வைத்துப் போடுவதுதான் சீர்திருத்தம் என்று இவர்கள் சொன்னால், அதைவிட அவசியமான, முக்யமான சீர்திருத்தம் ஒவ்வொருவனும் தன் உணவைத் தானே தயாரித்துக் கொள்வதுதான். இவர்கள் ஸமுஹ சீர்திருத்தம் என்று எதையோ நினைத்துப் பேசுகிறார்கள். அந்த ஸமுஹம் என்பது பல தனி மனுஷ்யர்கள் கொண்டதுதானே? எனவே இந்தத் தனி மனுஷ்யர்களின் குணம் சீர்திருந்துவதுதானே எல்லாவற்றுக்கும் basic ஆதாரம்? அதனால் ஆதாரக் கல்வியிலேயே ஸ்வயம்பாகம் சொல்லிக் கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

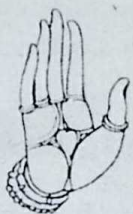
ஆண்களில் முதியவர்களுக்கும் சமையல் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்பதற்கு சாஸ்திரமே ஆதரவாயிருக்கிறது. சாஸ்திர வாக்கியம் ஒன்று இருக்கிறது.

பஞ்சாசத் வத்ஸராத் ஊர்த்வம் ந குர்யாத் பாணி பீடநம்-

'பாணி பீடநம்' என்றால் பாணிக்ரஹணம்; அதாவது கல்யாணம். 'பஞ்சாசத்' என்றால் ஐம்பது. ஐம்பது வயஸுக்கு மேலே கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது என்பது இந்த வாக்கியத்தின் அர்த்தம். முதல் பெண்டாட்டி தவறிவிட்டால் ஐம்பது வயஸுக்கு அப்புறம்கூட இரண்டாம் கல்யாணம் செய்து கொள்கிறவர்கள், சமையலுக்கு ஆளில்லை என்ற காரணத்துக்காகவே அப்படிச் செய்வதுண்டு. ஸ்வயம்பாகம் தெரிந்துவிட்டால் வானப்ரஸ்தத்துக்குப் போக வேண்டிய தசையில், சமையலை ஒரு காரணமாகச் சொல்லிக் கொண்டு மறுபடி தாம்பத்தியத்துக்குத் திரும்புகிற ஆபாஸம் நடக்காம

லிருக்கும். சாஸ்திரத்தை மீறின தோஷம் ஸம்பவிக்காமலிருக்கும். இப்படியேதான் பிரம்மச்சாரியாகவே இருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறவர்களிலும் சிலபேர் ஓடி ஆடி அலைகிற மத்யம வயஸுவரை வீட்டில் 'அம்மா சமைத்துப் போட்டோ, ஹோட்டலிலோ சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்துவிட்டு, ஓய்ந்து உட்காருகிறபோது, 'அம்மா போயிட்டானே, இப்போ முன்மாதிரி ஹோட்டல் சாப்பாடு ஒத்துக்க மாட்டேனென்கிறதே' என்று சமையலுக்காகவே ('ஸஹ தர்ம' இல்லை; தர்மத்துக்காக இல்லை; வயிற்றுக்காக, நாக்குக்காக) பிரம்ம சர்யத்தை விட்டுவிட்டுப் பெண் தேடிப் போகிற அஸங்கியமும் ஸ்வயம்பாக அனுஷ்டானம் இருந்துவிட்டால் ஏற்படாது.

முன்னெப்போதையும்விட, இப்போது அவனவன் ஊரோடு - கிராமத்தோடு வேலை என்றில்லாமல், பசுடிகள் மாதிரி பூலோகத்திலே எங்கெங்கே வேலை உண்டோ அங்கே யெல்லாம் போகிறதென்று ஆகியிருக்கும் நிலையில் ஸ்வயம்பாகம் அத்யாவசியமாகிறது, சுத்தத்துக்குச் சுத்தம், ஸத்வத்துக்கு ஸத்வம்; அதோடு வெந்ததும் வேகாததுமாக ஹோட்டல் சாப்பாடு சாப்பிட்டுச் சின்ன வயஸிலேயே அல்ஸர், அது, இது, என்று அவஸ்தைப்படாமலும் இருக்கலாம். பொங்கல், சின்னதாக ரொட்டி, இதைவிட லேசாக, அடுப்புத் தணலிலே கோதுமை மாவு உருண்டையைக் காய்ச்சி அதை அப்படியே வேகப் பண்ணுவது-என்று அவனவனும் பண்ணிக் கொண்டால் வியாதியே வராது. இப்போது கணக்கு வழக்கில்லாமல் வியாதிகள்தான் ஸர்வ வியாபகமாக இருக்கின்றன!

உணவு முறையில் உண்மைச் சீர்திருத்தம்

பத்து, இருபது ஸாமான் வைத்துக் கொண்டால்தான் சமையல் என்று நம் சீமையில் ஆகியிருப்பதை மாற்ற வேண்டும். இதுதான் சீர்திருத்தம். ஏதோ நிர்ப்பந்தம் மாதிரி, ரஸம், கறி, கூட்டு, குழம்பு என்று பிரதிவேளையும் சாப்பிட்டாக வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இத்தனை வஸ்து இருப்பதால்தான் புளி ஜாஸ்தியாகிவிடுமோ, உப்பு ஜாஸ்தியாகிவிடுமோ, ஸரியாகக் கொதி வந்துவிட்டதா என்றெல்லாம் ஸந்தேஹம்! வறுக்கிறதை எப்போது நிறுத்த வேண்டும், மாவு எப்போது கரைத்து விடணும், எவ்வளவு கரைத்து விடணும் என்றெல்லாம் யோஜனை! இந்த வேண்டாத சிரமங்கள் இல்லாமல் லேசான ரீதியில், 'லைட்'டாக ஆஹாரத்தை ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும். பூரியைத் தட்டிப் போட்டு பாலை விட்டுக்கொண்டு சாப்பிடுவதானால் அதைப் பத்து நாட்களுக்குக்கூடக் கெடாமல் வைத்துக் கொண்டு வயிற்றுப்பாட்டைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். வயிறு நன்றாக ரொம்பும் வியாதி வராது. சரீரத்துக்கே ஸௌகர்யம், நாள் கணக்கில் பிரயாணம் பண்ணும்போதுகூட, கண்ட இடத்தில் கண்டதைத் தின்னாமல், இந்த மாதிரிப் பற்றுப்படாத பூரி, ஸத்துமா இதுகளைக் கொண்டே காலம் தள்ளி விடலாம். அரிசியைக் களைந்து உலர்த்தி, சிவக்க வறுத்தெடுத்து அரைத்து வைத்துக் கொள்வதே ஸத்துமா. 'ஸக்து' என்பதே அதன் ஸரியான பெயர். ஆனால் உடம்புக்கு நல்ல ஸத்து தருவதாலும், ஸத்வகுணம் ஊட்டுவதாலும் அதற்கு ஸத்துமா என்றே பேர் இருக்கிறது. அதிலே மோரை விட்டோ, பாலை விட்டோ சாப்பிடலாம். கொஞ்சம் சாப்பிட்டால்கூட புஸ் என்று ஊறிக்கொண்டு பசியடங்கிப் புஷ்டியாயிருக்கும்.

‘குக்கர்’, ‘கிக்கர்’கூட வேண்டாம். ஸுலபமாக, சீக்கிரமாக அதில் நாலைந்து தினுஸைப் பண்ணிக் கொள்ள முடியலாம். ஆனால் நாக்கைக் கட்டுவதற்கு, ஸத்வ ஆஹாரத்தைத் தவிர மற்றவற்றுக்கு போகாமலிருப்பதற்கு அது பிரயோஜனமில்லை. குக்கர் வந்தால் அப்புறம் அஞ்சறைப்பெட்டி, ரொம்பப் புளி, ரொம்பக் காரம் எல்லாம் கூடவே வரும். இது சித்தத்துக்குச் செய்கிற கெடுதலோடு உடம்புக்கும் கெடுதல் வந்து, பரிஹார மாக மருந்து, அந்த மருந்திலே அனாசாரம், இந்த அனாசாரத் துக்குப் பரிஹாரம் என்று போய்க்கொண்டேயிருக்கும். செலவையும் சொல்ல வேண்டும். நிறைய வியஞ்ஜனம் என்றால் நிறையச் செலவாவதோடு, அப்புறம் டாக்டருக்காகவும் மருந்துக்காகவும் ஆகிற கெலவு வேறே.

அதனால் ஒரு ஸாமான், இரண்டு ஸாமானை வைத்துக் கொண்டு, ஸாத்விகமாக பெரியவர்கள் சொல்கிற மாதிரி ‘மதுர’மாக, ‘ஸ்நிக்த’மாக லேசான ஆஹாரத்தைத் தானே தயார் பண்ணிச் சாப்பிட வேண்டுமென்பதை ஜன்ம விரதமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

‘ஸ்நிக்தம்’ (பசையுள்ளது) என்பதற்காக நெய் சொட்ட வேண்டுமென்று அர்த்தமில்லை. வறட்டு வறட்டு என்றில்லாமல் பாலிலோ மோரிலோ ஊறினதாக, அல்லது நெய்ப் பசை உள்ளதாக இருக்க வேண்டும் என்றே அர்த்தம். ‘மதுரம்’ என்றாலும் ஒரே தித்திப்பு என்று அர்த்தமில்லை. அரிசி, கோதுமை முதலான எந்தப் பதார்த்தமானாலும் அதற்கென்றே ஒரு தித்திப்பு உண்டு. இப்போதைய புளி, கார சமையலில் பதார்த்தத்தை ஓவராக வேகவைத்து, அதன் இயற்கையான ஸத்து ஸ்நிணிக்கும்படிப் பண்ணுவதில் தித்திப்புப் போய்விடுகிறது. பண்டத்தை விட்டு இயற்கையான தித்திப்புப் போகாத படியான ஆஹாரமாகச் சாப்பிட வேண்டுமென்று அர்த்தம்!

விருந்துபசாரம் எப்படி?

‘அவனவனும் ஸ்வயம்பாகம் என்றால் அதிதி ஸத்காரம் (விருந்தோம்பல்) எப்படிப் பண்ணுவது? அதையும் பெரிய தர்மமாகச் சொல்லியிருக்கே’ என்றால் வருகிறவனுக்கும் அவனே சமைத்துக் கொள்வதற்கான பண்டங்களைக் கொடுத்துவிட்டாலே அது ஸத்காரம்தான். இப்போது துர்லபமாக எங்கேயோ இருக்கப்பட்ட ஸ்வயம்பாகிகள் இப்படித்தானே தாங்கள் வெளியூர் போகிற ஸமயங்களில் வஸ்துக்களை மட்டும் இன்னொருத்தனிடம் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு, தாங்களே சமைத்துக் கொள்கிறார்கள்? இதையும் அதிதி பூஜையாகத்தான் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி யாத்ரிகர் களுக்குச் சமைத்த அன்னமாகப் போடாமல் மாவு, சர்க்கரை முதலான சரக்குகளை மட்டும் தருவதை வடக்கே ‘ஸதாவ்ருத்தி’ என்றே சொல்வார்கள். அவர்கள் சமைத்துப் போட்டாலும் ஏற்றுக்கொள்ளாமலே இப்படி ‘ஸதாவ்ருத்தி’தான் வாங்கிக் கொள்வார்கள். நம் மடத்திலும்கூடச் சாப்பிடுவதில்லை. ஆட்டா மாவு, நெய் முதலியன கொடுத்தால் மட்டும் வாங்கிக் கொண்டு போய்த் தாங்களே சமைத்துக் கொள்வது என்று அனேக தேசாந்தரிகள் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் ஸ்வயம் பாகத்தால் விருந்தோம்பல் போய் விடுகிறதென்று நினைக்க வேண்டாம்!

அப்படி, ‘நம் கையால் கொடுத்து நேரே அவர்கள் குஷியில் போகணும், அதுதான் உபசாரம்’ என்று ஸென்டி மென்ட் இருந்தால் பால் அல்லது மோரும் பழமும் கொடுக்க லாம். பழைய நாளில் திருடனுக்குக்கூட பால் சாதம் போட்டு விட்டால் அப்புறம் அவன் திருடமாட்டான். நல்லெண்ணத்தை வளர்ப்பது பால். இப்போது பால் சாதமாக இல்லாமல் பாலோடு பழமாகக் கொடுக்கச் சொல்கிறேன்.

ஸ்கூலுக்குப் போகிறவர்கள், ஆஃபீஸ் போகிறவர்கள் ரிடையர் ஆனவர்கள் ஆகிய எல்லாருமே - புருஷர்களைச் சொல்கிறேன் - இப்படிச் கால்மணியில் தயாரிக்கும்படியான சமையல் தெரிந்து கொண்டு அவரவர் பண்ணிச் சாப்பிட்டுக் கொள்ள வேண்டும்!

நிவேதனம்

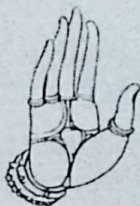
பகவானுக்குக் காட்டிவிட்டுச் சாப்பிட வேண்டுமென்பது முக்கியம். வேறே பூஜை என்று பெரிசாகப் பண்ணாவிட்டாலும், நமக்குக் கையைக் கொடுத்து, அந்தக் கையாலேயே சமைத்துக் கொள்ளணும் என்ற புத்தியைக் கொடுத்து ஸ்வயம் பாகம் பண்ணிக்கொள்ள வைத்தவனுக்கு அதைக்காட்டி, நிவேதனமாக்கி அதில் இருக்கக் கூடிய கொஞ்ச நஞ்சம் தோஷத்தையும் போக்கிவிட வேண்டும்.

தெலுங்கு தேசத்தில் ஆயிரம்பேர் ஸமாராதனை என்று உட்கார்ந்தாலும், ப்ராணாஹுதி பண்ணுவதற்கு முன்னாடி ஒவ்வொருத்தனும் இஷ்ட தெய்வத்தை நினைத்து ஸ்வாமி நைவேத்யம் பண்ணித்தான் சாப்பிடுவான்.

வேறே மூர்த்தி, விக்ரஹம் இல்லாவிட்டாலும் பிரத்யக்ஷ பகவானாயிருக்கிற ஸூர்யனுக்காவது நைவேத்தியம் செய்யணும்.

அம்மா சமைக்கிறாள், ஸம்ஸாரம் சமைக்கிறாள் என்பதால் (புருஷர்கள் சமைக்கத்) தெரிந்து கொள்ளாமலிருந்தால் அப்புறம் எங்கேயாவது தனியாக வெளியே போய் இருக்கும் போது, அல்லது வீட்டிலேயே அவர்களுக்கு அஸந்தர்ப்பமாகிறபோது, கண்டதைத் தின்பதான கெட்ட பழக்கம் வந்துவிடுகிறது. ஸ்வயம்பாகம் தெரிந்து தானே பண்ணிக் கொள்வது என்று கொஞ்சநாள் பழகி விட்டால் அப்புறம் பிறத்தியார்

சாப்பாடு பிடிக்கவே பிடிக்காது. கெடுதலான சாப்பாட்டுக் கிட்டேயே போகத் தோன்றாது. நாமே பண்ணிச் சாப்பிடுவதில் ஒரு pride-ஏ (பெருமிதமே) உண்டாகிவிடும். இப்போது நாக்கு எப்படி கண்டதற்குப் பறக்கிறதோ, அத்தனைக்கத்தனை ஸ்தவ் பதார்த்தங்களைத் தவிர மற்றதை நினைக்கவே நினைக்காது!

ஸாரமான பலன்கள்

இத்தனை நேரம் தொண தொணவென்று நான் சொன்னதன் ஸாரம் என்னவென்றால்; ஸ்வயம்பாகம் என்ற ஒரு சின்ன நியமத்தால் அனேக நன்மைகள் உண்டாகின்றன. ஒன்று சித்த சுத்தி. இரண்டு தேஹ ஆரோக்கியம். மூன்று செலவு மட்டுப்படுவது. நாலு, ஜாதிச் சண்டைக்கு இடமில்லாமல் பண்ணுவது. ஐந்து, ஐம்பது வயஸுக்குமேல் கல்யாணம் கூடாது என்பது போன்ற சாஸ்திர விதிகளை அனுஸரிக்க முடிவது. ஆறு, நம்முடைய மஹாப்பெரிய தர்மத்துக்கே மூலமான வேத வித்யை வளர வழி ஏற்படுவது. ஏழு, பிராணி ஹிம்ஸை குறைவது. எட்டு, லோகத்தில் மற்றவர்களுக்கும் ஸாத்விக ஆஹார ஐடியலைக் காட்டிக் கொடுப்பது. லோகத்தில் சாந்தத்தைப் பரப்புவதற்குச் செய்கிற காரியத்தை விடப் பெரிய நன்மையில்லை. இத்தனை பலன்கள்! எல்லாவற்றுக்கும் மேலே, 'இந்தக் குழந்தை சாஸ்திரப்படி பண்ணுகிறான். நாக்கைக் கட்டுகிறான்' என்று பகவானே கிருபை செய்வது. இப்படி ஈசுவரானுக்ரஹம் பெற்று, ஸகல ஜனங்களும் சிரேயஸ் பெறுவதற்காக அவரவரும் ஸ்வயம்பாக நியமம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டியது. இதற்கு ஓர் ஆரம்பமாக இப்போதிலிருந்தே ஆஃபீஸோ ஸ்கூலோ அதில் என்றைக்கு லீவோ அன்றைக்கு, வாரத்தில் ஞாயிறு ஒரு நாளாவது ஸகலமான பேரும் ஸ்வயம்பாக வழக்கத்தை மேற் கொள்ள வேண்டும்.

இத்தனை நான் சொன்னதிலிருந்து ஸ்வயம்பாகம் நல்லது தான் என்று உங்களில் கொஞ்சம் பேருக்காவது நம்பிக்கை வந்திருக்கலாம். ஒன்றிலே நம்பிக்கை வந்து, அது ஸாத்யமாகவும் இருந்துவிட்டால், அதைப் பண்ணிக் காட்ட வேண்டும். அதுதான் பெருமை!

புலன் நுகர்ச்சிகளுள் உணவின் முக்யம்

ஆஹாரம் என்றால் நாக்கால் சாப்பிடுவது மட்டுமில்லை. பஞ்ச இந்திரியங்களுக்கும் ஒவ்வொரு ஆஹாரம் உண்டு. பல காட்சிகளைப் பார்க்கிறோம். இது கண்ணுக்கு ஆஹாரம். பல விதமான பாட்டு, பேச்சுகளைக் கேட்கிறோம். இது காதுக்கு ஆஹாரம். இப்படியே நாம் அனுபோகம் பண்ணுகிறதெல்லாம் நமக்கு ஆஹாரம்தான். இதில் எல்லாமே சுத்தமானதாய் இருக்க வேண்டும். மனஸைக் கெடுக்கிற காட்சிகளைப் பார்க்கப் பட்டாது; மனஸைக் கெடுக்கிற பேச்சுக்களைக் கேழ்க்கக் கூடாது. அனுபவிக்கிறதெல்லாம் ஈசுவர சாக்ஷாத்காரத்துக்கு உதவுகிறவையாகவே இருக்க வேண்டும்.

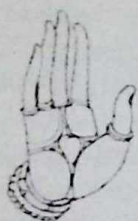
இப்படிப் பொதுப்படையாகச் சொன்னாலும், இந்தப் பல விதப் புலன்-நுகர்ச்சிக்கான ஆஹாரங்களிலும் வாயால் நுகர்கிற ஆஹாரந்தான் முக்யமாக இருப்பதால் அதைப் பற்றி இவ்வளவு ஆசார விதிகள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இதுதான் ஸ்தூலமாக நமக்கு உள்ளேயே போய், தேஹம் முழுக்க ரத்தமாக வியாபிக்கிறது; இதுவே சித்தத்தையும் பாதிக்கிறது. ஒரு பக்கம் ஆஹாரமில்லாவிட்டாலும் மனுஷ்யன் ஜீவிக்க முடியவில்லையென்றால் இன்னொரு பக்கமோ அது மித ஆஹாரமாக இல்லாவிட்டால் தேஹத்துக்கும் ச்ரமம், மனஸுக்கும் அசாந்தி என்றாகிறது. வயிற்றிலே திணித்துக் கொண்டே

போவதால் சாப்பாட்டுப் பொருளுக்கும் நஷ்டம், கார்யம் செய்ய முடியாமலும் நஷ்டம், இவற்றைவிட த்யானத்தில் மனஸ் ஈடுபடாமல் போவது பெரிய நஷ்டம். ஆகையால் 'சோற்றால் அடித்த பாண்டம்' என்றே மனுஷ்யனுக்குப் பேர் இருப்பதால் இந்தப் பாண்டமும், இதற்கு உள்ளேயிருக்கிற மனஸும் நல்லபடியாக வளர்வதற்காக ரிஷிகள் காட்டிக் கொடுத்திருக்கும் போஜன விதிகளை மேற்கொண்டு நடத்திக் காட்ட வேண்டும். இதன் முக்யத்வமும் அவசியமும் எல்லோருக்கும் புரிவதற்குப் பரமேச்வரனைப் பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொள்கிறேன்.

'Give us this day our daily bread' - 'இன்றைக்கு எங்களுக்கு உன் அருளால் சோறு கிடைக்கட்டுப்பா' என்று கிறிஸ்துவ மதத்திலும் பிரார்த்திக்கச் சொல்லியிருக்கிறது. அதே சமயத்தில் 'Man shall not live by bread alone' - 'சோற்றைத் தின்று மட்டும் மனுஷன் வாழவில்லை' என்றும் பைபிள் சொல்கிறது. பக்தி, ஞானம், உயர்ந்த குணங்கள், உத்தமப் பண்புகள் ஆகியவற்றால்தான் மனுஷன் மனுஷனாக வாழ்கிறான் என்பது அர்த்தம். இந்தக் குண விசேஷங்கள் விருத்தியாகவும் ஆஹார நியமமே உதவுகிறது என்று நம் சாஸ்திரங்கள் காட்டுகின்றன.

தேஹ புஷ்டியை மட்டுமின்றி, ஞான வைராக்யங்களையும் அனுக்ரஹிக்கும் அன்னத்தை ஸாக்ஷாத் அம்பாளிடமிருந்து ஆசார்யாள் யாசித்ததைச் சொல்லி உங்கள் எல்லாருக்காகவும் பிரார்த்திக்கிறேன்!

அன்னபூர்ணே! ஸதாபூர்ணே! சங்கர ப்ராண வல்லபே ।
ஞாந வைராக்ய ஸித்த்யர்த்தம் பிஷாாம் தேஹி ச பார்வதி ॥

உபவாஸம்: ஏகாதசிக்கு இரட்டை போஜனமா?

ஏகாதச்யாம் து கர்த்வயம் ஸர்வேஷாம் போஜன த்வயம் ।

-இது ஒரு ச்லோகத்தின் முதல் பாதி. இதற்கு என்ன அர்த்தம்? 'ஏகாதச்யாம் து கர்த்வயம் ஸர்வேஷாம்' என்றால், 'ஸகல ஜனங்களாலும் ஏகாதசியன்று இன்னவாறு செய்யப்பட வேண்டும்' என்று அர்த்தம்.

என்ன செய்யப்பட வேண்டும்?

'போஜன த்வயம்' என்று 'ஆன்ஸர்' வருகிறது.

அர்த்தம் புரிகிறதோல்லியோ? 'த்வயம்' என்றால் இரண்டு. 'போஜன த்வயம்' - இரண்டு தரம் சாப்பாடு.

'எல்லாரும் ஏகாதசியன்று இரண்டு தடவை போஜனம் செய்ய வேண்டியது' என்று அர்த்தமாகிறது.

இதென்ன? ஏகாதசி என்றால் பட்டினி, தண்ணீர்கூட இல்லாமல் நிர்ஜலமாயிருக்க வேண்டும் என்பார்கள். இங்கே யானால் ஒரு தடவை மட்டுமில்லை, இரண்டு தடவை-போஜன த்வயமாக-சாப்பிட்டாக வேண்டுமென்று சொல்லி யிருக்கிறது?

இது விசித்ரமாக வார்த்தை விளையாட்டு பண்ணியிருக்கும் ச்லோகம். இதில் 'போஜன' என்று வருகிறதே அதை 'போ' 'ஜன' என்று இரண்டு வார்த்தைகளாகப் பிரித்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் ஸரியான அர்த்தம் கிடைக்கும்.

'போ' என்றால் 'ஓய்' என்று கூப்பிடுவதாக அர்த்தம்.

'போ! ஜன!' என்றால் 'ஓ, ஜனங்களே' என்று எல்லா மக்களையும் கூப்பிடுவது.

இப்போது நான் சொன்ன ச்லோகத்துக்கு (பாதி ச்லோகத்துக்கு) என்ன அர்த்தமாகிறதென்றால்:

‘ஹே ஜனங்களே! ஏகாதசியில் எல்லாராலும் இரண்டு செய்யத் தக்கன-அதாவது இரண்டு கார்யம் செய்யத் தக்கன.’

இரண்டு போஜனம் என்று இல்லை. இரண்டு காரியம் என்று ஆகிறது.

ஏகாதசியில் ஸகல ஜனங்களும் செய்ய வேண்டியதான அந்த இரண்டு காரியங்கள் என்ன?

அதை ச்லோகத்தின் பின்பாதி சொல்கிறது.

சுத்தோபவாஸ: ப்ரதம: ஸத்தகதா ச்வரணம் தத:

முதல் காரியம் உபவாஸம். இரண்டாவது காரியம் பகவத்கதைகளைக் கேட்பது.

ஏகாதச்யாம் து கர்த்வ்யம் ஸர்வேஷாம் போஜந த்வ்யம் ||

சுத்தோபவாஸ: ப்ரதம: ஸத்தகதா ச்வரணம் தத: ||

சகல ஜனங்களும் ஏகாதசியன்று சுத்த உபவாஸமிருக்க வேண்டும்; ஈசுவர மஹிமைகளைக் கேட்க வேண்டும்!

உபவாஸம்

எதற்காக?

சுத்த உபவாஸம் என்றால் முழுப்பட்டினி என்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். ‘உபவாஸம்’ என்றால் ‘கூட வஸிப்பது’. பகவானோடுகூட, அவனுக்குப் பக்கத்தில் ஒட்டிக் கொண்டு வஸிப்பதுதான் உபவாஸம். அன்றைக்கு வயிற்றில் ஒன்றையும் தள்ளாவிட்டால்தான் அப்படி அவனோடுகூட, கிட்டக்க வஸிக்க முடியும். மனஸ் அவன் கிட்டக்கவே கிடக்க வேண்டுமானால் அதற்கு முதலில் வயிறு வெறுமனே கிடக்

கணும். சாப்பிட்டால் வயிற்றிலே 'கடபுடா'; வேலைசெய்ய முடிவதில்லை. மனசையும் எதிலேயும் நிறுத்த முடிவதில்லை. வயிறு அடைசலில்லாமலிருந்தால்தான் நன்றாகப் பிராணாயாமம் பண்ணி, மனஸை சுத்தி செய்துகொண்டு ஒருமுகமாக நிறுத்த முடியும். பெரிசாக மூச்சடக்கிக் கும்பகம் பண்ண வேண்டும் என்றில்லா விட்டாலும், தடைப்படாமல் தீர்க்கமாக ச்வாசம் விடும்படியிருந்தால்தான் மனஸ் தியானத்தில் நிற்கும். வயிற்றில் கனம் இருந்தால் இப்படி ஃப்ரீயாக ச்வாஸிக்க முடிவதில்லை. இதற்காகத்தான் உடம்பை நெற்றுப்போல ஆக்கிக் கொண்டு அதனால் ச்வாஸத்தை ஃப்ரீயாகவும் மனஸை லைட்டாகவும் பண்ணிக் கொண்டு நன்றாக ஈசுவர தியானத்தில் ஈடுபடும் பொருட்டு எப்போதுமே ஆஹாரத்தை லகுவாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றும், பசுபத்துக்கு ஒருநாள் சுத்தோபவாஸம் அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றும் சாஸ்திரம் விதிக்கிறது!

இந்த உடம்புதான் 'நான்' என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பதால்தான் ஸ்தா இதற்கு ஸ்வரகூணை பண்ணுவதையே காரியமாக வைத்துக் கொண்டு, ஆத்மாவைக் கோட்டை விட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த தேஹாத்ம புத்தி போகணும்: இதற்காகத்தான் சரீரத்துக்கு சிரமத்தைத் தருகிற உபவாஸங்களை சாஸ்திரம் விதித்திருக்கிறது. உபவாஸங்களால் சரீரத்துக்கு ஏற்படுகிற சிரமங்களைச் சிரமமாகத் தெரியாமல் பழக்கிக் கொள்கிறோமென்றால், அப்போது தேஹத்தையே பிரதானமாக மதித்து அதன் ஸௌகரியத்தையே கவனிக்கும் அபிமானத்தை விடுகிறோம் என்றுதான் அர்த்தம்?

'பசி எடுத்தாலும் பட்டினி கிடந்து பழகு; வம்பும் வீணும் பேசுவதில் ஸுகமிருந்தாலும் மௌனம் அனுஷ்டி; கண்ணை இழுத்துக் கொண்டு போனாலும் தூங்குவதில்லை' என்று ராத்திரி பூரா விழித்துக் கொண்டு ஈசுவர ஸம்பந்தமாக ஏதாவது பண்ணிக் கொண்டிரு. இப்படியெல்லாம் பழகப் பழக தேஹாத்ம புத்தி போகும். சரீரம் எப்படியானாலும் சித்தம் பரமாத்மாவிடம் நிற்கும். இப்போது பிடித்தே பழக்கிக் கொள்ளாவிட்டால் மரணயாதனை என்று சொல்லுகிறார்களே அந்தப் பெரிய ஹிம்ஸை சரீரத்துக்கு வரும்போது மனஸை எப்படிப் பரமாத்மாவிடம் செலுத்த முடியும்?' என்றுதான்

சாஸ்த்ரங்கள் விரத உபவாஸங்களை வைத்திருப்பது.

ஜீவிப்பதற்குச் சாப்பாடு அவசியம்தான். இல்லாவிட்டால் உயிர் போய்விடும். ஆனால், சாப்பாடு கொஞ்சம் ஜாஸ்தி ஆகி விட்டால்கூட உடம்புக்கு வியாதி வக்கைகள்தான். ஆரோக்கியத்துக்குக் காரணமான ஆஹாரமே லிமிட் தாண்டிவிட்டால் நோய்க்குக் காரணமாகிவிடும்.

மெஷின்கள்கூட விடாமல் வேலை செய்தால் கெட்டுப் போய் விடுகின்றன என்று அவ்வப்போது ரெஸ்ட் கொடுக்கிறார்கள். இப்படி வயிற்றுக்கும் ரெஸ்ட் கொடுத்தால் ஆரோக்யத்துக்கு ரொம்ப நல்லது!

உடம்பு என்று முழுசாக ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டால் அதற்கு ஆறு நாள் வேலை கொடுத்தால் ஒருநாள் லீவ் தருவது என்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், இந்த உடம்புக்கு உள்ளே வயிறு முதலான உறுப்புக்கள் தனியாக வேலை பண்ணிக் கொண்டே யிருக்கின்றனவே! இவற்றில் ஹ்ருதயத்தையும் லங்க்ஸையும் கொஞ்சங்கூட 'ரெஸ்ட்' கொடுத்து வைக்க முடியாது. வயிற்றுக்குக் கொடுக்க முடியும்; கொடுக்கவும் வேண்டும். ஏனென்றால் ஸ்தூலமாக வெளியிலிருந்து வஸ்துக்களை வாங்கிக் கொண்டு அரைத்துக் கரைத்து ரொம்பவும் உழைப்பது அதுதான். எப்போது பார்த்தாலும் வேலை செய்யும் கருவி கெட்டு விடுவதுபோல் ஒருவேளை மாற்றி இன்னொரு வேளை என்று ஓயாமல் வேலை பண்ணினால் ஜீர்ணக்கருவிகள் கெட்டு விடும். ஆஹாரம்தான் ரத்தமாகி, பம்ப் ஆகும்போது மூளைக்குப் பாய்கிறது. அந்த மூளை ரொம்ப நுட்பமான அவயவம். அதனால், அதற்கு இந்த ரத்த ஓட்ட 'வெய்ட்'டை அவ்வப்போது குறைக்க வேண்டும். இதற்கெல்லாம் உபவாஸம் உறுதுணை செய்கிறது.

ஆகவே, உபவாஸமிருந்தால் ஆரோக்யம் போய்விடும் என்று தோன்றினாலும் உண்மையில் இதுதான் இருக்கிற ரோகங்களையும் போக்கும் பெரிய மருந்து; லங்கனம் பரம ஓளஷதம் என்பது வைத்ய சாஸ்த்ர வசனம்.

லங்கனம் என்றால் பட்டினி என்று ஏன் அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்கிறோம் தெரியுமா? அந்த வார்த்தைக்கு நேர் அர்த்தம்

‘தாண்டுவது’ என்பதாகும். ஒருவேளை சாப்பாடு இல்லாமல் அதைத் தாண்டிப் போய்விட்டால், Skipping a meal என்று சொல்கிறது இதுதான், அதுவே லங்கனம்.

வைத்ய சாஸ்த்ரம் சொல்கிற லங்கனத்தையே மதநூல்களும் சொல்கின்றன. திருவள்ளுவரும் இதைச் சொல்லியிருக்கிறார். அவ்வப்போது ஒரு வேளை, இரண்டு வேளை சாப்பிடாம லிருந்தால்தான் வயிற்றிலே ஏற்கெனவே போட்டதில் துளிக் கூட ஜீரணமாகாமலில்லை என்று நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள லாம். இப்படி ஏற்கெனவே சாப்பிட்டது முழுதும் ஜெரித்துப் போனதை (அற்றதை)த் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்ட பிறகே ஒருவன் மறுபடி உண்பானானால் அப்படிப்பட்டவ னுடைய உடம்புக்கு மருந்து எதுவும் வேண்டாம் என்று திருவள்ளுவர் சொல்கிறார்.

மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது
அற்றது போற்றி உணின்.

சாப்பாட்டினால்தான் ஆரோக்யம் என்று நாம் நினைத் தாலும் வியாதிக்கும் அதுதான் முதல் தோழன் என்பதற்கு ஒன்று சொல்கிறேன். ஜ்வரம் வந்தால் டாக்டர் முதல் கார்ய மாக என்ன பண்ணச் சொல்கிறார்? ‘சாப்பாட்டை நிறுத்து; கஞ்சி குடி; இல்லாவிட்டால் இன்ன பானம் சாப்பிடு’ என்று தானே சொல்கிறார்? எந்த நோயானாலும் அதற்குப் பத்திய மாக என்னென்ன சாப்பிடக் கூடாது? என்றுதான் முக்கிய மாகக் கண்டிப்புப் பண்ணுவதிலிருந்தே வியாதிக்கு ஆதாரம் ஆஹாரந்தானென்று தெரிகிறது.

இப்படி சரீர ரீதியில் ஆரோக்யத்துக்கு நன்மை செய்கிற பட்டினியே அதைவிட ஆத்மிகமாக நல்லது செய்கிறது.

ஆஹாரங்களில் பல வகைகள் உடம்புக்குப் புஷ்டி தந்தா லும் மனஸைக் கெடுப்பவையாயிருக்கின்றன. ஸத்வ பதார்த் தமே சாப்பிட்டு வந்தாலுங்கூட உடம்புக்குள்ளே கெட்டியான சாப்பாடு ஒன்று போய் விழுந்தால் அது மனசை லேசாக்கி மேலே கிளம்ப விடாமல் கனமாகக் கீழே இழுத்துக் கொண்டு தானிருக்கும். இதனால்தான் நடுநடுவே சுத்தப் பட்டினி விதித் திருக்கிறது!

பட்டினி கிடக்கிறபோது மனஸுக்குப் பரமார்த்திகமாகவும், பகவத் விஷயமாகவும் போய்த் தோய்ந்து நிற்கிற தன்மை உண்டாகிறது. இதனால்தான் பகவத் ஸமரணம் விசேஷமாக இருக்க வேண்டிய தினங்களில் பூர்ண உபவாசமோ, ஒரு பொழுதோ வைத்திருக்கிறது.

காந்திகூட ஆத்ம சுத்திக்காகவேதான் உண்ணாவிரதம் இருப்பதாகச் சொல்லி அடிக்கடி பட்டினி கிடந்தார். அந்தச் சமயங்களில் தமக்குப் புத்தியிலே ஒரு தெளிவு ஏற்பட்டதாகவும் மனஸில் சுத்தி உண்டானதாகவும் சொல்லியிருக்கிறார்.

இப்படியாக உடல் நலத்தோடு உயிர் நலத்தையும், இம்மையோடு மறுமையையும் சேர்த்து ஆன்றோர்கள் உபவாச விதிகளைத் தந்திருக்கிறார்கள்.

அதோடு இப்படிப்பட்ட உபவாசங்கள் எல்லா ஜனங்களாலும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டால் உணவுத் தட்டுப்பாடு என்ற பிரச்சனையே வராது!

முதலில் கஷ்டமாயிருந்தாலும் அப்யாசத்தினால் சமாளித்து விடலாம். பக்தி பலத்தோடு, சங்கல்ப பலத்தோடு ஆரம்பித்தால் அதிலே தெரிகிற நல்ல பலனைப் பார்த்தே நாளுக்கு நாள் உபவாச நியமத்தில் ஈடுபாடு வலுக்கும்.

ஆரம்பத்தில் உடம்பை வாட்டுவது சிரமமாயிருந்தாலும் பிற்பாடு ஏற்படுகிற பெரிய இன்பத்துக்காக இதைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

வ்ரதோபவாஸ நியமை: க்லேசித: ஸுகம் அச்நுதே |
இக்ஷு க்லேசாத் யதா(ஆ)நந்தம் ததா ப்ராப்நோதி

தத் ஸுகம் ||

அதாவது, கரும்பைக் கசக்கிக் கிலேசப்படுத்துவதால்தான் கருப்பஞ்சாற்றை எடுத்துப் பானம் பண்ணுகிற இன்பம் கிடைப்பது போல, உடம்பைக் கிலேசப்படுத்துவதால்தான் உள்ளத்துக்கு ஸுகரசம் கிடைக்கிறது.

வியாபாரி முதலில் கையிலிருப்பதைச் செலவழித்துத்தான் பண்டங்கள் வாங்குகிறான். அப்புறம் அதை விற்று அதிகப்

பொருள் சம்பாதிக்கிறான். அப்படியே உடம்பை முதலில் செலவழித்து, அப்புறம் அந்தச் செலவுக்கு மேல் பெரிய வரவு ஆத்மாவுக்கு சம்பாதித்துக் கொள்வதற்கே உபவாசமிருப்பது.

சாப்பிடுகிற நாட்களிலும் பகவத் தியானம் பண்ணுங்கள்; உபவாச நாளில் சாப்பிடாமலிருந்தும் த்யானம் பண்ணிப் பாருங்கள். தனக்கே வித்யாசம் தெரியும். அந்த லாபத்துக்காக இந்த நஷ்டப் படலாம் என்று தெரிந்து கொள்வீர்கள். நான் நிறையச் சொல்வதைவிடப் பிரத்யக்ஷமாகப் பண்ணிப் பார்த்து விட்டாலே உபவாசத்தின் அவசியமும் பெருமையும் விளங்கிவிடும்.

வயிற்றை வற்றப் போடுகிற நாட்களில் மனசுக்கு த்யானாம்ருத போஜனத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டால் எது பெரிய இன்பம் என்று தெரியும்!

சாப்பாடு இல்லாத வாய்க்கு அதைவிட ரஸம் சொட்டுகிற அவனுடைய நாமாமிர்தத்தை, லீலாமிருதத்தை ஜபமாக, பஜனையாக, ஸ்தோத்ரமாக, பாராயணமாகக் கொடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். காதுக்கு அம்ருத போஜனமாகக்கீர்த்தனையும், ஹரிகதையும் கிடைக்கப் பண்ணணும். ஏகாதசி புராண படனம் - ச்ரவணம் (படிப்பதும் கேட்பதும்) ரொம்ப விசேஷம்.

இதற்கெல்லாம் basic -ஆக Preliminary -யாகப் பண்ண வேண்டியது பட்டினி. அதைப் பண்ணினால்தான் இவற்றின் effect பூர்ணமாகக் கிடைக்கும். அதனால்தான் ஆரம்பத்தில் சொன்ன ச்லோகத்தில் முதலில் சுத்தோபவாஸத்தை 'ப்ரதமம்' என்று சொல்லிவிட்டு அதற்கப்புறமே 'தத; என்று இரண்டாவதாக 'ஸத்கதா ச்ரவண'த்தைச் சொல்லியிருக்கிறது.

உபநிஷத்திலேயே பட்டினி போட்டு வ்ரதம் இருப்பதைச் சொல்லியிருக்கிறது.* ஆத்மாவை அடைவதற்கு பிராமணன் அத்யயனம், யஜ்ஞம், தானம், தபஸ், உபவாஸம் முதலிய வற்றை அனுஷ்டிக்கிறான் என்கிற இடத்தில் அது உபவாஸமிருப்பதைச் சொல்லியிருக்கிறது. 'அநாசகேந' என்று உபநிஷத்தில் உபவாஸத்தைக் குறித்திருக்கிறது. 'அசனம்' என்றால் சாப்பாடு. 'ஆச' என்றால் சாப்பிடுவது. 'அநாசகேந' என்றால்

* ப்ருஹதாரண்யகம் - 4.4.22.

சாப்பிடாமலிருப்பதால். சாப்பிடாமல் உபவாஸம் இருப்பதால் ஆத்மாவை அடைய முயல்கிறார்கள் என்று உபநிஷத் சொல்கிறது!

ஆசார்யாள், கண்ணனின் மிதவாதம்

இதற்கு ஆசார்யாள் ரொம்பவும் பிலாஸஃபிகலாக பாஷ்யம் செய்துவிட்டார். 'சாப்பாடு இல்லாமலிருப்பதென்றால் போஜன நிவ்ருத்தி என்று அர்த்தமில்லை. வெறுமே போஜனத்தை விட்டால் பிராணன்தான் போகுமே தவிர, ஆத்ம ஞானம் வந்துவிடாது. அதனால் இங்கே 'அசனம்' (சாப்பாடு) என்று சொன்னது ஆசையனுபோகங்களைத்தான். காம நுகர்ச்சியை விடுமாறே இந்த மந்திரம் சொல்கிறது' என்று பாஷ்யம் பண்ணியிருக்கிறார்.

ஆனால், இம்மாதிரி ஆசை அற்றுப் போவதற்கு பட்டினி கிட்டினி கிடந்து விரத உபவாஸமிருப்பது உதவத்தான் செய்கிறது. அதுவும் ஆசார்யாளுக்குத் தெரியாததில்லை. நம் மதத்தை மற்ற மதங்கள் அடித்துக் கொண்டு போக இருந்த போது மீட்டுக் கொடுத்தது அவர்தான். ஞான மார்க்கம் என்று த்யான விசாராதிகள் பண்ணுவதை மட்டும்தான் அவர் மீட்டு ரக்ஷித்துத் தந்தார் என்றில்லை. நம்முடைய பூஜா பத்ததிகள் கோயில் குளம், உத்ஸவம், பண்டிகை, வ்ரதம் எல்லாவற்றுக்குமே புனர்ஜீவன் தந்தவர் அவர்தான். அதனால் இன்றைக்கு நாம் ஏகாதசி வ்ரதம் என்று ஒன்று இருக்கிறோமென்றால் அதற்குக் காரணமே அவர்தான். 'புராணானாம் ஆலயம்' என்பதாக ஸகல புராணங்களுக்கும் உறைவிடமாக இருந்த ஆசார்யாள், புராணங்கள் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டாடும் ஏகாதசி விரதத்தை அவசியமில்லாதது என்று சொல்லவே மாட்டார்.

இங்கே அவர் சொல்வது என்னவென்றால், ஏகாதசி மாதிரி

பசுத்துக்கு ஒருநாள் சுத்தப்பட்டினி போடுவதையல்ல. 'இனி மேலே சாப்பிடுவதேயில்லை' என்று உண்ணாவிரதம் இருந்து சாதனை பண்ணுவதைத்தான் சொல்கிறார். அந்த மாதிரி ஒரே தீவிரமாகப் போகிறதில் ஒன்றும் பிரயோஜனமில்லை. அவ்வப் போது ஒருவேளை, அல்லது, ஒரே ஒரு நாள் பட்டினி போடுவது என்பது 'நேச்ச'ருக்கே அனுகூலமாக இருப்பது. ஒரேயடியாக சாகிற மட்டும் உண்ணாவிரதம்' என்றால் அது 'நேச்ச'ரை எதிர்த்துக்கொண்டு போவதாகும். அப்போது 'நேச்ச'ரும் பழி வாங்கும். உடம்பைச் சித்ரவதை பண்ணும். அந்த வதையை நினைத்துக் கொண்டு அதைச் சமாளிக்க யத்தனிப்பதிலேயே தான் மனசு போகுமே தவிர, ஸாதனா லக்ஷ்யத்தில் ஈடுபட்டு நிற்காது. இம்மாதிரித் தன்னைத்தானே க்ருரமாக வருத்திக் கொள்கிற வழிகளை ஆசார்யாள் ஒப்புக்கொள்ளாததால்தான் இப்படிச் சொல்கிறார்.

கிருஷ்ணபரமாத்மாவும் எக்ஸ்டீரீம்களை வேண்டாம் என்று தான் சொல்கிறார். 'நாத்யச்ந ஸ்து யோகோஸ்தி நதசை காந்தம் அதச்நத ...யுக்தாஹார...ஸ்ய யோகோ பவதி து:கஹா - பெருந்தீனி தின்கிறவனுக்கும் யோகம் வராது, ஒரேயடியாகப் பட்டினி கிடக்கிறவனுக்கும் யோகம் வராது, யுக்தமான அளவு மிதமாக சாப்பிடுகிறவனுக்கே யோகம் சித்தித்துத் துக் கத்தைப் போக்கும்' என்கிறார்.*

ஒரேயடியாகப் பலநாள் சேர்ந்தாற்போல் உண்ணாவிரதம் கிடப்பது நம் சாஸ்த்ர ஸம்மதமல்ல. அது ஒரே ஓய்ச்சலில் கொண்டுவிட்டு மனஸையும் சுத்தி பண்ணுவதற்குப் பதில் ஒரேயடியாகப் பலஹீனமாக்கிப் பைத்தியத்திலோ ஸ்மரணை தப்புவதிலோதான் கொண்டுவிடும். பகவத் ஸ்மரணையில் ஸ்டெடியாக நிற்கப் பண்ணாது. ஆனால், சாஸ்த்ரங்களில் சொன்னாற்போல் அவ்வப்போது ஒருபொழுதும், பதினைந்து நாளுக்கு ஒருமுறை சுத்தோபவாஸமும் இருப்பது மனஸை சுத்தமாக்கி, திவ்ய ஸ்மரணத்தில் பலப்படுத்தி நிறுத்தி வைக்கும்.

ரொம்பவும் தீவிரமாகவும், 'forced ஆகவும் (வலுக் கட்டாய

மாகவும்) உபவாஸாதிகளை அனுஷ்டித்தால் எல்லாம் சிதறிப் பிரயோஜனமில்லாமல் போய்விடும்; அதனால் gradual ஆக (படிப்படியாக)ப் போக வேண்டும் என்பதுதான் நம் ஆசார் யாள், கீதாசார்யனான பகவான் இவர்களின் அபிப்பிராயம். அவர்கள் சொன்ன Context-ல் அடியோடு நிராகரிப்பது போல அழுத்திச் சொல்லும்படியாகிவிட்டது.

அதியாகப் போகக் கூடாது என்பதாலேயே போஜன நிவ்ருத்தியால் ப்ரயோஜனமில்லை என்று கொஞ்சம் அடித்தே ஆசார்யாள் சொல்லிவிட்டார்!

‘பூணூல் ஒருத்தனை பிராமணனாக்கி விடவில்லை; ஒழுக் கம்தான் அப்படி ஆக்குகிறது’ என்று சொன்னால் உடனே உபநயன ஸம்ஸ்காரத்தை நிறுத்திவிட வேண்டும் என்று அர்த் தம் பண்ணிக் கொள்வதா? ஒன்று சிலாக்யமானது, ஆனால், அதைவிடச் சிலாக்யமாக இன்னொன்று இருக்கிறது என்றால் அப்போது இரண்டாவதை வலியுறுத்துவதற்காக முதலாவ தைக் கழித்துக் கட்டுவது போல exaggerate பண்ணியே பேசு வது வழக்கம். ‘பாயின்ட்’ நன்றாக நம் மனசில் தைப்பதற்காக இப்படிச் சொல்கிறது. பிராமணனுக்குப் பூணூல் முக்யமானா லும், அதைவிட ஒழுக்கம் முக்கியம் என்பதை வலியுறுத்துவதற் காகத்தான் பூணூலே வேண்டாம், ஒழுக்கம் போதும் என்பது. திருக்குறளில் ஆயிரம் யாகத்தைவிட ஒரு பிராணிக்குக்கூ ஹிம்ஸை செய்யாமலிருப்பது உசத்தி என்று சொல்லியிருப்ப தும் இப்படித்தான். ★ கீதையில் இன்னோரிடத்திலும் ஓர் ஆசாரத்தின் முக்கியத்வத்தை வலியுறுத்துவதற்காகவே இன் னொரு ஆசாரத்தை மட்டம் தட்டிக் கழித்துக் கட்டிப் பேசி யிருக்கிறார். ‘அக்னியை விட்டு விட்டதால் ஒருத்தன் ஸன்னியாஸி இல்லை; கர்மாவை விட்டுவிட்டதால் ஒருத்தன் ஸன்னியாஸி இல்லை’ என்று அங்கே (பகவான்) சொல்கிறார்.

ஸ ஸந்ந்யாஸீ ச யோகீ ச ந நிரக்நிர் ந சாக்ரிய: +

★ அருள் உரை 6-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள பரோபகாரம் என்ற உரையும், 23-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள ‘வேதம்’ என்ற உரையில் ‘ஜீவஹிம்ஸை செய்யலாமா?’ என்ற உட்பிரிவையும் பார்க்க.

+ கீதை ஆறாம் அத்தியாயம், முதல் ச்லோகம்.

ஸன்னியாஸிக்கு அக்னி ஹோத்ரம், ஒளபாஸனம், யஜ்ஞம் முதலான அக்னிகார்யம் எதுவும் கிடையாது. அவனுக்கு மற்ற பூஜை முதலான கர்மாக்களும், ஸமுஹக் கடமைகளும் கூடக் கிடையாது. இது ஸகல சாஸ்திரங்களாலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஸன்னியாஸாச்ர தர்மமாகும், அப்படியிருக்க 'நிரக்னி' (அக்னியை விட்டவன்). 'அக்ரியன்' (கர்மா இல்லாதவன்) என்பதால் ஒருத்தன் ஸன்னியாஸி ஆகிவிடமாட்டானென்றால் எப்படி ஸரியாகும்?

இதற்கு ச்லோகத்தின் இன்னொரு வரியை, இதற்கு முந்தி வருகிற முதல் வரியைப் பார்க்க வேண்டும். அதிலே அநாச்ரித கர்ம பலம் கார்யம் கர்ம கரோதி ய: என்கிறார். தானாக எந்தக் கார்யம் வந்து வாய்த்தாலும் அதைத் 'தான் பண்ணுகிறோம்' என்ற உணர்ச்சியில்லாமல் பண்ணிக்கொண்டு, அந்தக் கர்மா வின் பலனைக் கொஞ்சம்கூடக் கருதாமல் இருப்பதுதான் உண்மையான ஸன்னியாஸ லக்ஷணம் என்பது பகவான் அபிப்ராயம். அதைத்தான் இந்த வரியில் சொல்லியிருக்கிறார். இப்படிக் கர்ம பலனில் அனாச்ரிதனாக இருந்து கொண்டு, எவன் வாய்த்த கர்மாவைப் பண்ணுகிறானோ 'அப்படிப் பட்டவனே ஸன்னியாஸி, அவனே யோகி. ஸந்ந்யாஸீ ச யோகீ ச' என்று முத்தாய்ப்பு வைத்துவிட்டு, அப்புறந்தான் அதற்கு இன்னம் வலுக்கொடுப்பதற்காக, 'ந நிரக்நிர் ந சாக்ரிய நெருப்பை விட்டவனோ கர்மாவை விட்டவனோ இல்லை' என்கிறார்.

இதற்கு ஸரியாக அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டால், 'ஸன்னியாஸ ஆச்ரமத்திலிருக்கிற ஒருவன் வெறுமே 'நெருப்பை விட்டேன், கர்மாவை விட்டேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டே சொந்தப் பலனை உத்தேசித்து வேலைகள் பண்ணிக் கொண்டிருந்தால் அது ஸன்னியாஸமே இல்லை' என்று பகவான் சொல்வதாகவே ஆகும். இவன் அக்னியை விடத்தான் வேண்டும். தான் கர்த்தா என்ற எண்ணத்தோடு கர்மா செய்வதை விடத்தான் வேண்டும்; ஆனாலும் இதைவிட முக்யம், பலனை எதிர்பார்க்காமல், பட்டுக் கொள்ளாமல் பண்ண வேண்டும் என்பதே அர்த்தம்.

உபநிஷத்திலே சொல்லியிருக்கிற 'அநாசகேன' என்பதற்கு

‘போஜனத்தை விட்டுவிட்டு’ என்றும் அர்த்தந்தான். ஆனால் அதைவிட முக்யமான அர்த்தம் ‘இந்தரிய இச்சைகளைப் பூர்த்தி பண்ணிக் கொள்வதை விட்டுவிட்டு’ என்பதேயாகும். இந்த அபிப்ராயத்துக்கு அழுத்தங் கொடுப்பதற்காகவே ஆசார்யாள் ‘போஜனத்தை விடுவது இங்கே தாத்தபரியமில்லை’ என்கிறார்.

அவ்வப்போது ஆஹாரத்தை நிறுத்துவது சரீரத்துக்கும் நல்லது, மனஸுக்கும் நல்லது.

ஆஹார நியமங்களில் இதனால்தான் ஸத்வ போஜனம் என்று சாப்பிடத் தக்கதான உணவு முறையை வைத்ததோடு, அந்த ஸத்வ போஜனமுமில்லாத பட்டினி தினங்களாக வ்ரத உபவாஸங்களையும் சொல்லியிருக்கிறது.

**பண்டிகை, வ்ரதம்;
ஏகாதசிச் சிறப்பு**

பகவத் பரமாகவே பண்டிகைகள் என்று சிலதை வைத்திருப்பதோடு வ்ரதங்கள் என்றும் சிலவற்றை வைத்திருக்கிறது. பண்டிகை என்பது நாம் ஆடை ஆபரணங்களுடன் அலங்காரம் பண்ணிக் கொண்டு, பகவானுக்கு அலங்காரம் பண்ணி பூஜை செய்து, அவன் ப்ரஸாதமாக அறுசுவை உணவு சாப்பிட்டு ஆனந்தமாயிருப்பது - போகிப் பண்டிகை, தீபாவளிப் பண்டிகை மாதிரி. புது வஸ்த்ராதிகள், அலங்காரம், பஞ்ச பக்ஷ்ய போஜனம் முதலியன இல்லாமல், வழக்கமாகச் சாப்பிடுகிற மாதிரிக்கூட இல்லாமல், நியமத்தோடு உபவாஸமிருந்து பூஜை பண்ணுவது வ்ரதம். க்ருத்திகை வ்ரதம், ஷஷ்டி வ்ரதம், சதுர்த்தி வ்ரதம், ரிஷிபஞ்சமி வ்ரதம், ப்ரதோஷ வ்ரதம், ஸோம வார வ்ரதம், ச்ரவண வ்ரதம், பயோவ்ரதம் இது எல்லாவற்றையும்விட ஸர்வஜன அனுஷ்டானமாக ஏகாதசி வ்ரதம் என்று பல ஏற்பட்டிருக்கின்றன. எல்லா மதங்

கனிலுமே feasting, fasting என்று இந்த இரண்டும் இருக்கின்றன.

மற்ற வ்ரத தினங்களிலோ பூஜைக்கு அப்புறம் ஒரு பொழுதாவது பலஹாரம் பண்ணலாமென்றிருக்கிறது. ஏகாதசி யில்தான் பூர்ண உபவாஸம்.

மற்ற வ்ரதங்களைப் புராண, ஆகமங்கள் சொல்கின்றன. அதில் சிவபரமான புராணாகமங்கள் சொல்பவைகளை வைஷ்ணவர்கள் அனுஷ்டிக்க மாட்டார்கள்; வைஷ்ணவ கிரந்தங்களில் சொல்லியுள்ளதை சைவர்கள் செய்ய மாட்டார்கள். ஏகாதசியோவென்றால் ஒவ்வொரு sect மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளும் புராண ஆகமங்களில் மட்டுமின்றி ஹிந்து என்று பெயர் இருக்கிற அத்தனை பேருக்கும் பொதுவான தர்ம சாஸ்திரங்களிலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதனால்தான் இதை ஸர்வஜன அனுஷ்டானமான வ்ரதம் என்று சொன்னேன்.

விஷ்ணு நித்ரை செய்து கொண்டிருந்தபோது லோகத்தை ஹிம்ஸை பண்ணிய ஓர் அஸுரனைக் கொல்வதற்காக அவருடைய சரீரத்திலிருந்தே ஸ்த்ரீ ரூபமாக ஒரு சக்தி வெளியே போய் ஸம்ஹாரம் செய்துவிட்டு வந்ததாகவும், விழித்துக் கொண்ட பகவான் அவளுக்கே ஏகாதசி என்று பேர் கொடுத்து இந்த ஏகாதசி வ்ரதத்தை ஏற்படுத்தினாரென்றும் பாத்ம புராணத்தில் கதை வருகிறது. மஹாவிஷ்ணு கூர்மமாகவும், தன்வந்திரியாகவும், மோஹினியாகவும் அவதாரங்கள் எடுத்து, க்ஷிராப்தியில் அம்ருதம் கடையப் பண்ணி அதை எடுத்த நாளே ஏகாதசி என்பதாலும் அதைப் பொதுவில் விஷ்ணு ஸம்பந்த முள்ளதாக நினைக்கிறோம். ஆனால் இந்த அம்ருத மதன ஸமயத்தில் முதலில் உண்டான காலகூட விஷத்தைப் பரமேஸ்வரன் புஜித்ததை முன்னிட்டுத்தான் அன்று எவரும் சாப்பிடக் கூடாது என்று ஏற்பட்டிருப்பதாகச் சைவர்கள் சொல்வதுண்டு.

இப்படி சைவம், வைஷ்ணவம், இரண்டுக்கும் ஏற்கத்தக்கதாயிருப்பதோடு ஹிந்துவாகப் பிறந்தவனில் எந்த இஷ்ட தெய்வத்தைக் கொண்டவனாயினும், எந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவனாயினும் ஸகலருக்குமான வாழ்க்கை விதிகளைப் போடுகின்ற தர்மசாஸ்த்ரமும் ஏகாதசி உபவாஸத்தை விதித்திருப்பது அதன் விசேஷத்தைக் காட்டுகிறது.

தர்ம சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கும் உபவாஸ நாட்களைச் சொல்கிறேன். ஒவ்வொரு பக்ஷத்திலும் வரும் ஏகாதசியன்று முழுப்பட்டினி கிடக்க வேண்டும். ஞாயிற்றுக்கிழமை, அமாவாஸ்யை, பெளணர்மி ஆகிய நாட்களில் பகலில் மட்டும் போஜனம் செய்து இரவில் உபவாஸமிருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு பக்ஷத்திலும் அஷ்டமியிலும் சதுர்த்தசியிலும் பகலில் சாப்பிடாமல், ராத்திரி மட்டும் ஆஹாரம் பண்ண வேண்டும்.

ராமநவமி, கோகுலாஷ்டமி, சிவராத்திரி ஆகியனவும் பூர்ண உபவாஸ தினங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் சிவராத்திரியில்தான் இதை ஓரளவுக்கு விதிப்படிச் செய்வதாகவும் மற்ற இரண்டு தினங்களில் பூஜைக்கு அப்புறம் சாப்பிடுவதாகவும் (கிருஷ்ண ஜயந்தி பூஜை ராத்திரியில் செய்யப்படுவதால் பலஹாரம் செய்வதாகவும் - இதில் ஏகப்பட்ட பக்ஷண தினஸுகள் சேர்ந்துவிடும்) நடந்து வருகிறது.

குருவார வ்ரதம் என்பது நடைமுறையில் பரவியிருக்கிறது.

தக்ஷிணத்தில் எல்லாவற்றையும்விட அதிக வழக்கிலிருப்பது சனிக்கிழமை வ்ரதம்தான். ரொம்பப் பேர் அன்று ராத்திரி போஜனம் பண்ணுவதில்லையென்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வேங்கடரமண ஸ்வாமியை உத்தேசித்து இந்த வ்ரதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. கலெள வேங்கடநாயக: (கலியுகக் கடவுள் ஏழுமலையானே) என்பதற்கேற்ப, அவரது வ்ரதமே வெகுவாக அனுஷ்டானத்திலிருக்கிறது - தர்மசாஸ்திரத்தில் அது இல்லாவிட்டாலும்.

இதேபோல ஸோமவார வ்ரதமும் இங்கே சைவர்களிடையேயும், ஸ்மார்த்தர்களிடையேயும் ஓரளவு நிறையவே வழக்கிலிருக்கிறது. வடக்கேயோ சைவ, வைஷ்ணவ வித்யாஸமில்லாமல் எல்லோருமே ஸோமவார விரதமிருக்கிறார்கள். அது னால்தான் லால்பஹதூர் சாஸ்திரிகூட ரொம்பவும் உணவு நெருக்கடி ஏற்பட்டபோது எல்லோரும் திங்கட்கிழமை உபவாஸமிருப்பது என்று வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னார். திங்கட்கிழமை ராத்திரி ராஜாங்க விருந்துகள்

நடத்துவதில்லை என்றே கூட நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது.

இப்படி ராஜாங்க ரீதியிலேயே ஸோமவார 'ஒரு பொழுது' விதிக்கப்பட்டதிலிருந்து, உபவாஸங்களுக்கு சாஸ்த்ரத்தில் சொன்ன பலன்களோடு உணவுப் பிரச்னையைக் குறைப்பதில் பங்கு இருக்கிறதென்பதும் புதிதாகத் தெரிய வந்திருக்கிறது. சாஸ்திரப் பிரகாரம் எல்லோரும் உபவாஸாதிகளை அனுஷ்டித்தால் உணவிலே நமக்கு எப்போதும் 'ஸர்ப்ளஸ்' ஏற்பட்டு, 'எக்ஸ்போர்ட்' பண்ணி 'எக்ஸ்சேஞ்ச்' கூட நிறைய ஸம்பாதித்து விடலாம்!

சாந்த்ராயணம் என்னும் ஒரு வ்ரதம் உண்டு. உடம்பைப் போட்டு ரொம்ப வருத்திக் கொள்ளப்படாதுதான் என்பது நம் மதக் கொள்கையானாலும், எத்தனை ஸாதனைகள் பண்ணியும் சித்தசுத்தி வராதவர்கள், தங்களுக்கு மற்றவர்களைவிட ஜாஸ்தியாயிருக்கிற பூர்வ பாப கர்மாதான் இப்படிப் பழிவாங்குகிறதென்று புரிந்து கொண்டு அதைக் கழிப்பதற்காக உடம்பை வருத்திக்கொண்டு சில அனுஷ்டானங்களைப் பண்ணும்படி சாஸ்திரம் விதிக்கிறது. இதற்கு 'க்ருச்ரம்' என்று பெயர். இப்படிப் பண்ணினால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாதவர்கள் அதற்குப் பதில் 'க்ருச்ர ப்ரதிநிதி'யாக இத்தனை ஆயிரம் காயத்ரி பண்ண வேண்டும் என்றும் இருக்கிறது. இப்படி 'ஸப்ஸ்டிடியூட்' டைச் சொல்லிவிட்டதால், இந்த 'ஸப்ஸ்டிடியூட்' டிக்கும் 'ஸப்ஸ்டிடியூட்', அதற்கும் 'ஸப்ஸ்டிடியூட்' என்று போய், ஒரு கோதானம் பண்ணிவிட்டால் அது க்ருச்ரத்துக்கு ஸமானம் என்று ஆகி, பசுவுக்குப் பதில் அதன் விலையைத் தக்ஷிணையாகத் தருவதாக ஆரம்பித்து, இந்தத் தக்ஷிணையையும் குறைத்துக் கொண்டே போய், தற்போது பரிஹாஸத்துக்கு இடமாக, ஒரு பிராமணனுக்கு ஆறே காலணா தக்ஷிணை கொடுத்துவிட்டால் க்ருச்ரம் அனுஷ்டித்தாகிவிட்டது என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்!

பாப பரிஹாரமாக உடம்பை வருத்திக் கொள்வதற்காகவே சாந்த்ராயண வ்ரதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சந்திரகலை வளர்வது தேய்வதைப் பொறுத்து போஜனம் செய்யும் உணவுக் கவளத்தின் எண்ணிக்கையை அமைத்துக் கொள்வதுதான் சாந்த்ராயணம்.

இதை ஆரம்பிக்கிற திதியையொட்டி இரண்டு தினுஸுகள். ஒன்றை 'கட்டெறும்பு சாந்த்ராயணம்' என்றும், மற்றதை 'கோதுமை சாந்த்ராயணம்' என்றும் வேடிக்கையாகச் சொல்லலாம். கட்டெறும்பு எப்படியிருக்கிறது? தலை பெருத்து ஆரம்பிக்கிறது; அப்புறம் நடுவில் சிறுத்துத் தேய்ந்துவிடுகிறது; மறுபடி பின்பாதி பெருத்துக் கொண்டு போகிறது. இதே மாதிரி ஒரு தினுஸு சாந்த்ராயணத்தைப் பெளணர்மியன்று ஆரம்பித்து, அன்று பதினைந்து கவளம் சாப்பிட வேண்டும். மறுநாளான க்ருஷ்ணபக்ஷப் பிரதமையன்று பதினாலு கவளம், அதற்கு மறுதினமான த்விதியை பதினமூன்று கவளம் என்று இப்படியே குறைத்துக்கொண்டே போய் அமாவாஸ்யையன்று முழுப் பட்டினி கிடக்க வேண்டும்; அப்புறம் மறுதினமான சுக்லபக்ஷப் பிரதமையன்று ஒரு கவளம், த்விதியைக்கு இரண்டு கவளம் என்று ஏற்றிக்கொண்டே போய், பெளணர்மியில் பதினைந்து கவளம் என்று முடிக்க வேண்டும்.

கோதுமை எப்படியிருக்கிறது? ஊகமுள் மாதிரி சிறுத்து ஆரம்பிக்கிறது. நடுவிலே பெருத்து மறுபடி சிறுத்து முடிகிறது. இதேபோல் சாந்த்ராயண நியமத்தைச் சுக்லபக்ஷப் பிரதமையில் ஆரம்பித்தால் அன்றைக்கு ஒரே ஒரு கவளம் போஜனம் செய்ய வேண்டும். அப்புறம் ஒவ்வொரு திதிக்கும் ஒவ்வொரு கவளம் கூட்டிக்கொண்டே போக வேண்டும். பெளணர்மியன்று பதினைந்து கவளமாகும். அதற்கு மறுநாளிலிருந்து கிருஷ்ணபக்ஷம் பூராவும் ஒவ்வொரு கவளமாகக் குறைத்துக் கொண்டே வந்து, அமாவாஸ்யையன்று சுத்த உபவாஸத்துடன் முடிக்க வேண்டும்.

சாந்த்ராயணத்தில் முழுப் பட்டினி கிடக்கும் நாள் தவிர, மற்ற தினங்களில் ஒரே வேளைதான் சாப்பிட வேண்டும். அன்றைக்கு எத்தனைக் கவளமோ அந்தக் கணக்குப்படி.

விரதங்களைப் பொதுஜனங்கள் 'ஒரு பொழுது' என்பார்கள். அனேகமாக பகலில் அன்னம் சேர்த்துக் கொண்டு சாப்பிடுவதையும் இரவில் இட்டிலி, தோசை போன்றவற்றைச் சாப்பிடுவதையும் விரதானுஷ்டானமாக நினைக்கிறார்கள். சாஸ்திரப் பிரகாரம், அன்னத்துக்குப் பதில் இப்படி வயிறு நிறைய, நல்ல புஷ்டியுள்ள இட்டிலி, தோசை இத்யாதிகளைச்

சாப்பிடுவது உபவாஸமாகாது. 'பல(ஆ)ஹாரம்' என்று அதில் சொல்லியிருக்கிறபடி வெறும் பழங்களை மட்டும் சாப்பிடுவது தான் நிஜமான உபவாஸம்!

ஏகாதசியின் ஏற்றம்

விரதோபவாஸங்களில் உச்ச ஸ்தானத்தில் இருப்பது ஏகாதசி.

ந காயத்ரியா: பரம் மந்த்ரம்: ந மாது பர தைவதம் I
ந காச்யா: பரமம் தீர்த்தம் நைகாதச்யா: ஸமம் வ்ரதம் II

காயத்ரிக்கு மேலே மந்திரமில்லை; அம்மாவுக்கு மேலே தெய்வமில்லை (தாயிற் சிறந்ததொரு கோயிலுமில்லை); காசிக்கு மேலே தீர்த்தமில்லை' என்று சொல்லிக் கடைசியில் 'ஏகாதசிக்கு ஸமானமாக விரதமெதுவுமில்லை' என்று முடி கிறது. மற்றதற்கெல்லாம் 'மேலே' ஒன்றுமில்லை என்பதால் அவற்றுக்கு 'ஸமமாக' ஏதாவது இருந்தாலும் இருக்கலாம் என்று ஆகிறது. ஆனால் விரதங்களை எடுத்துக் கொண்டால், அவற்றில் ஏகாதசிக்கு 'மேலே' மட்டுமல்லாமல், அதற்கு 'ஸம மாக'க்கூட எதுவுமில்லையென்று ரொம்பவும் சிறப்பித்துச் சொல்லியிருக்கிறது.

அஷ்ட வர்ஷாதிக: மர்த்ய: அபூர்ணாசீதி வத்ஸர: I
ஏகாதச்யாம் உபவஸேத் பக்ஷயோ: உபயோ: அபி II

என்று தர்ம சாஸ்த்ரம் கூறுகிறது. அதாவது மனுஷ்யராகப் பிறந்தவரில் எட்டு வயஸுக்கு மேல் என்பது வயஸுக்கு உட்பட்ட எல்லோரும் இரு பக்ஷங்களிலும் வரும் ஏகாதசிகளில் உபவாஸம் இருக்க வேண்டும் என்று அர்த்தம். எந்த ஸம்ப்ரதா

யக்காரன், எந்த ஜாதிக்காரன், ஆணா பெண்ணா என்ற வித்யாஸமில்லாமல் 'மர்த்ய' - அதாவது மனுஷராகப் பிறந்த எல்லோரும் ஏகாதசி உபவாஸம் அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று இது சொல்கிறது. ரொம்பவும் கருணையோடு குழந்தைகளையும், தள்ளாத கிழவர்களையும் சிரமப்படுத்த வேண்டாமென்று தான் எட்டு வயஸுக்குக் கீழே இருப்பவர்களுக்கும், எண்பது வயஸுக்கு மேலே போனவர்களுக்கும் விதிவிலக்குக் கொடுத்திருக்கிறது. அவர்கள் உபவாஸம் இருக்கக்கூடாது என்று கண்டிப்புச் செய்ததாக அர்த்தமில்லை. முடிந்தால் அவர்களும் இருக்கலாம். முடியவில்லை என்பதால் இல்லாவிட்டாலும் பாதகமில்லை என்று அர்த்தம். மஹாராஷ்டிரம் முதலிய இடங்களில் ஏகாதசியன்று பச்சைக் குழந்தைக்குக்கூட பால் கொடுக்காத தாய்மார்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். அந்தக் குழந்தைகளும் அவர்களுடைய நம்பிக்கையிலேயே நன்றாக இருந்திருக்கின்றன என்று சொல்வார்கள். இத்தனை 'எக்ஸ்டீம் டிஸிப்ளினை' தர்ம சாஸ்திரக்காரர்களே எதிர்பார்க்கவுமில்லை; ரூலாகப் போடவுமில்லை!

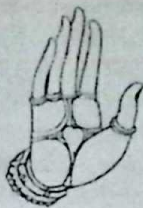
பகவான் கைகொடுப்பான் என்று நம்பி தைர்யமாகப் பூர்ண நியமத்தோடுதான் ஆரம்பிக்க வேண்டும். அப்படியும் முடியாவிட்டால் வீம்பாகப் பட்டினி கிடந்து தேஹ ச்ரமத்தையும் மனஸ் கஷ்டங்களையும் வரவழைத்துக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. ஏகாதசி தவிர மற்ற உபவாஸ தினங்களில் ஒரே பொழுது பலஹாரம் (சாஸ்திரீய பலஹாரத்தைச் சொல்லாமல், தோசை-இட்லி பலஹாரத்தைத்தான் சொல்கிறேன்) செய்யலாம். இன்னொரு பொழுது சாஸ்திரீய பலஹாரமான பழம், பால் மட்டும் சாப்பிடலாம். முடியாதவர்கள் ஒரு பொழுது அன்னம், ஒரு பொழுது தோசை-இட்லி மாதிரிப் பலஹாரம் பண்ணலாம். ஆனால் முழு நியமப்படி மாற்றிக் கொள்ள முயற்சி பண்ணிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும்.

ஏகாதசியில் நிர்ஜலமாயிருந்தால் ரொம்பவும் ச்ரேஷ்டம். அது ரொம்பவும் கஷ்டமும். ஸாத்விகமான பானங்கள் மட்டும் பண்ணுவது அடுத்தபடி. அதற்கும் அடுத்தபடி நிஜப் பலஹாரமாகப் பழத்தோடு பால் சாப்பிடுவது; அதற்கும் அப்புறம் ஒருவேளை மட்டும் பற்றுப்படாத ஸத்துமா, பூரி மாதிரியான வற்றைச் சாப்பிட்டு இன்னொரு வேளை பழம், பால்

ஆஹாரம் செய்வது. இன்னம் ஒருபடி கீழே, ஒருவேளை பக்வமான, புஷ்டியான இட்லி, தோசை, பொங்கல், உப்புமா இத்யாதியும், இன்னொரு வேளை பால் பழமும் சாப்பிடுவது.

இதற்கும் கீழே போகப்படாது. அதாவது ஒரு வேளைகூட அன்னம் சாப்பிடுவதாக இருக்கப்படாது. மற்ற உபவாஸங்களில் அதமபக்ஷமாக ஒருவேளை அன்னம், ஒருவேளை இட்லி-தோசை என்று வைத்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு ஏகாதசியைக் கொண்டு வந்துவிடக் கூடாது. ஏகாதசியில் அன்னத்தைச் சாப்பிட்டால் பிராயச்சித்தமே கிடையாது என்றிருக்கிறது. சில விதமான நோயாளிகள், பலஹீனர்கள், அன்னம் தவிர எதுவுமே ஜெரித்துக் கொள்ள முடியவில்லையென்று நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டால் சாதத்தை கஞ்சி வடிக்காமல் ஹவிஸ்ஸாகப் பண்ணி அதில் உப்பு, புளி, காரம் எதுவுமே சேர்க்காமல் ஒரு வேளை மட்டும் ஸ்வல்பம் ஏகாதசியன்று சாப்பிடலாம். ரொம்பவும் அசக்தமானவர்களுக்குத்தான் இந்த relaxation. மற்றவர்களுக்கில்லை. அன்று ஒருவன் சாப்பிட்டால் அதில் ஒவ்வொரு பிடியிலும் நாயின் அமேத்யத்துக்கு ஸமமான பாவத்தைச் சாப்பிடுகிறான் என்று மிகவும் கடுமையாகவே சொல்லியிருக்கிறது:

ப்ரதிக்ராஸம் அஸௌ புங்க்தே கிஷ்பிஷம். ச்வாந விட்ஸமம்.

உபவாஸமும் உழைப்பும்

‘ஏகாதசிக்கு லீவில்லையே! சாப்பிடாமல் எப்படி வேலை பண்ணுவது?’ என்றால், இதற்கு இரண்டு விதமாகப் பதில் சொல்கிறேன். ஒன்று, எல்லாரும் ஏகாதசி விரதம் இருப்பதென்று வைத்துக் கொண்டு சர்க்காரிடம் வலியுறுத்திக் கோரிக்கை விட்டால் அன்றைக்கு லீவே விட்டுவிடுவார்கள். இரண்டு: இப்படிப் பதினைந்து நாளுக்கு ஒரு நாள் சாப்பிடாததால் வாஸ்தவத்தில் தெம்பு குறையவே குறையாது. ஏதோ ‘ஸென்டிமென்டலா’கத்தான் ‘நாம் சாப்பிடவில்லையே, நமக்கு சக்தி இருக்காது’ என்று பயப்பட்டு அந்தப் பயத்தினாலேயே பலஹீனத்தை வரவழைத்துக் கொள்வதாயிருக்குமே தவிர வாஸ்தவத்தில் அன்றைக்கு நாம் மனஸைக் கொஞ்சம் உடம்பி லிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு ஒதுங்கியிருந்தால், அன்றுதான் கூடுதலாக சக்தி, உத்ஸாஹம் எல்லாம் இருப்பதாகத் தெரியும். மற்ற தினங்களை விடவும் அன்று நறுவிசாக நிறைய வேலை செய்ய முடியும். மனமிருந்தால் வழியுண்டு. உடம்புக்குப் பல தோஷங்களிருந்தாலும் அதற்கு ஒரு பெரிய குணமுண்டு. அதாவது நாம் பழக்குகிறபடி கேட்கும். அதனால் ஆபீஸ் கார்யம் பண்ண முடியாதபடி ஏகாதசி உபவாஸம் எவரையும் அசக்த மாக்கி விடாமல் பழக்கிக் கொண்டு விடலாம். ஆனாலும் அன்று முழுக்க பகவத் பரமாகவே செலவழிக்க வேண்டுமென்பதற்காக வேண்டுமானாலும் எல்லாரும் சேர்ந்து டிமாண்ட் பண்ணி லீவ் விடும்படியாகச் செய்யலாம்!

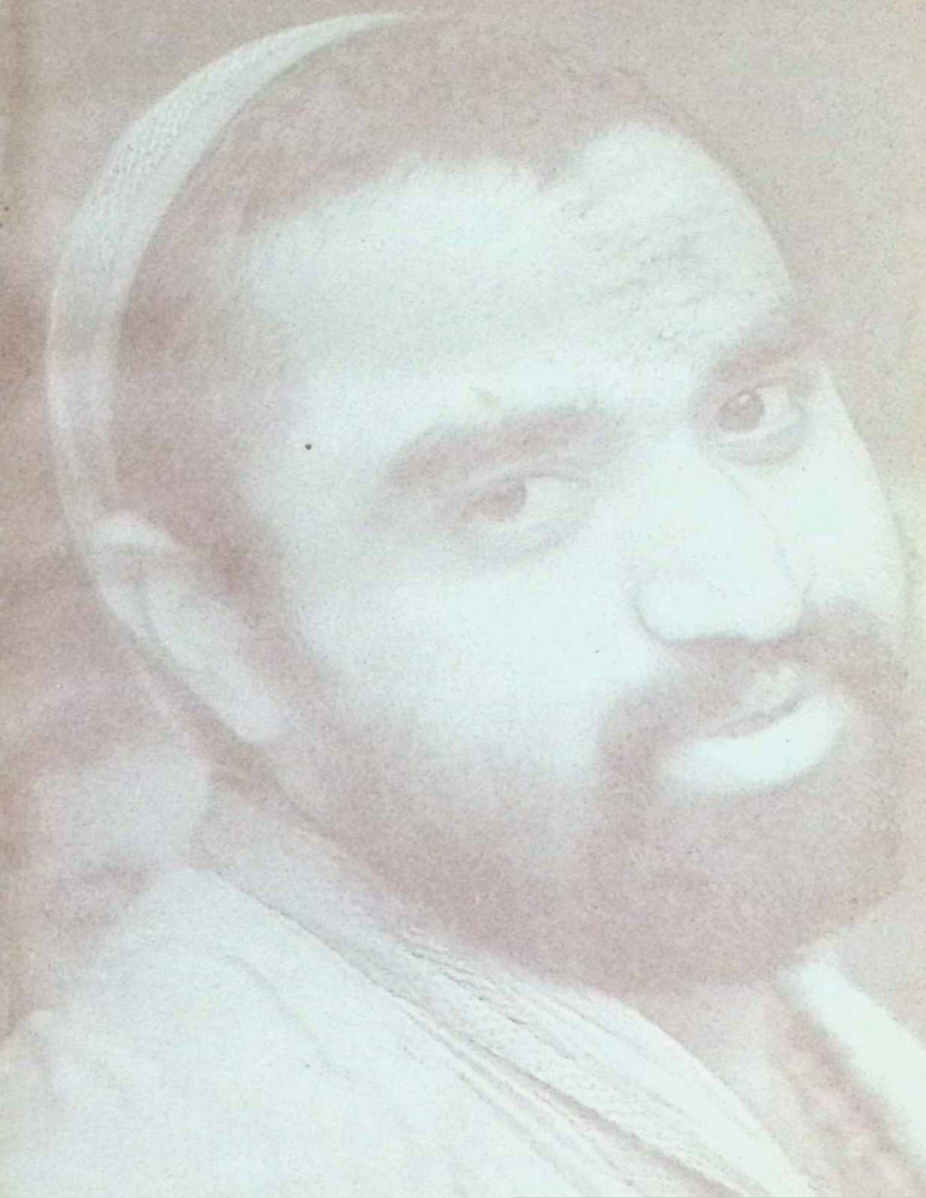
வருஷத்தில் எல்லா ஏகாதசியிலும் பூர்ண உபவாஸமிருக்க முடியாமல் ஒருவேளை பலஹாரம் பண்ணினாலும் ஒரே ஒரு ஏகாதசியாவது பூர்ண உபவாஸமாக முழுப் பட்டினி இருக்க வேண்டும். வைகுண்ட ஏகாதசியிலாவது இப்படி இருக்க வேண்டும். பீமனுக்குப் பசியே தாங்காதாம். அதனால் அவன்

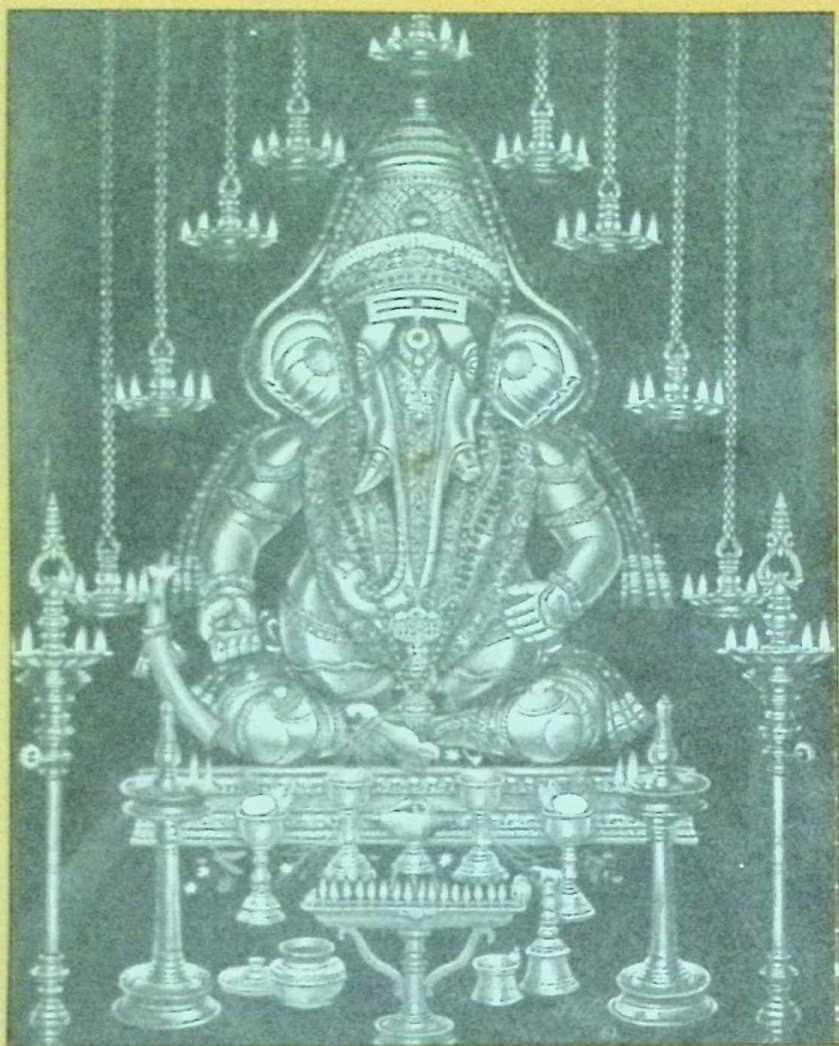
எல்லா ஏகாதசிகளிலும் சுத்த உபவாஸமிருக்க முடியாமல், வியாஸரைக் கேட்டு, இப்படிஓர் ஏகாதசியில் பூர்ண உபவாஸம் இருப்பதற்கே பலன் உண்டு என்று வரம் வாங்கிக் கொண்டா னாம். ஆனால் அந்த ஏகாதசி வைகுண்ட ஏகாதசி அல்ல!

இந்தத் தேசத்தில் எது எப்படியானாலும் வ்ரதோபவாஸங் களில் தலைசிறந்ததான ஏகாதசியை அனுஷ்டானத்தில் இருக் கப் பண்ண வேண்டும். ரொம்பவும் போற்றிப் பின்பற்றப்பட்டு வந்த இந்த மஹாதர்மம் இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளில் கொள்ளை போயிருக்கிறது. இன்றைக்கும் எங்கேயோ இரண்டு மாத்வப் பாட்டிகள் ஏகாதசி சுத்தோபவாஸம் பண்ணுவதால் தான் இந்த மட்டுமாவது மழை கிழை பெய்து கொண்டிருக் கிறது!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

ஸமூக, தனி வாழ்க்கை நெறிகள் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

கற்பக விநாயகர் - பிள்ளையார்ப்பட்டி